

คิวิเห็นใบหน้าเกรี้ยวกราดของพวกคุณเรโนที่อยู่เบื้องนอก สองมือจึงปล่อย คลื่นพลังทำลายกระຈກใสเบื้องหน้าอย่างต่อเนื่อง จากนั้นก็จับไหล่ของบิดาแน่นพลาง เอ่ยถามอย่างหวาดกลัว “ทำไมคนเหล่านั้นถึงทำหน้าที่น่ากลัวจังละท่านพ่อ แล้ว แสงสีเหล่านี้คืออะไรคะ เยอะแยะไปหมดเลย”

‘เธอลืมเรื่องพลังเฮฟเว่นไปแล้วรี’ ชายหนุ่มเห็นใบหน้าของหญิงสาวซีดเผือด ริมฝีปากสั่นระริกอย่างไม่ได้เสแสร้ง เขาจึงใช้สองมือดึงร่างคิวิให้คุกเข่าลง มือซ้าย โอบแผ่นหลังเข้ามากอด ส่วนมือขวาลูบหลังศีรษะเธอ พลางเอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยนที่ ขำขำ “ลูกเอ๋ย พ่อเองก็อยากจะใช้เวลาทั้งหมดที่มีตอนนี้อยู่ร่วมกับเจ้า โอบกอด เจ้าเอาไว้นานๆ” เขาบ่นเสียงครีดยด “แต่คนพวกนั้นเป็นศัตรูตัวฉกาจที่คิดจะพรากเรา ออกจากกัน”

“พวกเขาเป็นศัตรูของท่านพ่อหรือคะ” คิวิขยับตัวออกมาสบตาเขา ทำให้เขา เห็นใบหน้าที่ถูกฉาบด้วยความเศร้า ร่างกายสั่นเทิ้มราวกับลูกนกที่เปียกฝนเย็บเย็น “แล้วท่านพ่อสู้พวกเขาไหวไหมคะ”

ชายหนุ่มเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายก็คิดถึงรูปปั้นขึ้นมาโดยพลัน “ทั้งน้ำเสียง แววดา และสีหน้าช่างคล้ายกันจริงๆ สงสัยระบบจะสุ่มออกมาพลาดสินะ”

เขาโอบอ้อมเสริมเงินเข้ามากอดแน่น แอบแก้มขากับแก้มขวาของอีกฝ่าย ปลอดภัยด้วยเสียงนุ่มนวล “ไม่ต้องกลัวนะเด็กน้อย พ่ออยู่ที่นั่นแล้ว พ่อจะปกป้องลูกเอง”

คิวบิที่เลิกเล่นแล้ว ยกสองแขนสวมกอดเขากลับ แล้วถามอย่างสงสัยที่ข้างหูเขา “แล้วทำไมข้าถึงจดจำทุกสิ่งทุกอย่างไม่ได้ล่ะท่านพ่อ”

“มันเป็นฝีมือของศัตรูด้านนอกที่จับลูกกับเพื่อนของพ่อมาแข่งชิงเอาไว้ในลึกลับวิญญาน ซึ่งพ่อเองก็ทำลายไม่ได้” เมธัสยบคายออกพร้อมกับลองถามเธอ “เจ้าจำเพื่อนพ่อคนนี้ได้ไหม เขาชื่อยุซัน”

ชายหนุ่มรีบสังเกตดวงตาสีเงินและสีหน้าของหญิงสาวในอ้อมกอด ที่บัดนี้ทอแวลลับสน คล้ายมีเข้าใจเรื่องที่เขากล่าว

“อืม...ท่าทางจะความจำเสื่อมขึ้นรุนแรง วิวรุษยุซันใช้พลังคำสาปจำพวกลบล้างความทรงจำ ทำให้เธอลืมทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อมอบโอกาสใหม่ให้เธอ...หรือเปล่าละ แล้วทำทำไมหนุ่ย...เอ๊ย! คิวบิที่ดูอายุยังน้อยถึงมาเป็นจักรพรรดิพันคำสาปได้ละ ตามหลักแล้วถ้าเป็นผู้หญิงต้องเรียกว่าจักรพรรดินีมิใช่หรื”

ขณะที่เมธัสกำลังทบทวนความคิด มือซ้ายก็ชี้ไปยังวิวรุษในผืนึก “ลูกจำหน้าของเพื่อนพ่อคนนี้ได้ไหม”

คิวบิมองไปยังรูปปั้นคริสตัล แม้จะไม่เอ่ยวาจา ทว่าร่างอันบอบบางของเธอก็เริ่มสั่นไหว และโผล่เข้ามาสวมกอดเขาในทันใด “ข้าจำเขาไม่ได้ แต่ข้ารู้สึกว่าเขาเป็นคนที่น่ากลัวอย่างยิ่ง ข้าไม่อยากอยู่ใกล้เขาเลยล่ะท่านพ่อ”

“อืม...ไม่ต้องกลัวลูกกรัก พ่อรู้ว่าลูกไม่ค่อยชอบหน้าหมอนั้น แต่นึกไม่ถึงว่าลูกที่ความทรงจำเสื่อมจะเกลียดเขาจนฝังใจถึงเพียงนี้” เขาส่งยิ้มอ่อนโยนให้คิวบิ “แล้วตอนนี้ลูกจำอ้อมกอดอันแสนอบอุ่นของพ่อได้หรือยัง”

สาวน้อยที่มีจิตใจคล้ายกลับไปเป็นเด็กเล็กส่ายหน้าเบาๆ “ยังจำไม่ได้เลยล่ะ”

เมธัสบ่นหน้าเสียใจ “โอ้! ลูกพูดแบบนี้ทำให้พ่อเศร้าใจนัก ชักอิจฉาเจ้านั้นซะแล้วสิ อย่างน้อยลูกก็ยังจำมันได้บ้าง”

คิวบิพูดด้วยท่าทีกระวนกระวาย “ไม่ละ ลูกพอจะจดจำได้คร่าวๆ แล้วว่าท่านพ่อเป็นคนใจดี ชอบพาลูกไปเที่ยวบ่อยๆ...” หญิงสาวหันรีหันขวางอย่างลนลาน “แถมยัง เอ่อ...อือ...”

ชายหนุ่มหลุดหัวเราะ “ฮ่าๆ พ่อแค่ล้อลูกเล่นเท่านั้นเอง”

คิวบิชะงักวาจา สองแก้มแดงระเรื่อ เธอทำหน้าบึ้งใส่เขา “พ่อทำแบบนี้ได้ยังไง ข้าล่ะ...ข้า...”

เมธัสสวมกอดพลางใช้มือซ้ายตบหลังเธอเบาๆ “ไม่ต้องกลัวหรอก ไม่ว่าลูกจะจำได้หรือไม่ พ่อก็จะไม่ทิ้งลูกไปเป็นอันขาด” เขาใช้มือขวาลูบศีรษะอีกฝ่าย “นับแต่นี้เป็นต้นไปพวกเราสองพ่อลูกจะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข”

คิวบิขานรับคำเบาๆ ทว่าพอเธอเห็นสีหน้าบิดเบี้ยวของผู้คนที่อยู่ด้านนอก ร่างก็สั่นทึ่มอีกครั้ง “ท่านพ่อคะ พวกเราจะออกไปจากที่นี่ได้หรือคะ”

“ไม่ต้องกลัวไปหรอกลูก พ่อกับลูกเป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดบนผืนพิภพนี้ ขอเพียงเจ้าเข้าใจวิธีใช้พลัง พวกศัตรูเบื้องนอกจะอ่อนแอจนหมดปลวกเลยทีเดียว” เมธัสคลี้นุ่มนวลอีกครั้ง

“หึๆ คุณเรนอ่อย เจ้าทำผิดแล้วที่ไม่รู้จักปั้นยิ้มให้ฉันนวล ไม่รู้หรือไม่ว่ารอยยิ้มคือวิธีสร้างความประทับใจที่ง่ายที่สุด โดยเฉพาะกับเด็กน้อยที่เพิ่งจะตื่นนอน”

เขาเร่งสอนวิธีใช้พลังคำสาปให้คิวบิ แล้วหลังจากนั้นสองพ่อลูกก็ก๊อปปี้กันบุกทะลุศัตรูที่รายล้อม

พวกคุณเรนได้แต่ลอบตะโกนตำหนิตัวเองในใจ ที่ต้นลิ้นฉายของศัตรูตัวฉกาจที่พวกเขาต้องลงทุนลงแรงเสี่ยงอันตรายลอบสังหารอย่างเอิกเกริกไปเมื่อครั้งก่อน...

ขุนพลจิมรนา!!!

ผู้ที่พวกเขามิสมควรเปิดโอกาสให้อ้าปากแม่แต่วินาทีเดียว

“อ้า! ข้ายอมรับไม่ได้!!!”

คุณเรนตะโกนสุดเสียงขณะที่ศีรษะของมังกรเดินไปกลางอากาศ แล้วตกลงมากลิ้งไปกับพื้นดินที่ขรุขระด้วยโลหิตและซากศพนับไม่ถ้วน

เมธัสสะบัดดาบยาวในมือขวาแล้วทรุดเข่าซ้ายลงกับพื้น เขาหอบหายใจอย่างหนักหน่วงเพราะต้องสูญเสียอายุขัยไปไม่ต่ำกว่าพันวันเพื่อจบศึกนี้ให้ไวที่สุด ก่อนที่พวกเดวิดจะเสียชีวิตกันหมด

แม้ฝ่ายเขาจะได้คิวบิมาร่วมรบ จนได้รับชัยชนะครั้งใหญ่ ทว่าการต่อสู้ก็นับว่ารุนแรงยิ่งนัก เพราะฝ่ายคุณเรนนำันกรบประจำเผ่าคำสาปกินวิญญาณมากกว่าหมื่นคน ส่วนทางเขามีเพียงสองพันคนเท่านั้น

ท่ามกลางซากศพที่กระจัดกระจายไปทั่วผืนดิน มีร่างไร้วิญญาณของคนทั้งสองฝ่ายปะปนกัน ผู้ว่างเปล่าทั้งสามคนที่ติดตามโลธอร์มาก็ล้วนบาดเจ็บสาหัส ยิ่งดีที่

ทั้งหมดมีทักษะพื้นพลัง เลยไม่ถึงกับเสียชีวิต แต่ถึงจะรอดชีวิตมาได้ พวกเขาก็ใช่อายุขัยไปมาก โดยเฉพาะชายชราที่ลมหายใจวรินคล้ายคนใกล้ตายนอนพะงาบอยู่บนพื้น ส่วนสี่มของชายหนุ่มทั้งสองล้วนขาวโพลน

“ท่านพ่อไม่เป็นไรนะคะ” คิวบิที่ยืนอยู่ด้านขวามีสายตาห่วงใย

เมธัสคลี่มหนุ่ม โยนดาบทิ้งลงบนพื้นด้านหลัง แล้วเลื่อนมือขวาไปโอบเอวอีกฝ่ายมาสวมกอด “พ่อยังสบายดี ลูกไม่ต้องห่วงนะ แล้วลูกละ ไม่รู้สึกเหนื่อยเลยหรือ”

คิวบิยิ้มหวานพลาตตอบเสียงใส “ลูกสบายดีค่ะ ไม่รู้เป็นเพราะเจ้าหมอกขาวๆ ที่ลอยเข้ามาในตัวลูกหรือเปล่า ที่ทำให้ลูกรู้สึกเหมือนมีพลังกำลังเต็มเปี่ยม ยิ่งต่อสู้ก็ยิ่งปลดปล่อยสบายใจอย่างบอกไม่ถูก”

‘สมเป็นจักรพรรดิพันคำสาปจริงๆ หากนางจดจำทุกอย่างได้ละก็ เราคงต้องเอาชีวิตเข้าแลกถึงจะโค่นนางได้’ เมธัสลอบกริ่งเกรงพลังของอีกฝ่าย เพราะไม่มีใครรับรองได้ว่า นางจะไม่ฟื้นคืนความทรงจำ

คิวบิหมุนกายเดินออกไปอยู่ท่ามกลางซากศพ ดูได้รับวิญญานจำนวนมากที่พุ่งเข้ามาหาตนเอง ทันใดนั้นเธอพลันยกมือสูงระดับอก ดวงตาเปล่งแสงสีเงิน ระหว่างสองมือปรากฏวัตถุทรงกลมสีขาวนวลคล้ายไข่มุก มันเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วจนเต็มสองฝ่ามือ

“ท่านพ่อคะ! ท่านพ่อคะ! ดูนี่สิคะ ลูกสร้างอะไรออกมาก็ไม่รู้” คิวบิวิ่งกลับมาหาเขาด้วยสีหน้าตื่นตกใจ

เมธัสขมวดคิ้วเมื่อเห็นไข่มุกเกือบสามสิบลูก ‘นั่นมันไม่ใช่ผลึกวิญญานนี่นา หรือว่าเป็นพลังชั้นสูงของเผ่ากีนวิญญานชั้นหนึ่ง ที่สืบสายตรงมาจากพลังของเชื้อ-พรสวรรค์’

สาวน้อยก้มหน้าดมไข่มุกในมือแล้วร้องด้วยความตื่นตัน “ท่านพ่อคะ มันมีกลิ่นหอมหวานมากด้วย ไม่รู้ว่าจะกินได้หรือเปล่า ลูกขอลองกินได้ไหมคะ”

“เดี๋ยวให้พ่อลองกินก่อนสิลูก เพื่อมันจะเป็นไข่มุกพิษนะ” เมธัสยิ้มพลาตเลื่อนมือขวาไปหยิบไข่มุกมา เขาลอบใช้พลังตรวจสอบดูว่ามันคืออาวุธหรือสิ่งใดกันแน่ ‘ท่าทางจะไม่ใช่พลังคำสาป เพราะพลังว่างเปล่าของเราสลายไม่ได้ หรือว่ามันคือวิญญานที่ถูกอัดเม็ด...’

เขาไม่ขบคิดให้มากความ ทดลองกินไข่มุกในทันที ครั้นไข่มุกเข้าปาก มันก็ละลายในพริบตา จากนั้นเขาพลันรู้สึกได้ถึงพลังชีวิตและพลังเฮฟเว่นที่เพิ่มพูนขึ้นจนเต็มเปี่ยม

มีเสียงแจ้งจากระบบดังขึ้นตาม ‘ผู้เล่นเมธัสได้รับประทานไข่มุกวิญญาน ทำให้อายุขัยพื้นฐานฟื้นคืนหนึ่งร้อยวันค่ะ’

‘หา! นี่คือของวิเศษเพิ่มอายุขัยหรือกริ’ เมธัสตะลึงกับพลังของคิวิ พอเปิดหน้าต่างสถานะพร้อมกับทดลองกินไข่มุกอีกเม็ด ก็พบว่าอายุขัยของตนเพิ่มขึ้นจริง

“ท่านพ่อร่อยไหมคะ” คิวิถามด้วยแวตาสงใจ

เมธัสยกมือขวาชี้ผมอีกฝ่ายเบาๆ “ร่อยมากเลยจ๊ะ เพียงแต่ลูกไม่ควรทำมันออกมากินเล่นบ่อยนักนะ”

“คะ” คิวิขานรับเสียงใส แล้วใช้มือซ้ายหยิบไข่มุกเม็ดหนึ่งขึ้นมากินอย่างร่าเริง มุมปากมีรอยยิ้มละไมพร้อมกับหมุนตัวไปมาอย่างน่ารักน่าชัง

เมธัสใช้มือขวาหยิบไข่มุกวิญญานจากคิวิมาจำนวนหนึ่ง เขากินมันเพื่อฟื้นอายุขัยพร้อมกับเดินไปหากลุ่มผู้ว่างเปล่าที่มีใบหน้าเศร้าโศก แล้วยัดไข่มุกเม็ดหนึ่งใส่ปากชายชราที่นอนหลับตาสนิท ทำเอาผู้ว่างเปล่าหนุ่มอีกสองคนชักสั่นหน้าไม่พอใจที่เห็นเมธัสทำกิริยาไม่สุภาพ ทว่าก่อนจะเกิดปัญหา ชายชราที่ใกล้จะสิ้นใจกลับลืมตาโผล่ และสามารถยืนตัวลุกขึ้นมองรอบข้างด้วยความตกใจ

“ทำไมข้ารู้สึกว่ามีพลังชีวิตเพิ่มขึ้น มันช่างแปลกประหลาดยิ่งนัก” ชายชรามองสองมือที่กลับมามีกำลังวังชาด้วยความฉงน

เมธัสยื่นไข่มุกในมือขวาไปเบื้องหน้าพร้อมกับอธิบายคร่าวๆ จากนั้นก็แบ่งให้คนทั้งสามกินด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เพราะพวกเขากำลังกินวิญญานของผู้ที่ล้มตายในวันนี้ ซึ่งอาจจะมีผู้บริสุทธิ์มากมาย แต่ถึงกระนั้นเมธัสก็สามารถไขว่จากล่อมิให้อีกฝ่ายยอมกินได้ไม่ยากนัก

ตอนนี้เขามั่นใจแล้วว่า คิวิต้องเป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในเผ่าคำสาปกินวิญญาน ลองสามารถยึดอายุขัยของคนในเผ่าได้ หากไม่ถูกมองว่าเป็นเทพเจ้า แล้วสมควรจะเรียกว่าอะไร

โอลิเวียกับผู้รับใช้เทพทั้งหกที่รอดชีวิตก้าวมาหาเขาพลางพูด “เรียนท่านนักรบเทพ ท่านผู้เผ่าเสียชีวิตในขณะต่อสู้” สตรีผมสีฟ้าอ่อนค้อมศีรษะ “แต่ท่านสังสัยไว้ว่า

ให้พวกเราติดตามท่านนักรบเทพ เพื่อช่วยโลกใบนี้ให้กลับมาสงบสุขดังเดิมค่ะ”

เมธัสเหลียวมองไปยังคิวบิที่ตอนนี้กำลังลอยตัวขึ้นสูง เพื่อมองดูดวงตะวันที่เริ่มคล้อยต่ำ เธอมีสีหน้าร่าเริงแจ่มใสแบบเด็กสาวทั่วไป ซึ่งคงมีเพียงพวกเดวิดและผู้ที่รอดชีวิตเท่านั้น ที่รู้จักตัวตนแท้จริงของนางว่าเป็นอสูรร้ายจากอดีตกาล

“ถ้าข้าจะเก็บคิวบิไว้ พวกเจ้าจะขัดขวางหรือไม่”

โอลิเวียชำเลืองมองไปยังเพื่อนพ้องวูบหนึ่ง คนที่เหลือต่างหันไปสบตากัน คล้ายกำลังสนทนาผ่านดวงตา

เมธัสไม่คิดว่าพวกเธอทำผิดอะไร เพราะไม่ว่าจะมองจากรูปร่างหน้าตาใด ใครจะมั่นใจได้ว่าในอนาคตถ้าคิวบิฟื้นความทรงจำ เธอจะไม่ออกอาละวาดเช่นฆ่าผู้คนเพื่อสร้างฐานอำนาจให้ตนเป็นเทพเจ้าอีกครั้ง

“ทุกคน!! ท่านอยู่ชั้นนอกจากผืนึกแล้ว!!”

มีเสียงของชายหนุ่มอันคุ้นหูลั่นดังขึ้น เมื่อเมธัสมองไปยังต้นเสียงก็เห็นทาบาริอากับพวกโลธอร์กำลังจับจ้องร่างชายผมขาวที่เดินโซเซ สองมือกุมขมับของตนเอาไว้แน่น ใบหน้ามีแววเจ็บปวด เลือดเกาะแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วร่วงลงสู่พื้นแบบเดียวกับคิวบิ

เมธัสลอบคิดในใจ ‘เฮ้ย ไม่ใช่เราต้องรับคนความจำเสื่อมมาดูแลเพิ่มอีกคนนะ...’

แม้จะมีคนมากมายกรุกันเข้าไปต้อนรับวีรบุรุษที่หลุดออกจากผืนึก แต่พวกโอลิเวียก็ยังยืนนิ่งอยู่หน้าเมธัส และมีท่าทีจะกล่าวอะไรบางอย่าง...

“พวกเจ้าได้คำตอบแล้วรี”

โอลิเวียที่คล้ายจะกลายเป็นตัวแทนของทั้งเจ็ดผงกศิระะ “แม้ตอนนี้จะมีปัญหาด้านความเชื่อของผู้คนส่วนใหญ่ แต่พวกเราที่ถูกลบทิ้งแต่เยาว์วัย ไม่มีใครกลางแคลงใจต่อนักรบเทพแห่งโซคชะตาของพวกเรา”

เมธัสเข้าใจวาจาของโอลิเวียดี เพราะเขาเป็นคนบอกพวกโอลิเวียเรื่องระบบผู้รับใช้เทพว่า เป็นวิธีสร้างนักรบผู้คุ้มครองผลึกผืนึกมาร โดยผู้กล้าทั้งเจ็ดได้ส่งคนของตนเองคัดเลือกจำนวนเกือบสามพันคนมาสร้างหมู่บ้านผืนึกมาร และเก็บรักษาทุกเจ็ดทั้งเจ็ดไว้ ส่วนอีกดอมมอบให้ฟุเมซแห่งตระกูลผู้ว่างเปล่า เพื่อป้องกันไม่ให้เผ่าคำสาปกินวิญญาณมาเปิดกลไก และคลายผลึกให้จักรพรรดิฟื้นคำสาปได้

แต่หลังจากเวลาผ่านไป ความหวาดระแวงในตัวศัตรูร้ายก็เริ่มหมดไปราวกับว่าเรื่องทั้งหมดเป็นเพียงนิทานปรัมปรา พวกเผ่ากินวิญญาณค่อยๆ เทรากซึมลัทธิทั้งเจ็ดเปลี่ยนแปลงกฏย่อย เพิ่มข้อบังคับนิดหน่อย เช่น เมื่อถึงเวลาที่กำหนด ผู้รับใช้เทพทั้งเจ็ดซึ่งสมควรจะไปรวบรวมวีรบุรุษจากเจ็ดตระกูล เพื่อมาช่วยกันโค่นล้มเผ่ากินวิญญาณ กลับถูกสอนให้พาพวกเขามาเช่นฆ่ากันเอง จนเหลือหนึ่งเดียวที่จะได้รับตำแหน่งนักรบเทพ

นี่เป็นวิธีบ่อนทำลายชุมพลทั้งเจ็ดตระกูลของเผ่ากินวิญญาณ และที่พวกนั้นไม่เร่งรีบปลดผนึกเป็นเพราะว่า พวกเขาหาบุญเจตดอกที่แปดของฟุเมซุไม่เจอ การที่เมธัสได้เป็นนักรบเทพ เป็นเพราะผลพวงจากความผิดพลาดข้างต้น เขาจึงคิดจะยกเลิกกฎเกณฑ์นี้ เพื่อไม่ให้พวกโอลิเวียต้องลำบากอีก ซึ่งก็มีคนจำนวนหนึ่งคล้อยตามในทันใด เพราะพวกเขาใช้ชีวิตอย่างหลบๆ ซ่อนๆ และยังต้องเคารพกฎโบราณจนก่อให้เกิดเรื่องเศร้าที่ไม่อยากจะพูดถึงนับครั้งไม่ถ้วน

ตอนนั้นผู้เผ่าผู้เป็นหัวหน้าหมู่บ้านลันนาจาว่า ตราบใดที่ตนยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาจะทำงานในฐานะผู้รับใช้เทพไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ พวกโอลิเวียที่ถูกอบรมมาตั้งแต่เด็กจนได้รับตำแหน่งนักรบเทพจึงพลอยเชื่อฟังคำสั่งนี้ตามไปด้วย

ฟาร์ที่ยืนอยู่ด้านขวาของโอลิเวียเอ่ยเสริม “นอกจากท่านเมธัสแล้ว ข้ามองไม่เห็นว่บนแดนดินนี้จะมีใครเป็นผู้นำได้อย่างท่านอีก” สตรีผมดำยาวขยิบตาซ้ายให้เขาอย่างซุกซน “และคงมีแต่ท่านที่ทำให้ข้าสนุกสนานได้ตลอดเวลา อีๆ”

“ใช่ ถึงเดวิดจะมีนิสัยเที่ยงธรรม แต่ถ้าวัดกันตามตรง ข้าชื่นชอบท่านเมธัสที่สามารถพิชิตทุกสิ่งได้มากกว่า” ชาลียืนอยู่ด้านซ้ายของโอลิเวียพูดอย่างแข็งขัน “แม้แต่โกเซอร์ผู้กล้าแกร่งยังไม่ใช้คู่มือของท่านเลย”

หญิงสาวอีกสี่นางซึ่งเป็นผู้รับใช้เทพหน้าใหม่ที่เพิ่งจะได้รับการแต่งตั้งแทนที่คนก่อนไม่นาน ล้วนเดินมากล่าวปฎิญาณว่าจะรับใช้เขา ทำให้เมธัสโล่งใจขึ้น

“ข้าเองก็ขอขอบคุณพวกเจ้าเช่นกัน ส่วนเรื่องของคิวิ ข้าจะขอเป็นผู้รับผิดชอบนางเอง พวกเจ้าไม่ต้องกังวลไป” เขาปรายยิ้มให้เจ็ดแม่ชีผู้ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ “ตอนนี้พวกเราควรจะไปต้อนรับวีรบุรุษจากอดีต...”

วืง!! จู่ๆ ความรู้สึกพรึ่นพริ้งก็แวบเข้ามาในสมอง

‘นั่นอะไรกัน ข้ารู้สึกได้ว่าพวกเดวิดกำลังจะตาย’

พริตตานั่นมีเสียงกรี๊ดร้องดังลั่นมาจากทางอาคารผืนึก พอเขาหันไปยังต้นเสียง ก็พบว่า ยูชันที่กำลังออกมาจากอาคารกำลังสับดสองมือสังหารผู้คนรอบข้างอย่างไร้ปราณี

“หรือว่าผู้ที่อยู่ในผืนึกจะไม่ใช่ยูชัน!!”

ย้อนกลับไปช่วงก่อนหน้านี้

ทางด้านเดวิดที่ต่อสู้จนเหนื่อยอ่อน พวกเขาค่อยปกป้องริชอย่างแข็งขัน พวกเขแปอร์เองก็ต่อสู้จนสุดชีวิต ส่วนโลธอร์ถึงจะซำ แต่พลังคำสาปแห่งตะวันก็น่าเกรง-
ขามสมวัย เลยทำให้ทั้งหมดรอดชีวิตจากศึกสุดท้ายได้

เมื่อผืนึกแตกออกพวกเขาก็รีบเดินเข้าไปต้อนรับยูชันด้วยความยินดี ทว่าสิ่งที่ทำให้พวกเขาต้องตกตะลึงก็คือท่าทางของวีรบุรุษที่ดูเย็นชาไร้เมตตา แตกต่างจากไบหน่าที่ดูโอบอ้อมอารี

“พวกเจ้าเป็นใคร เมโลดี้อยู่ที่ไหน” ยูชันเป็นชายหนุ่มผมสีชาวยาวถึงกลางหลัง นัยน์ตาสีดำส่งสายตาเย็นชาไปยังคนรอบข้าง สูงหนึ่งร้อยแปดสิบสี่เซนติเมตร สวมเสื้อกั๊กสีขาวทับเสื้อรัดรูปแขนยาวสีเงิน กางเกงผ้าสีเทา เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีเงิน รองเท้าบูตสีดำ

โลธอร์ที่มีอาวุโสสูงสุดในหมู่คนทั้งหมดต้องถามกลับ “ใครคือเมโลดี้หรือท่าน ยูชัน ตอนนี้ผ่านมาหนึ่งพันปีหลังจากที่ท่านต่อสู้กับจักรพรรดิพันคำสาปนะขอรับ”

ยูชันมีสีหน้าตกตะลึง เขาพิมพ์เบาๆ “ผ่านมาหนึ่งพันปีแล้วรี หรือว่าตอนนั้นข้าพลาดทำต่อเมโลดี้...”

โลธอร์โผล่ถาม “มีทราบว่เมโลดี้คือใคร ใช้จักรพรรดิพันคำสาปหรือไม่ขอรับ”

“นางเป็นน้องสาวของจักรพรรดิพันคำสาป จัดว่าเป็นตัวอันตรายมาก พวกเจ้าเห็นนางหรือไม่ นางชอบลักเปี้ยเก้าเส้น มีผมสีเงิน...นั่นเจ้า!!” ยูชันที่กำลังอธิบายถึงศัตรูตัวฉกาจ ต้องเบิกตากว้างและชะงักงาอย่างกะทันหัน

ทุกคนมองตามสายตายุชัน ก็พบว่าวีรบุรุษแห่งอดีตกาลกำลังจับจ้องริชากับเดวิดที่ยืนอยู่แถวหลัง ตอนนี้ทั้งสองเริ่มมีใบหน้าซีดเผือด

โลธอร์รู้สึกผิดสังเกต จึงขยับร่างบดบังสายตายุชัน “ท่านยูชัน ท่านนอนหลับมานานนับพันปี หากท่านพบเห็นใครที่มีใบหน้าใกล้เคียงกับคนในอดีต ขอให้ท่าน

ใจเย็นๆ สงบสติ...อีก!!”

สวบน!! มือซ้ายของยูชันกลายเป็นโลหะเสียบทะลุทรวงอกโลธอร์ เลือดของชายชราฉีดพุ่งไปทั่วบริเวณ

โลธอร์แค้นเสียงอย่างเย็นชา “ท่านยูชัน...ทำไมท่านถึงทำแบบนี้”

ยูชันไม่ตอบวจา เขาสะบัดร่างของโลธอร์ลอยออกไปด้านข้าง แล้วขยับมือทั้งสองไปมาอย่างพิสดาร ผู้คนรอบข้างโดนหมัดล่องหนต่อยใส่ทรวงอกจนล้มกลิ้งลงไปในอนกับพื้น บางคนที่ไม่ทันตั้งตัวถึงกับสิ้นชีพในหมัดเดียว

ตอนนี้หนีออกจากเดวิดกับบริชาที่ยืนตกตะลึง ร่างกายลั่นเทิ้มเพราะรังสีอำมหิตที่ลั่นทะลุดูออกมาดูจะระลอกคลื่นของอีกฝ่าย ยังมีหนึ่งชายชรา กับสองชายฉกรรจ์แห่งเผ่าคำสาปผู้ว่างเปล่าที่มีมือไม้ลั่นเทาด้วยความกลัว

ยูชันใช้สายตาไร้อารมณ์มองคนทั้งสาม “พวกเจ้าคือลูกหลานของข้าอย่างนั้นรี”

ชายชรารีบตอบเสียงลั่น “ใช่ขอรับท่านยูชัน แต่ทำไม...”

ยูชันที่รู้คำตอบกลับลงมืออย่างไร้ความปราณี เขาเปลี่ยนมือขวาเป็นโลหะแล้วสะบัดมือกรีดอากาศ

วืด!!! จั๊วะ!!! คลื่นสูญญากาศพุ่งออกจากปลายมือจุดคมดาบ สะบัดศีรษะของผู้ว่างเปล่าทั้งสามในเสี้ยววินาที

“เป็นคนในเผ่าของข้ากลับไม่รู้จักสัมมาคารวะ สงสัยเจ้าพู่เมฆจะไม่เคยอบรมสั่งสอนบริวารของมันเลยสินะ”

วจานี้บ่งบอกถึงนิสัยเจ้าระเบียบ และฐานะที่ชายคนนี้ได้เคยครอบครองได้เป็นอย่างดี

เดวิดที่คล้ายจะหายตกตะลึงเร่งพลังตะวันขึ้นสูงสุดพร้อมกับตะโกนก้อง “ยูชัน!!”

ชายหนุ่มแห่งตะวันแปลงพลังคำสาปจนรอยลักบนหน้าเปล่งแสงสว่างสดใส ร่างกายเจิดจรัสจนคล้ายดวงตะวัน เขาพุ่งร่างเข้าหายูชันดูจราฐสิทธิ์ตะปบเหยื่อ

ตึง!! หมัดที่เปี่ยมด้วยพลังตะวันต่อยใส่ใบหน้าของยูชัน ทว่ามันกลับคล้ายไปกระทบหิน มือของเดวิดปริแตกจนโลหิตซึมไหล

ยูชันไม่มีท่าทีโกรธแค้น เขาหัวเราะดังลั่น “ฮ่าๆ มาเกิดใหม่ทั้งที ทำได้เท่านี้เอง รี ฮาเดส”

เดวิดตะเบ็งเสียง “ข้าต้องฆ่าเจ้า เพื่อล้างแค้นให้พรรคพวกของข้า!!”

ปึก!! ฝ่าะ!! บรูซหนุ่มแห่งตะวันร่ำสองกำปั้นใส่หัวเรือนร่างยูชัน แต่วีรบุรุษแห่งยุคอดีตกลับไม่รู้ลึกรู้สา แถมยังจับจ้องริชาด้วยสายตาที่ยากจะพรรณนา

“พวกเจ้าสองคนได้กลับมารักกันอีกครั้งจริงๆ ด้วยแฮะ” วีรบุรุษผมขาวยิ้มหยัน “แต่ทำไมเจ้าฮาเดสกลับอ่อนแอกว่าก่อนถึงเพียงนี้ สงสัยข้าจะให้เวลามันน้อยไป ฮ่าๆ”

ยูชันหัวเราะลั่น ขณะเดียวกันเดวิดก็กำลังใช้หมัดขวาที่ทุ้มเพหลังทั้งหมดที่มี ต่อยใส่กลางหน้ายูชัน ทว่านิ้วชี้มือขวาของยูชันกลับพุ่งมาถึงทรวงอกของเดวิดก่อนเพียงเสี้ยววินาที

ตูม!! ร่างของเดวิดคล้ายโดนแรงระเบิดอัดจนปลิวกระเด็นข้ามศีรษะริชาที่น้ำตาไหลพราก ตัวลั่นเข็มจนไม่อาจขยับไปไหนได้

ยูชันหายตัวไปหยุดอยู่เบื้องหน้าริชาดูวิญญูณ แล้วใช้นิ้วชี้มือซ้ายตีใส่ปาก คอเลื้อยนาครั้งหนึ่ง เลือทั้งชุดก็ขาดกระจุยเป็นเศษผ้าในเสี้ยววินาที เผยให้เห็นผิวขาวนวลเนียนและชุดชั้นในสีขาว

ซู!! เศษเสื้อที่ขาดลุกไหม้เป็นเก้าถ่านด้วยเพลิงสีดำ

วีรบุรุษแห่งอดีตกาลใช้สายตาคัลล่ายกำลังวิเคราะห์สินค้า พลางแลบลิ้นเลียริมฝีปาก “รู้สึกว่าจะคงตามงากว่าเมื่อก่อน แต่ยังเติบโตไม่เต็มที่เลยนี่นาอูริน่า” บรูซผมขาวยิ้มหนุ่มนวล “สตรีแห่งเสียงสวรรค์ที่น่ารักของข้า”

ขณะที่ปลายนิ้วมือซ้ายกำลังจะสัมผัสเรือนร่างนุ่มนวล ก็มีมือซ้ายหยาบใหญ่เลื่อนเข้ามาขวาง ทำเอาวีรบุรุษเจ้าของพลังดุจพระเจ้าต้องแค้นเสียงอย่างเย็นชา “เจ้าเป็นใคร”

“ข้าคือเมธัส แห่งเผ่าคำสาปผู้ว่างเปล่า” บรูซผมดำแซมขาวยิ้มแยม “มีทราบว่ายานคือยูชันตัวจริงหรือไม่”

ยูชันใช้สายตาเย็บเย็นมองเมธัสก่อนจะพูดอย่างรำคาญ “เจ้าคงมีพลังมากกว่าเจ้าสามตัวนั้น หากยอมก้มหัว ข้าจะเลี้ยงไว้ในฐานะลูกน้องคนสนิท” วีรบุรุษแห่งอดีตกาลแค้นเสียงอย่างเย็นชา “แต่ถ้าโง่เขลาคิดสู้กับข้า เจ้าจะตายอย่างไรดินกลบหน้า”

เมธัสแสดงท่าทีเป็นคำตอบ เขาเปลี่ยนร่างเป็นเหล็กพร้อมทั้งต่อยหมัดขวาใส่ยูชัน ซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่ปล่อยให้เขากระแทบถูก ยูชันถอยกลับไปยืนอยู่เบื้องหน้าอาคารผืนนิคมาร

“เจ้าคิดจะตายอย่างนั้นรีเมธัส” ยูชันกางสองแขนออกดูพลังวิญญูณจากผู้

ตายในการศึกเมื่อครู่เข้าสู่ร่างอย่างฉับไว

เมธัสลอบกลืนน้ำลายด้วยความตึงเครียด แขนซ้ายโอบเอวริษาแล้วหายตัวกลับไปยืนข้างพวกโอลิเวีย “พวกเจ้าช่วยดูแลนางด้วย และพยายามพาคนที่เหลือหนีออกไปให้ไกลที่สุด”

โอลิเวียเหม่อมองวีรบุรุษแห่งอดีตกาลด้วยสายตาดะลینگลานพลางพึมพำเบาๆ “มันเป็นแบบนี้ได้อย่างไร เรามีวีรบุรุษผู้โค่นล้มเผ่าปีศาจหรือกริ”

ชายหนุ่มถอนหายใจเอือก “ข้าคิดว่าเมื่อพันปีก่อนคงจะมีเรื่องมากกว่าที่พวกเรา รู้แน่ๆ เจ้า...”

“เมธัส เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าข้าคือใคร” จู่ๆ ยูซันก็ปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้าพวกเมธัสพร้อมกับสะบัดมือซ้ายที่เปลี่ยนเป็นโลหะกริดอากาศ

วืด!!! คลื่นสุญญากาศพุ่งมาอย่างฉับไว

เมธัสไม่รอช้าเปลี่ยนร่างเป็นโลหะ มือขวาตัวตามแนวระนาบด้วยคำสาปว่องไว สร้างคลื่นสุญญากาศ

วืด!! ครืน!! ทุกคนโดนแรงลมที่เกิดขึ้นอัดร่างจนกระเด็นไปกระแทกกับพื้น

ยูซันเสวยยิ้มเย็น “เจ้าเรียนรู้ได้ไวดีนี่นาเมธัส ข้าซึกจะชอบเจ้าแล้วสิ”

เมธัสเร่งยกกายขึ้นจากพื้น เขายอมรับแล้วว่าอีกฝ่ายคือสุดยอดนักรบแห่งอดีตกาล

วิธีที่อีกฝ่ายใช้เป็นวิธีเช่นฆ่าผู้ว่างเปล่าอย่างแท้จริง ในเมื่อใช้พลังคำสาปในอาณาเขตของผู้ว่างเปล่ามิได้ ก็ใช้พลังที่เหนือล้ำสร้างปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ ทำลายล้างทุกอย่างที่อยู่รอบผู้ว่างเปล่าเสีย ถึงเมธัสจะรู้วิธีการนี้ แต่เขาไม่เคยคิดเลยว่าตัวเองจะได้ใช้กับศัตรูที่เป็นผู้ว่างเปล่าด้วยกัน

เขาได้แต่ยิ้มแห้ง “ท่านเป็นยูซันตัวจริงหรือเป็นจักรพรรดิพันคำสาปกันแน่ ข้าซึกไม่เข้าใจซะแล้วสิ”

“เฮอะ อย่างนี้อาจใช้จากาล่วงละเมิดข้าเมธัส เพราะเจ้าคงไม่อยากจะเห็นตอนข้าเอาจริงนักหรือ” ยูซันหายตัวไปยืนอยู่ด้านข้างเดวิด ที่ยังคงนอนกระอักโลหิตอยู่บนพื้น

“อย่าทำแบบนั้น!!” เมธัสรีบหายตัวไปช่วยเพื่อนสนิท ทว่าเมื่อเขาปรากฏกายอีกครั้งมันก็สลายไปเสียแล้ว

กร๊อบ!! แค่วัก!! จูต!!! เท้าซ้ายของยูซันกระแทบท้องของเดวิดจนกระดูกและ

ลำไส้แตกกระจาย เลือดฉีดพุ่งไหลทะลักไปทั่วบริเวณ

บาดแผลหนักขนาดนี้ ต่อให้เป็นเดวิดก็ยากที่จะมีชีวิตรอด

เมธัสสบจิตใจ เปลี่ยนมือขวาเป็นโลหะชั้นสูงสุด แล้วประกบแน่นจุดดาบแทงใส่หน้าอกซ้ายของยูซัน

แก๊ง!! เสียงโลหะดังก้องกังวานไปทั่วบริเวณ

“ร่างโลหะชั้นพระเจ้าเลยหรื นับว่าแข็งแกร่งไม่เบา” ยูซันไม่สะอึกสะเทือนแม้แต่น้อย เพราะร่างของอีกฝ่ายกลายเป็นโลหะแล้วเช่นกัน

เมธัสเปลี่ยนเป็นใช้สองมือบีบคออีกฝ่ายโยนขึ้นไปกลางอากาศ ปลายเท้าขวาใช้พลังแห่งแสงชั้นสูงสุดช่วยชีวิตเดวิด ส่วนสองมือระเบิดเพลิงหมัดต่ออย่างต่อเนื่องพร้อมกับลอยตัวตามยูซันดูเงา ทว่าวีรบุรุษแห่งอดีตกาลกลับไม่มีที่พาลนลาน เขาสามารถโยกร่างหลบพลงโจมตีสวนกลับได้อย่างงดงาม ทำเอาชายหนุ่มต้องเป็นฝ่ายถอยออกมาอยู่หลายครั้ง

ไม่มีใครมองเห็นกระบวนท่าของพวกเขา เพราะมันเร็วมากจนเกิดคลื่นสุญญากาศนับไม่ถ้วน

เมธัสชักนำอีกฝ่ายออกมาในจุดที่ไม่มีผลกระทบต่พวกเขาทั้งสองแล้วเริ่มถามด้วยความสงสัย “ท่านบัคคิงเยี่ยงนี้มาตั้งแต่ต้นหรือว่าเป็นผลกระทบจากสงคราม”

“เฮอะ บนโลกที่ผู้แข็งแกร่งกลืนกินผู้อ่อนแอ ไม่มีคำว่าบ้าหรือเจ้าเด็กอ่อนหัด” ยูซันตอบพลางตีตื้นขี้มือขวา ทันใดนั้นเกิดบอလာยุ่นับพันดังลงไปสู่เบื้องล่างเกิดเสียงฟัวฟัวดังกระหึ่ม

“เจ้า...ฮีบ!!!” ถึงเมธัสจะเร่งพลังสลายคำสาปอย่างเต็มที่ แต่ก็สลายบอလာยุไปได้เพียงส่วนหนึ่ง

เขาเสียสมาธิไปแวบหนึ่ง แขนขวาก็ตั้งขึ้นป้องกันหมัดซ้ายของยูซันไม่ทัน ทำให้แก้มขวาโดนหมัดเหล็กของอีกฝ่ายจนเกิดเสียงแก๊งดังกังวาน แรงแหมดหนักหน่วงถึงขั้นพาร่างของเขาหมุนทวนเข็มนาฬิกา ชายหนุ่มเลยมีโอกาสดูเห็นสภาพเบื้องล่างแวบหนึ่ง

แม้จะพลาดท่าอย่างน่าสมเพช ทว่าในใจกลับนึกยินดี เพราะเบื้องล่างมีสองวีรบุรุษแห่งตะวันตกที่แม้จะดูใกล้ตาย แต่ยังมีพลังสร้างโล่แสงตะวันอันใหญ่ขึ้นมาปกป้องผู้คนทั้งหมด

ยูซันแค้นเสียงอย่างเย็นชา “ฮี พวกตระกูลตะวันตกชนมือน้ำเสียจริง แต่

พอพระอาทิตย์ตกเมื่อไหร่ พวกมันก็จะไม่ต่างอะไรจากคนธรรมดา ที่ๆ”

“อย่าหวังเลยว่าเจ้าจะมีโอกาสจะต้องสหายของข้า” เมธัสอาศัยแรงหมุนจากหมัดของศัตรูเสริมด้วยแรงหมุนของตน อัดพลังทั้งหมดใส่เท้าขวา แล้วเตะใส่ก้นคอซ้ายของอีกฝ่ายจนเกิดเสียงโลหะปะทะกันดังลั่น

ใบหน้าของวีรบุรุษแห่งอดีตกาลเผยริ้วรอยแห่งความเจ็บปวด “บังอาจนัก ไปตายซะ!!”

วูบ!! ยูชันหายตัวไปจากเบื้องหน้า แล้วแยกร่างออกเป็นสิบร่างล่อมเมธัสไว้

ฟิ้ว!! เพี้ยว!! จากนั้นร่างแยกที่ยากจะจำแนกว่าจริงหรือเท็จก็พุ่งเข้าหาเมธัส

จากทุกทิศทุกทาง

เมธัสหลีกเลี่ยงที่จะเข้าปะทะโดยตรง เขาหายตัวออกจากวงล้อม แล้วไปดักรอร่างยูชันที่พุ่งไปโจมตีสองปูหลานแห่งตระกูลตะวันตก

กึ่ง!!! เสียงหมดโลหะปะทะกันดังกังวานไปทั่ว ทำเอายูชันมีแวตาทันเคือง เขาแบ่ปากพลางลอยตัวกลับไปยืนนิ่งอยู่บนกองซากศพ

“เจ้าเป็นลูกหลานของข้าแท้ๆ ทำไมถึงชอบขัดใจข้ากันนะเมธัส ย่าห์!!!”

ซুম!!! ยูชันเร่งพลังร่างโลหะพร้อมกับใช้พลังคำสาปสายอื่นๆ เสริมกำลังจนเกิดแรงลมอัดไปทั่วบริเวณ ตามหน้าอกและแขนเขามีรอยสักเปล่งแสงมากกว่าห้าสิบแบบ

‘เฮ้ย นี่มันเป็นผู้ว่างเปล่าชั้นไหนพะเนี้ย ตัวแบบนี้คงระดับอัจฉริยะในหมู่อัจฉริยะแล้วมั้ง’

เมธัสหันหลังไปตะโกนสั่ง “พวกเจ้าทั้งหมดจงหนีไปซะ!!”

เดวิดที่ยังมีเลือดไหลออกมาจากบริเวณทรวงอกและปากพุดค้ำ “ไม่ได้ กับปีศาจแบบนี้ เจ้าสู้คนเดียวไม่ไหวหรอกเมธัส”

โลธอร์จับอ้อมยูชันไม่วางตาพลงถาม “ท่านคือยูชันผู้เป็นวีรบุรุษของพวกเรา ทำไมท่านถึงทำเยี่ยงนี้”

ยูชันมีแวตาทาบคิดครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้น “ประวัติศาสตร์เล่าขานมาเยี่ยงใด จงเล่ามาอย่างย่อๆ แล้วข้าจะลองทบทวนว่าควรไว้ชีวิตพวกเจ้าหรือไม่”

เมธัสเห็นว่าสามารถซื้อเวลาได้ จึงหันไปขอให้โลธอร์เล่าเรื่องราวให้อีกฝ่ายฟัง ส่วนตนเองก็เร่งใช้พลังมองนิมิตเพื่อหาทางโค่นวีรบุรุษผู้ป่าเถื่อนคนนี้

ผ่านไปเพียงสิบนาที

เมธัสล้มลงกับพื้น ที่บริเวณทรงอกมีบาดแผลฉกรรจ์เลือดไหลทะลักออกมา มีขาดสาย ‘ชายคนนี่คือผู้วางเปลา่ตัวจริงแน่นอน แถมยังแกร่งและโหดชนิดโกเซอร์ยังชิดซ้าย ช่วยแล้วลิเมธัส!!’

ยูชันฟังเรื่องเล่าไปได้ครู่หนึ่งก็ฉีกยิ้มกว้าง “เจ้าเด็กน้อยมีพลังทำนายด้วยวิธีสงสัยกำลังมองนิมิตดูว่าจะเอาชนะข้าได้หรือไม่ใช่ไหม ช่างเจ้าเล่ห์ถูกใจข้าจริงๆ ฮ่าๆ”

โอลิเวียกับฟาร์ริบเข้ามาหาเขาพร้อมกับหยิบขวดยาเพิ่มพลังบ่อนเขาอย่างรวดเร็ว ส่วนริชาที่สวมผ้าคลุมสีขาวยืดบั้งร่างกายก็กลับมายืนอยู่ด้านหลังของเดวิด ดวงตาเธอเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

เมธัสที่เริ่มฟื้นจากอาการบาดเจ็บถามอย่างพินอบพิเทา “ท่านบรรพชน มิทราบที่ท่านต้องการสิ่งใดกันแน่ หากท่านแค่นเคือง...”

“เจ้ามิต้องกล่าวให้ข้าระคายหูเมธัส” ยูชันตัดบท แล้วมองไปยังด้านหลังของเมธัสพร้อมกับยกมือขวาชี้ไปยังเจ้าหญิง “เจ้าคืออูริน่า ผู้เป็นมารยาของข้าในชาติภพก่อน จงมาสนุกกับความรักของพวกเราต่ออย่างที่เราจะเป็นเถอะ แล้วคราวนี้เจ้าอยากใช้ชีวิตกับเจ้าฮาเดสนานเท่าไรดี”

ริชามีสีหน้าหงุดหงิด แต่เขาก็ทำใจแข็งพูดตอบ “ท่านยูชัน ข้ามิใช่อูริน่า ข้าชื่อริชา คนที่ท่านรู้จักคงมีใบหน้าละม้ายคล้ายข้านะเจ้าคะ”

ถึงเดวิดอยากจะล้งแล้งให้พวกพ้อง แต่ยังคงลั่นใจใช้วาจาสุภาพกับวีรบุรุษแห่งอดีตกาล “ท่านยูชัน ข้าน้อยชื่อเดวิด มิใช่ฮาเดส โปรดอย่าทำร้ายริชาเลยขอรับ”

มีเพียงสถานการณ์เยี่ยงนี้เท่านั้นที่จะตัดสินว่าใครคือวีรบุรุษที่แท้จริง ดังคำโบราณว่าไว้ คิดจะเป็นวีรบุรุษต้องรู้จักมองสถานการณ์

ยูชันกลับไม่คิดจะฟังคำอธิบาย เขาใช้มือขวาชี้ไปยังหญิงสาวที่ลอยตัวเข้ามา กอดแขนชาวเมธัส ใบหน้าของเธอฉาบไปด้วยความพรันพรึง “เมโลดี้ เจ้าไม่ลองใช้พลังวิญญาณของพี่ชายและอูริน่าค้นหาความจริงสักส่วนหนึ่งให้พวกมันดูล่ะ”

เมธัสหันไปมองคนข้างตัว ‘ที่แท้คิมมีชื่อจริงว่าเมโลดีงั้นรี อืม...ท่าทางงานนี้จะไม่ง่ายอย่างที่คิด คงต้องเตรียมใจใช้แผนสุดท้ายที่เก็บไว้ใช้กับโกเซอร์ซะแล้ว’

ยูชันชักสีหน้าไม่พอใจ “นี่เจ้าจะทำให้ข้าเสียเวลาไปมากกว่านี้ทำไม รีบคืนความทรงจำให้เจ้าสองคนนั่นซะ”

คิวบิที่โดนตะคอกไล่ถึงกับน้ำตาเล็ด เสียงพ่นกระทบกันถี่วุดังจนผู้คนรอบข้างได้ยินชัด บ่งบอกว่ากันบึ้งจิตใจของเธอต้องหวาดกลัวยูชันชนิดที่ไม่มีใครคาดถึง

เมธัสสายศีรษะเบาๆ “ท่านยูชัน คิวบิ...เออ เมโลดี้เองก็ความทรงจำเสื่อม เธอคงไม่รู้หรอกว่า...”

“เออ ข้าเองก็ลืมไป ก่อนที่ข้าจะติดอยู่ในผลึก ข้าได้ลบความทรงจำของนางเด็กนี้ไปจนหมด” ยูชันหัวเราะพลางยกมือขวาตบหน้าผากของตน

ทุกคนถึงกับสะดุ้งเฮือก เพราะไม่มีใครคาดคิดว่าจักรพรรดิพันคำสาปจะอ่อนแอถึงขนาดโดนชายคนนั้นลบความทรงจำ

“เรื่องในอดีตมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่” เมธัสรีบถามความเป็นจริงด้วยน้ำเสียงสุภาพ “ท่านยูชันผู้ยิ่งใหญ่ โปรดอธิบายให้พวกผู้น้อยฟังสักทีเกี่ยวเป็นบุญหุ” เขายิ้มแห้ง “ก่อนที่จะพวกเราจะตายด้วยน้ำมือท่านได้หรือไม่ขอรับ”

ยูชันมีสีหน้าพึงพอใจ “เจ้าช่างมีวาจาเป็นเอกนั้ก แต่ข้ามิใช่คนชอบไม้เรื่องของตนสักเท่าไร เธอเป็นว่าให้พวกมันเป็นคนเล่าเรื่องดีกว่า หึๆ”

พวกเขายังไม่ทันจะเข้าใจ ดวงตาอันเย็นชาของยูชันพลันมีสัญลักษณ์ดาวแปดแฉกปรากฏขึ้น ทันใดนั้นคิวบิหรือเมโลดี้ก็กรี๊ดร้องดังลั่น

“อ๊า!!!” คิวบิล้มลงไปนอนกลิ้งพลางใช้สองมือกุมศีรษะของตน

เมธัสสงบจิตใจพร้อมกับกางสองมือออก มิให้คนด้านหลังทำอะไรที่จะส่งผลให้พวกตนอยู่ในอันตรายยิ่งกว่าเดิม ‘เจ้านี่มันมีคำสาปบ้าอะไรอีกเนี่ย’

“ฮ่าๆ เจ้าฉลาดมากเมธัส หากเมื่อครู่มีใครขยับตัวมากกว่านี้ ข้าก็จะให้นางตัวดีเป็นคนฆ่าพวกเจ้าแล้ว...” ยูชันคลี้อยด้วยความสะใจ “เอ้า! เมโลดี้ทาสของข้าจงลุกขึ้นมาทำหน้าที่ของเจ้าได้แล้ว”

“คะนายท่าน” คิวบิหยุดกรี๊ดร้อง แล้วค่อยๆ ลอยตัวขึ้นพร้อมกับหันหน้าไปหาพวกเมธัส

ใบหน้าที่เคยมีอารมณ์อันหลากหลายเปลี่ยนเป็นเรียบนิ่งไร้อารมณ์ ดวงตาดูเลื่อนลอยไร้วิญญาณ ที่กึ่งกลางหน้าผากมีสัญลักษณ์ดาวแปดแฉกสีเงิน สองมือเธอกระซกคริสตัลที่ห้อยอยู่ตรงคอทั้งสองก้อนออก ปากพึมพำสองสามคำ ของในมือก็เปล่งแสงเจิดจ้าแล้วพุ่งเข้าใส่หน้าผากเดวิดและริชา โดยที่ไม่มีใครสามารถหยุดยั้งได้

เดวิดกับริชาล้มลงป็นิ่งคุกเข่าบนพื้นพร้อมกับกรี๊ดร้องดังลั่นด้วยความเจ็บปวด

ทรมานถึงขีดสุด

พวกคานันกับพวกทาบาริอหรือทริบเข้าไปจับร่างคนทั้งสอง แต่ไม่ว่าจะใช้พลังคำสาปใดก็ไม่อาจบรรเทาความเจ็บปวดของทั้งสองได้

“เจ้าพวกโง่ นี่คือพลังพิเศษเฉพาะของนังเมโลดี้ชื่อผลึกพีคิวิญญาน” ยูซันกระหึ่มยิ้มเย้ย “มันจะเปลี่ยนวิญญานเป็นผลึกพิเศษ เพื่อเก็บความทรงจำเอาไว้ไปใส่ร่างใหม่ที่มีจิตวิญญานใกล้เคียงกัน” วัชรบุษแห่งอดีตกาลถอดดอกพุดอย่างภูมิใจ “หากข้ามิใช่คนใจกว้าง นังเด็กนั้นคงไม่มีโอกาสได้ทำแบบนี้หรอก”

แม้ว่าอาจจะฟังดูดี ทว่าเมธัสกลับคิดตรงกันข้าม “นี่จะทำให้อีกฝ่ายรับรู้ความเจ็บปวดของชาติก่อน แล้วค่อยทรมานต่ออีกรอบใช่ไหมเนี่ย”

เดวิดกับริชาห์หยุดส่งเสียงร้อง แล้วค่อยๆ ลุกขึ้นยืนจับจ้องไปยังยูซัน สีหน้าและแววตาของคนทั้งสองเปลี่ยนแปลงไปราวกับว่าพวกเขามิใช่คนเดิม

บุษผมทองพุดเสียงสลด “ยูซัน ทำไมท่านถึงต้องทรมานพวกเราเยี่ยงนี้ ท่านจะลบความทรงจำแล้วนำนางกลับไปอยู่เคียงข้างก็ได้มิใช่รึ”

ริชาร์ดร้องวีนวอน “ท่านยูซันโปรดอย่าทำร้ายชนเผ่ากินวิญญาน และทรมานผู้คนทั้งแผ่นดินอีกเลย โปรดลงโทษพวกเราเพียงสองคนเถิด”

ยูซันแบ่ปากพลงพุดเสียงยานคาง “เฮ้! ฮาเดส อูริน่า พวกเจ้าเคยบอกข้าไม่ใช่หรือว่า ความรักของพวกเจ้าเป็นพระเจ้าลิขิต ต่อให้เกิดใหม่ชาติหน้าก็ไม่แยกจากกัน และพร้อมที่จะตกลนกรหมกใหม่ชั่วชีวิต”

เดวิดคุกเข่าลงกับพื้นพร้อมกับปล่อยน้ำตาให้ไหลพราก “ในเมื่อข้าทำผิด ก็สมควรลงโทษข้าแต่เพียงผู้เดียว อย่าทำร้ายชนเผ่าและผู้ไม่เกี่ยวข้องอีกเลยได้ไหมขอรับท่านพี่ยูซัน”

“เฮอะ กลับมาเรียกข้าว่าพี่อีกแล้วรึ น้องร่วมสาบานของข้า หรือว่าพอได้ร่างใหม่ที่หนุ่มแน่นกว่าเดิม สมอบางส่วนเลยเริ่มจำได้ว่า เจ้ามันยังเป็นเด็กในกำมือข้า” ดวงตาของยูซันลุกวาว

หมับ!! จู๊ๆ ลำคอของเดวิดก็มีรอยมือบีบแน่น จากนั้นร่างก็ลอยไปอยู่เบื้องหน้า ยูซันที่ยกมือซ้ายขึ้นมาบีบคอเดวิดอย่างง่ายดาย

“อย่าทำร้ายหลานข้านะ” โลธอร์ตะโกนก้อง เขาเร่งพลังคำสาปจนร่างมีเพลิงลุกท่วม แล้วพุ่งตัวเข้าไปหายูซัน

ผัวะ!!! ทันใดนั้นคิวบิลกลับพุ่งไปใช้เท้าขวาเตะแก้มซ้ายของโลธอร์อย่างแรง จนร่างของบุรุษซากรกระเด็นกลับไป ทุกคนจึงรีบใช้แขนรับร่างของผู้เฒ่าไว้

คิวบิลพูดเสียงราบเรียบ “เจ้านายไม่มีคำสั่ง พวกเจ้าห้ามเข้าไปเด็ดขาด คุณปฐพี!!”

ครีก!!! ครีก!! พื้นใต้เท้าของพวกเมธัสปรากฏแท่งศิลาผุดขึ้นมาหลายร้อยแท่ง มันถักทอกันจนเกิดคุกหินขนาดใหญ่

เมธัสเห็นคนรอบข้างพยายามหาทางออกไปต่อสู้อย่างตะโกนก้อง “ทุกคนอย่าวุ่นวาย ท่านยูชันยังไม่ได้คิดจะลงมือฆ่าพวกเราหรอกใช่ไหมขอรับ”

ยูชันที่กำลังจะบีบคอเดวิดให้หักคามือเล็กคิ้วพลางมองมายังเมธัสสลับกับเดวิด ดวงตาของวีรบุรุษแห่งอดีตกาลพลันทอแววระริน มือซ้ายทิ้งร่างของเดวิดลงไปในอนันต์ พื้นจนเกิดเสียงดังต๊ป

“นับว่าเจ้ารู้จักกาลเทศะนะเมธัส” ยูชันยิ้มกว้าง “เอาเป็นว่าก่อนที่จะจัดการกับเจ้าอดีตน้องร่วมสาบานให้ไปเกิดใหม่อีกรอบ ข้าจะให้มันสารภาพบาปที่เคยก่อ และส่งผลให้ผู้คนที่แผ่นดินต้องทรمانเย็นงี้”

ผัวะ! ยูชันใช้เท้าขวาเตะร่างเดวิดกลิ้งไปกับพื้น

“เอ้า! ฮาเดส เจ้าจงคายความรักของเจ้าออกมาให้หมด อย่าคิดปิดบังแม้แต่นิดเดียวนะ” วีรบุรุษแห่งอดีตกาลชูมือซ้ายชี้มายังพวกเขา “มิเช่นนั้นพวกเพื่อนๆ และญาติของเจ้าในชาตินี้ จะต้องลืมนรสความหลุดรุษที่เจ้าเคยลั่นวาจาว่า เกิดใหม่อีกก็ชาติข้าก็还会ยังรักเธอ รวมไปถึงเจ้าด้วย”

เดวิดไอสองสามครั้งก่อนจะค่อยๆ ลุกขึ้นยืนมองไปยังริชา เขากัดริมฝีปากจนเลือดอาบ แล้วเริ่มเล่าเรื่องราวที่เป็นที่มาของโศกนาฏกรรมครั้งยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ “ข้ามีนามว่าฮาเดส เป็นลูกหัวหน้าเผ่าคำสาปกินวิญญาณ ข้าได้รับไมตรีจากท่านพี่ยูชัน ผู้เป็นหัวหน้าเผ่าคำสาปผู้วางแปลนให้เป็นพี่น้องร่วมสาบาน”

บุรุษผมทองที่มีสีหน้าราวกับคนอายุนับร้อยปีหันมามองพวกเขา “ข้ามีหน้าที่ดูแลรักษาความสงบในช่วงที่ท่านพี่ยูชันออกเดินทางไปปราบเหล่าคนทะเยอทะยาน ที่คิดสร้างควมวุ่นวายต่อแผ่นดินอันทรพิม” อีกฝ่ายหันไปมองคิวบิลที่ยืนอยู่ด้านขวาของยูชัน “และด้วยพลังของเมโลดี้ของสาวของข้า ที่สามารถเพิ่มอายุขัยของผู้คนได้ ทำให้ท่านพี่สามารถปราบคนชั่วอภิปาลคนดี ดูแลทุกข์สุขของบุตรแห่งพระเจ้าทั่วทั้งทวีปได้อย่างง่ายดาย”

เมธัสมนใจว่าในอดีตคงไม่มีใครสามารถต่อสู้กับยูชันที่เกือบจะเป็นอมตะได้อย่างแน่นอน

“จนกระทั่งวันหนึ่งในปีศักราชอันทรพิมที่ 2842 ข้าได้เข้าร่วมจัดงานฉลองวันเกิดครบสองร้อยห้าสิบปีให้ท่านพี่แบบทุกครั้ง” เดวิดมองไปยังริชา “ในปีนั้นท่านพี่นำเด็กสาววัยแปดปีนางหนึ่งมาร่วมงาน เด็กคนนั้นเป็นบุตรสาวของหัวหน้าเผ่าคำสาปเสียงสวรรค์” บุรุษผมทองเริ่มหลังน้ำตา “เธอเกิดมาพร้อมกับพลังคำสาปเสียงสวรรค์ขั้นสูง ซึ่งสามารถสะกดจิตผู้คนทั่วแผ่นดินได้”

“มันเป็นเพราะข้าแท้ๆ” ริชาสวมผ้าคลุมสีขาวที่บัดนี้เอื้อนไปด้วยคราบโลหิตและฝุ่นดินเดินมาหยุดอยู่ด้านซ้ายมือของเดวิด แล้วใช้สองมือจับลูกทรงด้วยสีหน้าสลดหดหู่ เธอเริ่มร้องไห้อย่างเงียบงัน

“เผ่าคำสาปทำนายมองเห็นอนาคตว่า เด็กคนนี้จะป็นต้นเหตุของหายนะท่านพี่จึงมีสองทางเลือก หนึ่งคือสังหารนางทิ้ง” เดวิดมองไปยังยูชัน “สองรับนางมาแต่งงานตามธรรมเนียม เพราะเผ่าผู้ว่างเปล่ามีประเพณีแต่งงานกับคนของชนเผ่านี้” บุรุษผมทองก้มหน้าลง “ตอนนั้นข้าเห็นชอบด้วยที่ท่านพี่ได้คู่หมั้นที่งดงาม และอีกสิบปีเมื่ออายุครบสิบแปด นางก็จะอยู่ในวัยที่เหมาะสมกับการเข้าพิธีแต่งงาน”

ฮาเดสยกสองมือขึ้นกุมศีรษะ “ช่วงเวลาสิบปีที่รอคอยวันแต่งงาน มันช่างเป็นเวลาที่สุดแสนและสมบูรณ์แบบ ทว่าเมื่อถึงคืนที่ท่านพี่ได้แต่งงาน” บุรุษผมทองใช้สองมือกุมศีรษะของตนพลงพูดด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด “คืนนั้นข้าผู้อ่อนแอ ไร้สามัญสำนึก และหลงใหลในความรักกลับ...” เดวิดเอาศีรษะโขกกับพื้นที่เต็มไปด้วยโลหิตพร้อมกับตะโกนลั่น “บังอาจวงยาท่านพี่ แล้วลักพาตัวนางออกมา นั่นคือบาปที่ข้าได้ก่อขึ้น...”

“มิใช่เป็นความผิดของท่านฮาเดสหรอก เป็นข้าเองที่หลงรักในตัวท่าน ผู้เปี่ยมด้วยความเมตตา และเข้าใจจิตวิญญาณแห่งธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง” ริชาตะโกนด้วยความหดหู่ “ข้าจึงลอบใช้พลังเสียงควบคุมจิตใจของท่านให้พาข้าออกจากเรือนหอ ท่านไม่ได้ทำอะไรผิดแม้แต่น้อย”

เดวิดเงยหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำตามองมายังริชาพลงพูดเสียงลั่น “ลำบากเจ้ามากแล้ว...” ก่อนจะหันพูดจบ ร่างของยูชันพลันปรากฏขึ้นด้านหลัง เขาใช้เท้าซ้ายเตะหลังศีรษะเดวิดอย่างแรง

โครม!! ใบหน้าของบุรุษผมทองจมลงกับพื้นที่ถูกยึดด้วยเลือดและซากศพของเหล่าผู้กินวิญญาณและชาวหมู่บ้านผึกมาร

วีรบุรุษแห่งอดีตกาลพูดด้วยความรำคาญ “ข้าให้เจ้าเล่าเรื่อง มิใช่ให้มาพราห์เพื่อต่อหน้าผู้คนแบบนี้ฮาเดส”

ริซาร์บออันวอน “โปรดประทานอภัยให้ข้าด้วยท่านยูซัน ท่านช่วยเมตตาพวกเราด้วยเถิด”

ทุกคนที่ฟังมาถึงจุดนี้ล้วนคิดเห็นตรงกันว่า นี่คือคู่รักที่จริงใจต่อกัน เพียงแต่ดันเจอกันผิดที่ ผิดเวลา และเลือกทรมานผิดคนก็เท่านั้น

“ข้าไม่คิดจะฆ่ามันทันทีหรอกยูริน่า” ยูซันหันหน้ามาส่งยิ้มให้ริซา “เพียงแต่มันดันเล่าเรื่องยืดยาว และมันแต่คิดไร้สาระอยู่ได้ ยอดคนอย่างพวกเราเมื่อทำอะไรแล้วก็ไม่เห็นจะต้องคิดมาก” เขาใช้เท้าซ้ายเหยียบศีรษะของฮาเดส “จะหักหลังข้าที่เป็นพี่ร่วมสาบานก็ควรทำให้มันสุดๆ ไปเลย” บุรุษผู้ทรงพลังกระตุกยิ้มเย็น “ส่วนเจ้าในเมื่อไม่รักข้าก็ควรอาศัยจังหวะที่ข้าหมดสติและไร้พลังด้วยยาพิษของฮาเดส บั่นศีรษะของข้าไปเลย มิใช่หายหัวไปสองคนแบบนี้ ฮ่าๆ”

ยูซันหัวเราะอย่างลึกลับคล้ายจะไม่เสียใจเลย หากตนเองโดนสังหารไปเสียตั้งแต่ตอนนั้น

“ท่านยูซัน ท่านเองก็เป็นผู้ยิ่งใหญ่ อีกทั้งยังเป็นวีรบุรุษ” โลธอร์โพล่งขึ้น “เมื่อเด็กน้อยทั้งสองคนนี้สำนึกผิดในบาปที่พวกเขาก่อขึ้นแล้ว ท่านก็โปรดประทานอภัยให้พวกเขาที่หลงผิดเถิด”

“ฮ่าๆ ดูลิฮาเดส ปู่ของเจ้าชาตินี้เป็นคนตลกดีนะ” ยูซันมีสีหน้าขบขัน “ทั้งที่ดูไปแล้วอายุยังไม่ถึงร้อยปีดันเรียกเจ้าที่มีอายุเกือบสามร้อยปีว่าเด็กน้อย” อีกฝ่ายส่ายหน้าไปมา “แถมยังส่งสายตาสงสารให้จักรพรรดิพันคำสาป ที่พอใครได้ยินชื่อล้วนต้องอกสั่นขวัญแขวน” เท้าซ้ายเลื่อนออกไปเขียนร่างเดวิดให้นอนหงาย “แม้แต่พู่เมฆผู้หยิ่งโสมยังต้องเคารพยกย่องเจ้าดุจพี่ชายเลย จริงไหมน้องข้า”

โลธอร์เห็นยูซันอารมณ์ดี จึงรีบคุกเข่าขอร้อง “ท่านยูซันโปรดเลิกลงทัณฑ์พวกเขาที่ลิ้มเลือนคุณธรรมและความถูกต้องด้วยเถิด”

ยูซันมีสีหน้าแปลกใจ พูดอย่างหัวเสีย “เจ้าหนู เจ้าคิดว่านี่คือการลงโทษชั้นรี”
ทุกคนพากันผงกศีรษะอย่างฉับไว

“โอ้!! พวกเจ้าคิดผิดแล้ว” ยูชันสายศิระด้วยสีหน้าเสียใจ “นี่เป็นการมอบความรักให้น้องร่วมสาบานตามแบบฉบับของข้า ที่ร่วมฝ่าฟันอันตราย เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายแลกชีวิตให้กันมาเกือบสองร้อยสามสิบปี” วีรบุรุษแห่งอดีตกาลหันมาส่งยิ้มอบอุ่นให้ริซ่า “และยังมอบความรักทั้งในฐานะพี่ชาย บิดา และอดีตสามีให้นางผู้มีจิตใจบริสุทธิ์ใสสะอาด ยึดมั่นในความรัก...”

ผู้คนทั้งหมดต่างตกตะลึงพรึงเพริด หากทุกสิ่งที่ยูชันทำตั้งแต่ตอนที่ออกมาคือความอ่อนโยนและทะนุถนอมคนที่ตนรักจริงละก็ เกรกว่าคนปาเถื่อนคงหมดไปจากโลกใบนี้แล้ว

‘เฮ้ย หรือว่าเจ้าหมอนี้มันจะเสียใจอย่างหนักจนบ้าไปแล้วนะ’

เมธัสพยายามวิเคราะห์วาทะของยูชันอย่างเคร่งเครียด เพราะการต่อสู้กับคนเสียสติที่มีสามารถคำนวณความคิดตามตรรกะนั้น เป็นเรื่องยากมากเป็นพิเศษ โดยเฉพาะคนบ้าที่ดันมีพลังระดับพระเจ้า ต้องจัดว่าเป็นศัตรูตัวฉกาจยิ่งกว่าเจอกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดจากทั่วทั้งโลกเสียอีก

รักในรอก ความแตกต่างของ... และ เรื่องที่ค้างคา

“เช้าวันนั้น วันที่ข้าตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าอุริน่าหายตัวไป ข้าตกใจอย่างหนัก เพราะพอคิดถึงจำนวนศัตรูที่ข้ามี ข้าก็เดาได้ทันทีแล้วว่าควรบุกไปช่วยนาง ณ แห่งไหนได้ก่อน” ยูซันเอนกาย ที่นั่งลงไปในที่ลับท้องของเดวิดพลางหันไปมองบุรุษผมทองที่มีสีหน้าห่วงใย “ยิ่งเมื่อรู้ว่าเจ้าหายตัวไป แถมยังมีร่องรอยการต่อสู้ทิ้งไว้ด้วย ข้าที่เป็นพี่ชายถึงกับลอบหนีออก เพราะข้าสูญเสียคนสนิทไปพร้อมกันถึงสองคนในคืนเดียว”

เมธัสลอบตระหนักถึงความเป็นจริง ‘อีกฝ่ายมีคำสาปเสียงสวรรค์ด้วยสินะ’ เขามองไปรอบด้านทำให้รู้ว่าคนส่วนใหญ่มีสีหน้าคล้ายตามอีกฝ่าย ‘ท่าทางในแผ่นดินนี้คงไม่มีใครเอาชนะเขาคนนี้ได้อีกแล้ว’

“พอข้ารวบรวมสติได้ก็เร่งใช้พลังลี้ลับจิตขั้นสูงสุดอย่างไม่กลัวตาย เพื่อเพิ่มขอบเขตการค้นหาพวกเจ้าให้มากที่สุด” มือขวาของยูซันยกไปจับปลายผมสีขาวมาสะบัดเล่นพร้อมกับยิ้มช้า “ดูสิน้องรัก ผมที่เคยดำต้องขาวโพลนในช่วงนี้อีแค่ไหนนะ”

“ข้า...ขอโทษด้วยท่านพี่” ฮาเดสพูดเสียงแผ่ว สีหน้าดูเจ็บปวดใจ

“ตอนนั้นข้ามันใจว่าสองดวงจิตอันคุ้นเคยได้หายวับไปจากผืนแผ่นดินนี้แล้ว ทำเอาข้าที่หยิ่งยโสว่าไม่มีใครสามารถทำร้ายพวกพ้องของตนได้ต้องระเบิดเสียงร่ำไห้เป็นครั้งแรกในรอบสองร้อยปี เนื่องจากสูญเสียคนที่มิอาจหาใครมาแทนที่ได้” วีรบุรุษแห่งอดีตกาลมองไปยังคิบบิที่ยืนนิ่งดูจวบจน “ทว่ามันช่างเป็นเคราะห์ร้ายของข้า ที่เมโลดี้ทันเห็นข้าทุกซอกซอมนี่ได้ จึงมาบอกข้าว่า...”

คิวบิเดินมาอยู่ด้านหลังยูชันแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงโศกเศร้า “ท่านพี่ยูชัน ท่านพี่ทั้งสองมิได้ตายนะคะ... พวกท่านเพียงแต่หนีตามกันไปเพราะความรักเท่านั้น”

“ตอนนั้นข้าเปลี่ยนจากเสียใจเป็นลอบยินดี แต่ก๊อดโกรธเคืองพวกเจ้ามิได้” ยูชันกอดอกพลาสสายหน้า “คนหนึ่งคือน้องชายร่วมสาบานที่จงรักภักดีและเชื่อฟังคำสั่งเรื่อยมา ส่วนอีกคนก็แทบจะไม่ต่างไปจากลูกสาว น้องสาว และคนรัก แต่พวกเจ้ากลับไม่เคยบอกข้าสักครั้งว่าพวกเจ้ารักกัน” วีรบุรุษแห่งอดีตกาลคลี่ยิ้มอ่อนโยน “ข้ารักพวกเจ้าเท่าเทียมกัน ต่อให้น้องมาขออูรีน่าจากพี่กลางงานแต่ง พี่ก็พร้อมจะสละนางให้...”

มือซ้ายที่สามารถสังหารคนทั้งแผ่นดินเอื้อมมาลูบศีรษะเดวิดอย่างนุ่มนวล ใบหน้าของวีรบุรุษห่อเหี่ยวเมตตาและโอบอ้อมอารี ทำเอาสภาพที่เหมือนปีศาจร้ายเมื่อครู่กลายเป็นเพียงภาพลวงตาเท่านั้น

เดวิดละอื้นไห้เบาๆ “อะ... ข้าเสียใจจริงๆ ท่านพี่”

ยูชันสายศีรษะพลาสพูดต่อ “เจ้าเป็นคนที่ใกล้ชิดข้าที่สุด ย่อมรู้ว่าข้าเป็นคนใจกว้างขนาดไหน” อีกฝ่ายเงยหน้ามองไปยังดวงตะวันที่ใกล้ลับขอบฟ้า “ขนาดเผ่าพันธุ์คำสาปปีศาจโลหิตที่มีนิสัยชอบสงคราม ชอบเข่นฆ่าผู้คน และมีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตโดยกำเนิด ข้ายังละเว้นชีวิตเพื่อให้โอกาสพวกมันกลับใจ”

“ต่อให้เป็นพวกสายเลือดหลักของเผ่าคำสาปเนตรมรณะ ที่แค่สบตาใครคนคนนั้นก็ต้องเสียชีวิต” จู่ๆ คิวบิพลันพูดขึ้น “พี่ยูชันก็ยังสร้างเขตที่อยู่อาศัยพร้อมกับออกคำสั่งห้ามผู้คนเข้าไปใกล้” สตรีเก่าเปียยกมือขึ้นกุมบริเวณหน้าอก “ไม่สังหารพวกมันที่อาจจะจะเป็นชนวนของภพภัย”

“ใช่ แล้วยังมีพวกตระกูลคำสาปอันตรายนับร้อยที่ข้าไม่ก่าจัดตั้ง เพราะข้าเชื่อว่าต่อให้เป็นบุตรแห่งพระเจ้าก็มีสิทธิ์ทำผิดพลาด และพร้อมที่จะกลับใจมาสู่เส้นทางที่ถูกต้องได้เสมอ” ยูชันสายหน้า “แต่เจ้ากลับมิกล้าพอที่จะพูดตรงไปตรงมากับข้า แถมยังบ้าพอที่จะพานางไปจากข้าโดยมิบอกกล่าว” สีหน้าของวีรบุรุษเริ่มเหี้ยมเกรียม “เจ้ายังเห็นข้าเป็นพี่ชายอยู่หรือเปล่า”

เดวิดตอบด้วยเสียงลั่นเครือ “เป็นสีท่านพี่ เพียงแต่ว่า...”

“ข้ารู้ดีว่าพวกเจ้าชอบพอกัน...” ยูชันตัดบท “รู้ดีว่าข้าผิดเองที่ชอบตระเวนออกเดินทางไปปราบคนชั่ว ที่ก่อความวุ่นวายตามดินแดนต่างๆ...” วีรบุรุษแห่งอดีตกาล

มองมายังริช่า “ข้าบกพร่องในฐานะคู่หมั้น ที่ไม่รู้จักใช้เวลาว่างกับอุริน่าให้มากกว่าเจ้า” อีกฝ่ายหันไปมองเดวิด “และก็เป็นข้าอีกนั่นแหละที่ทำให้พวกเจ้าสนิทชิดเชื้อ โดยมักจะขอให้เจ้าช่วยปกป้องเมือง บ้าน และครอบครัวในขณะที่ข้าออกไปทำงาน...”

คิวบิโพล่งขึ้น “ใช่ ท่านพี่ยูชันบังงานเกินไปนะคะ”

“ฮ่าๆ น้องเมโลดี้พูดไม่ผิด พี่มันบังงานจริงๆ” ยูชันหัวเราะอย่างร่าเริง

สตรีเก่าเปียย่นท่าสะอวดด้วยมือซ้าย โนม์ร่างลงมาเล็กน้อยพร้อมยกมือขวา ชี้นิ้วใส่ยูชัน “แต่ท่านพี่ก็โดนงานครั้งหนึ่ง ทำให้หนูและคนอื่นๆ ต้องเหนื่อยแทบแย่”

“ขอโทษด้วยนะเมโลดี้” ยูชันหันไปค้อมศีรษะให้หญิงสาว “ตอนนั้นพี่แค่อยากไปหาพวกฮาเดสเท่านั้น” อีกฝ่ายหันกลับมามองริช่า “พวกเจ้ายังจำได้ไหม วันที่ข้าไปหาพวกเจ้าบนเกาะร้างในทะเลตะวันออกด้วยจิตใจที่หนักอึ้ง”

เดวิดและริช่านิ่งเงียบ สีหน้าซีดเผือด

“ตอนนั้นข้ามิรู้ว่าควรพานางกลับมาอยู่กับคุณโดยแสร้งทำเป็นว่าเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้น หรือจะใช้พลังของข้าเปลี่ยนใบหน้าของอุริน่าให้เป็นหญิงงามนางอื่น” ยูชันเลื่อนมือซ้ายไปตบแก้มขวาฮาเดสเบาๆ “เพื่อจะได้ให้น้องแสนดีของข้าได้กลับไปทำหน้าที่ผู้พิทักษ์สันติสุขและได้อยู่กินกับนางอย่างมีความสุข” พรบตานี้ดวงตาของอีกฝ่ายพลันลุกรว “แต่แล้วพวกเจ้ากลับบอกข้าว่า...”

ครืน!! เบื้องหน้าของยูชันพลันปรากฏดินโคลนก่อตัวขึ้นเป็นรูปร่างมนุษย์สองคน ด้านซ้ายเป็นเดวิดสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นกางเกงขาสั้น ด้านขวาเป็นริช่าที่หุ่นดีกว่า ปัจจุบันสวมชุดเดรสสั้นสายเดี่ยวหนึ่งคุยกเข่าอย่างนอนน้อม

รูปปั้นเดวิดพลันส่งเสียงทู่เข็ญ “ท่านพี่ การที่พวกเราได้อยู่แบบนี้นี้ช่างมีความสุขราวกับพระเจ้ามอบให้”

รูปปั้นริช่าส่งเสียงอ่อนหวาน “ต่อให้เทพอันทราพิมส่งพวกเราลงนรก เราก็จะรักกันไม่ผันแปร ตราบชั่วฟ้าดินสลาย”

รูปปั้นทั้งสองสวมกอดกัน แล้วพูดอย่างพร้อมเพรียง “ต่อให้เกิดใหม่อีกกี่ครั้ง พวกเราก็จะขอเป็นคู่รักกันทุกชาติทุกภพ โดยไม่คำนึงว่ามันจะยากลำบากเพียงใด...”

“หึๆ ฮ่าๆ” ยูชันระเบิดเสียงหัวเราะลั่น

“ข้าเสียใจยิ่งนักที่พูดกับท่านพี่เช่นนั้น...” ริช่าน้ำตาไหลพราก “แต่ได้โปรดเถอะ พวกข้าสำนึกผิดแล้ว ได้โปรดลืมนวลาวาจาของพวกเราเถอะ”

“ทะ...ท่านพี่ ข้า...อื้ม!!” เดวิดทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง ทว่ากลับโดนมือซ้ายของยูชันกดศีรษะอย่างรุนแรงจนศีรษะฝังลงไปในพื้นที่

ยูชันยกนิ้วชี้มือขวาชี้ขึ้นปิดปากตนเองพลางส่งเสียงห้ามเบาๆ “จู่ๆ พวกเจ้าอย่าพูดแบบนั้นสิ ตอนนั้นข้าไม่ได้โกรธพวกเจ้าเลยนะ”

ครั้น!! จู่ๆ ดินโคลนเบื้องหน้าก็ก่อตัวเป็นยูชันสวมชุดเกราะเข้าไปสวมกอดรูปปั้นทั้งสอง

“วากานี้เป็นความสัจย์หรือไม่” รูปปั้นยูชันเอ่ยเสียงนุ่ม

“เป็นจริงทุกประการ” รูปปั้นเดวิดและริชาตอบอย่างพร้อมเพรียง

“พวกเจ้าพร้อมจะทนทุกข์และเสพลูไปด้วยกันหรือไม่” รูปปั้นยูชันถามอีกครั้ง

“พร้อมจะอยู่และตายร่วมกัน” รูปปั้นเดวิดและริชาตอบอย่างพร้อมเพรียง

“พี่ขอให้พวกเจ้าได้สมหวังดังปรารถนาไปชั่ววันรันดร์” รูปปั้นยูชันเงยหน้าขึ้นตะโกนอย่างยินดี

ฟูป!! รูปปั้นทั้งสามพลันแตกสลายกลับกลายเป็นดินโคลน

“หลังจากนั้นข้าก็เร่งกลับบ้าน คิดข้ออ้างร้อยแปดพันเก้าที่จะไม่ทำให้พวกเจ้าทั้งสองคนโดนตราหน้าว่าเป็นคนบาปของเผ่า” ยูชันพูดเสียงเข้ม “ทว่าหนึ่งนั้นเป็นน้องชายผู้กล้าหาญรองจากข้า ส่วนอีกหนึ่งคือเด็กน้อยที่ข้าหวังจะให้มีความสุขไปชั่วชีวิต ข้าเลยอยากทดสอบว่า พวกเจ้าจะรักษาคำพูดจริงหรือไม่” อีกฝ่ายหันมามองพวกเขาด้วยสีหน้าเหินห่าง “พวกเจ้าลองคิดดูสิว่า มันยากแค่ไหนที่ข้าต้องพยายามสร้างนรกให้คนคู่นี้ได้ทดสอบความรัก...”

พริบ ทันใดนั้นก็มิดินโคลนก่อตัวเป็นรูปปั้นยูชันที่มีขนาดหนึ่งเมตร และกลุ่มคนจำนวนหนึ่ง

ยูชันเอ่ยต่อ “ไหนข้าจะต้องหักใจใช้พลังสะกดจิตควบคุมเมโลดี้ เด็กสาวที่แสนอ่อนโยนและไร้เดียงสา” รูปปั้นบนพื้นเริ่มมีร่างของเมโลดี้ที่สวมชุดเกราะกะโหลกอันน่ากลัว “ไปใส่เสื้อเกราะกะโหลกของเจ้า เพื่อรับบทเป็นเจ้า จักรพรรดิพันคำสาปผู้นำสะพรึงกลัว...”

รูปปั้นยูชันเดินไปอยู่เบื้องหน้ารูปปั้นชายหญิงคู่หนึ่งที่สวมมงกุฎ สองมือของยูชันทะลวงหัวใจทั้งสองจากนั้นก็สะบัดศีรษะทิ้งคู่อย่างฉับไว

“ไหนข้าจะทำเรื่องผิดประเพณี ดูดพลังคำสาปกินวิญญาณจากบิดาของเจ้าที่ข้า

เคารพียง” ยูชันหลังน้ำตา “และยังต้องลงมือสังหารมารดาที่แสนอ่อนโยนและงดงามของเจ้าอย่างเลือดเย็น” รูปปั้นเมโลดีสวมชุดเกราะยืนชูสองมือ โดยมีรูปปั้นทหารสิบตัวนั่งคุกเข่าเบื้องหน้า “เพื่อให้น้องสาวของเจ้าได้อ่านาสูงที่สุดในเผ่ากีนินญญาณ...”

เดวิดหลังน้ำตาเป็นสายธารเช่นเดียวกับริชาที่บัดนี้ทรุดลงป็นิ่งคุกเข่าทำให้เพียงลำพัง ทว่ารูปปั้นกลับยังไม่หยุดเล่น มีรูปปั้นริชาท่อยืนนอนอยู่บนเตียงเดียวกับรูปปั้นยูชัน จากนั้นรูปปั้นเมโลดีก็เดินเข้าไปชุตดาบในมือขวารื้อ เลียบใส่อุริน่า

“ไหนข้าจะต้องจัดฉากว่าเจ้ามาลอบสังหารข้าที่เรือนหอส่วนตัวที่ข้ากับอุริน่าอยู่กินกันฉันสามีภรรยา” ยูชันยกมือขวารื้อเปิดใบหน้าของตน “แต่กลับทำได้เพียงสังหารอุริน่าที่กำลังตั้งครรรภ์ จนเกิดความบาดหมางที่ยากจะแก้ไข...” วีรบุรุษแห่งอดีตกาลส่ายศีรษะ “ไหนจะต้องสร้างหลักฐานเท็จมากมายเพื่อทำให้ทุกคนหลงเชื่อว่าเจ้ากับข้าแตกหักกันอย่างแท้จริง...”

จู่ๆ ดินโคลนก็กลายเป็นผากเมืองน้อยใหญ่ มีรูปปั้นทหารสวมเกราะหวัะโหลกวิ่งไล่ล่ารูปปั้นประชาชน

“ไหนจะต้องแสร้งทำเป็นสู้เจ้าไม่ไหว จนต้องปล่อยให้เจ้าทำลายแผ่นดินไปมากกว่าครึ่ง และยังประกาศความทะเยอทะยานที่คิดจะเป็นพระเจ้าแทนที่ท่านเทพอันทราฟิม พร้อมกับบุกไปทำลายเมืองต่างๆ” ยูชันเลื่อนมือขวาวอกเผยให้เห็นใบหน้าที่ดูเหนื่อยล้า “แม้แต่ชาวเผ่าคำสาปที่ไร้พลังต่อสู้ เช่นเผ่าเสียงสวรรค์ก็โดนสังหารไปจนเกือบหมดสิ้น” วีรบุรุษแห่งอดีตกาลปล่นยิ้มแยม “มันช่างเป็นงานที่เหนื่อยจริงๆ นะ จะบอกให้ ฮ่าๆ”

โลธอร์โพล่งถามด้วยความงุนงง “เดี๋ยวก่อนท่านยูชัน ท่านทำไปทั้งหมดนี้เพื่ออะไรกัน”

“ฮ่าๆ ข้าก็ทำเพื่อวัดใจน้องของข้าไง บททดสอบเล็กๆ ของคุริกที่บอกว่า” ยูชันตอบเสียงใส “ต่อให้ลงนรกก็ยังจะรักกัน ต่อให้ต้องตายก็ยังจะรักกัน และต่อให้เกิดใหม่อีกครั้งก็ยังจะรักกัน” วีรบุรุษแห่งอดีตกาลเลื่อนมือซ้ายไปลูบศีรษะเดวิดอย่างอ่อนโยน “ข้าที่เป็นพี่ชายเลยต้องสงเคราะห์สร้างนรกให้น้องที่รักได้อาศัย”

ยูชันพล่นมีสีหน้าเหนื่อยหน่าย “แม้มันจะทำให้ข้าลำบากใจที่ต้องสังหารคนจนศพกองสุมเป็นภูเขา อีกทั้งยังต้องใช้พลังสะกดจิตพวกกีนินญญาณ” วีรบุรุษแห่งอดีตกาลพูดเสียงเข้ม “ให้พวกมันสอนสั่งลูกหลานว่าต้องก่อสงครามเพื่อล้างแค้นให้

บรรพบุรุษที่เสียชีวิตอย่างไร้เหตุผล”

พริบ! จู่ๆ รูปปั้นที่หยุดขยับมาได้ครู่หนึ่งก็แตกสลายเป็นเศษดิน

ยูชันสายตีสระ “แต่น่าเสียดาย วันที่เจอกับอูรินานูกามาโค่นข้า” อีกฝ่ายหันไปมองคิวบิที่นั่งเงียบ “หลังจากเมโลดี้สั่งหารพวกเจ้าเพื่อทำผลึกผนึกวิญญาณ นางดันตกใจจนคืนสติ แล้วอาละวาดโจมตีข้าอย่างบ้าเลือด...”

“ขอโทษด้วยค่ะท่านพี่ยูชัน” คิวบิกมือซ้ายขึ้นเคาะตีสระตนเองพร้อมแลบลิ้นและขยิบตาซ้าย “วันหลังหนูจะไม่ขัดคำสั่งพี่แล้วค่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอกเมโลดี้” ยูชันพูดเสียงนุ่ม ก่อนจะหันมาพูดต่อ “ข้าเลยจำใจต้องล้างความทรงจำทั้งหมดของนาง สร้างหุ่นเชิดที่จะทำงานตามคำสั่งของข้าอย่างเคร่งครัดแบบนี้” วีรบุรุษแห่งอดีตกาลยกไหล่ด้วยสีหน้าเสียใจ “เพื่อที่จะเตรียมบททดสอบความรักให้พวกเจ้าที่เกิดใหม่ทุกชาติ ได้มีโอกาสรักกันในขุมนรก”

ยูชันมองไปยังคิวบิพร้อมกับสายหน้า “แต่ก่อนที่เมโลดี้จะโดนข้าล้างความทรงจำอย่างสมบูรณ์ นางกลับชิงฆ่าตัวตายโดยใช้พลังสลายวิญญาณ เพื่อขัดขวางข้าที่คิดจะเป็นอมตะเพื่อดำเนินแผนการทดสอบความรักให้พวกเจ้า” อีกฝ่ายมีสีหน้าเคร่งขรึม “ข้าเลยต้องใช้พลังสร้างผลึกวิญญาณชั่วคราว แต่ผลกระทบจากการที่ร่างของข้ากำลังดูดวิญญาณที่ไหลทะลักออกมาจากเมโลดี้ ทำให้ข้าโดนผนึกไปด้วย ทำให้ข้าอดทดสอบความรักของพวกเจ้ามาตั้งเกือบพันปี”

วีรบุรุษแห่งอดีตกาลยิ้มกว้าง “แต่เป็นเรื่องดีที่ทำให้ข้าได้เรียนรู้เรื่องแปลกๆ เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเรื่อง” มือซ้ายของอีกฝ่ายลูบตีสระของเดวิดต่อ “นับจากนี้น้องข้ามิดต้องกังวลไป เพราะเมื่อข้าออกมาจากผนึกแล้ว ข้าก็จะส่งเสริมให้พวกเจ้าได้มีโอกาสลิ้มรสความรักในนรก” อีกฝ่ายส่งสายตาอ่อนโยนให้รู้ข้าที่ตัวสั่นเทา “และความสุขในความทุกข์ที่เจ้าว่ามาอย่างเต็มที่ ชนิดที่ชาติภพก่อนยังมีเคยลิ้มลอง ฮ่าๆ”

พวกเมธัสต่างอึ้งกับสาเหตุของความพิลึกในยุคอดีต และแทบจะอยากเป็นบ้าเพราะใครเล่าจะคิดว่า เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นเพียงเพราะวาจาที่มักจะใช้พูดเพื่อแสดงความรักของคู่รักเท่านั้น เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ได้เกิดจากความทะเยอทะยานหรือความอยากเป็นพระเจ้าของใครเลย

‘เวรเอ๊ย แบบนี้มันไม่ได้บ้าธรรมดา แต่ต้องเรียกว่าโคตรบ้า สงสัยงานนี้เราคงรอดยาก แต่ก็ต้องสู้ละนะ เฮ้อ...’ เมธัสขบคิดถึงแผนการต่อสู้ครั้งสุดท้าย ที่จะทุบเท

พลังทั้งหมดเพื่อหยุดแผนการอันบ้าคลั่งของยูชัน ผู้เป็นตัวละครทำลายชีวิตคนทั้งแผ่นดิน
ยูชันมองมายังเขา “หายาพาแห่งเผ่าคำสาปเรา เจ้าคิดว่าข้าทำผิดกระนั้นรึ”

เมธัสสายศิระะ “ท่านมิได้ทำผิด หากแต่ทำเกินไป” เขาเลื่อนมือซ้ายไปจับศิระะ
ริชา “ถึงคนทั้งสองจะผิดที่ลอบหนีตามกันมา และหักหลังท่านผู้ที่เป็นเสมือนญาติผู้ใหญ่
แต่ท่านก็มีควรวางแผนการอันเกี่ยวเนื่องในเรื่องนี้” ชายหนุ่มยกมือซ้ายชี้หน้ายูชัน
“และสุดท้ายท่านกลับควบคุมแผนการของตัวเองไม่ได้ จนส่งผลให้เผ่าของเราล่มสลาย
เหลือคนไม่ถึงร้อยชีวิต นี่นับว่าเป็นสิ่งที่หัวหน้าเผ่าสมควรกระทำนั้นรึ”

ขุนพลจิมรณตะโกนด้วยน้ำเสียงดุดัน “ท่านเป็นถึงผู้นำสูงสุดแห่งยุค กลับ
ไม่สามารถเสียสละหรือวางความเจ็บปวดนี้ลง ท่านอยากเป็นคนแบบนี้หรือนี่”

ยูชันที่ควรจะโกรธกลับผงกศีรษะ “ใช่ ที่เจ้าพูดมาก็ถูก” อีกฝ่ายกอดอกพูด
เสียงเข้ม “ตอนนั้นข้าคิดจะสร้างสถานการณ์หลายแบบ เช่น รักแท้ของศัตรูต่าง
อาณาจักร รักต่างฐานันดรศักดิ์ รักของคนต่างศาสนา จึงสะกดจิตให้เจ้าพวกนั้น
แบ่งแยกดินแดนออกเป็นเจ็ดอาณาจักร เจ็ดนิกาย”

วีรบุรุษแห่งอดีตกาลคอดก “แต่พอข้ามิได้ควบคุมอย่างใกล้ชิด ผู้คนเลย
ต้องทุกข์ตรมอย่างที่เราว่าจริงๆ” อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า “ยิ่งการทำให้ตระกูล
ผู้ว่างเปล่าที่มีหน้าที่พิทักษ์สันติสุขล่มสลาย นับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรให้เกิดขึ้น ข้าทำ
ผิดพลาดในฐานะผู้นำจริงๆ และนี่มีข้อเสนอแนะที่ข้าอยากจะทำให้เป็นเลยสักนิดเดียว”

เมธัสลอบโล่งใจ “เฮ้ย! หรือว่ามันจะกลับใจตอนนี่”

“อะแหม่ ขอโทษท่านบรรพชนด้วยที่ข้ากล่าววาจาใหญ่โต หากท่านเห็นพ้องกับข้า
ท่านจะสร้างวิธีทดสอบแบบย่อยให้คนทั้งสองได้หรือไม่” เขาเงยหูฟังคำตอบที่อาจจะ
พลิกสถานการณ์ทั้งหมด

ยูชันกลับสายหน้า “เจ้าเข้าใจผิดแล้ว ปัญหาที่เกิดขึ้นเดี๋ยวข้าจะแจ้งแผนการ
แก้ไขให้ฟังเอง” อีกฝ่ายมีสีหน้าสุขุม “ก่อนอื่นต้องเริ่มจากทำสงครามยึดแผ่นดินใน
หนึ่งเดือน” วีรบุรุษแห่งอดีตกาลยกมือขวาชี้หน้าเขา “จากนั้นข้าจะให้เจ้าแต่งงานกับสตรี
หนึ่งแสนนาง เพื่อเร่งอัตราการเกิดของเผ่าคำสาปผู้ว่างเปล่า” อีกฝ่ายยิ้มเป็น “แค่นี้
ภายในสิบปี เมืองของผู้ว่างเปล่าก็จะกลับมามีประชาชนเนืองแน่นดุจเดิม ฮ่าๆ”

เมธัสร้องด้วยความตกใจ “เฮ้ย! ทำไมเป็นงั้นล่ะ”

“หนึ่งแสนคน แบบนี้ก็ต้องหลับต้องนอน...” ชายหนุ่มคำนวณเรื่องเวลากับ

ปริมาณของงาน แต่แล้วก็ต้องเอะใจ ‘เฮ้ย! ไม่ใช่! แค่จะจำหน้าได้หรือเปล่ายังไม่รู้เลย ตัวเล็กลงแบบนี้ต่อไปเป็นโลกจริงก็ไม่เอาเลย’

นอกจากหาบาริอากับผู้ชายไม่กี่คนที่หุ่ผึ่ง ดวงตาห่อประกายแวววับ คนอื่นล้วนรู้ลึกกว่านี้เป็นแผนการที่ไร้สามัญสำนึกเป็นอย่างยิ่ง

“ฮ่าๆ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อรวบรวมแผ่นดินให้กลับมามั่นคง เจ้าสมควรเสียสละตนเองมิใช่หรือเมธัส” ยูซันเอ่ยเสียงระริน

เมธัสได้แต่กะพริบตาปริบๆ เพราะหาคำแย้งมิได้ แต่เมื่อจุกคิดถึงบางสิ่งจึงพูดสวนทันควัน “แล้วเรื่องสงครามกับเจ็ดอาณาจักรล่ะ ท่านคิดว่าตนเองสามารถเอาชนะคนหมู่มากได้งั้นรึ”

“ฮ่าๆ นั่นยิ่งเรื่องเล็ก เจ็ดอาณาจักรในตอนนี้เป็นพวกอ่อนแอ” ยูซันมีสีหน้ามั่นใจ เขาพูดต่อ “พวกเผ่าคำสาปอันตรายที่เข้าสะกดจิตมิได้ ชอบก่อเรื่องให้ปวดหัวเป็นประจำ หรือขึ้นขอรับการเซ่นฆ่า” อีกฝ่ายยกสองมือพร้อมกับเร่งเร้ารอยสักแปลกๆ ทว่าร่างพลาญพุดอย่างเฉื่อยชา “ล้วนโดนข้ากำจัดทิ้งไปหมดแล้ว มิเช่นนั้นช่วงที่ข้าหลับไหลอยู่ แผ่นดินนี้คงพังพินาศไม่เหลือชิ้นดี”

เมธัสมั่นใจแล้วว่า สาเหตุที่ปัจจุบันเหลือเผ่าคำสาปเพียงห้าร้อยแปดสิบเผ่า ต้องเป็นฝีมือของบุรุษเบื้องหน้า ‘ยังก็หมายความว่าเมื่อก่อนมีเผ่าคำสาปมากกว่าหนึ่งพันเผ่าจริงๆ ลินะ แล้วเผ่านักทำนายนี่ถือว่าเกี่ยวข้องกับโหมหว่า’

ยูซันมีสีหน้าคึกคัก พูดอย่างสนุกสนาน “ถ้าเป็นแบบนั้น ข้าคงต้องขอให้ฮาเดสและอูริน่าได้ครองรักกันอย่างมีความสุขสักครู่หนึ่ง รอให้ข้าคิดออกก่อนว่าจะให้พวกเจ้าได้ลงนรกแบบไหน ฮ่าๆ”

เมื่อยูซันหวนกลับมาพูดเรื่องเดิม พวกเมธัสก็ต้องเคืองเคียดอีกครู่

“ท่านจะไม่หยุดจริงๆ รึ” เมธัสหายตัวออกมาจากคุกคิลา

“เจ้าห้ามออกมาจากที่กักกัน” คิวบิฟุ้งตัวมาหาเขาดูสลายฟ้าแลบ

ฟิ้ว!!! เมธัสใช้พลังคำสาปร่างทะลุ ปล่อยให้ร่างของคิวบิฟุ้งผ่านไป ทว่าเพียงเสี้ยววินาทีที่ร่างแยกจากกัน มือซ้ายก็ตัวดกกลับไปพาดใส่ท้ายทอยเด็กสาวดังปึก แล้วหายตัวไปอยู่เบื้องหน้าเธอพร้อมกับใช้มือซ้ายโอบเอวสตรีเก๋เปื้อยไว้ในอ้อมแขน ให้ศีรษะเธอพาดลงที่บ่าซ้ายพอดี

ยูซันปรบมือพลาญพุดชมเชย “ใช้ได้ๆ นับว่าหาวิธีแก้ปัญหาได้ไวดี แต่ถ้าเจ้า

ไม่มีพลังร่างทะลุถึงชั้นสูงสุด ก็คงต้องโดนพลังสายฟ้าทำร้ายบ้างไม่มากก็น้อย”

“ท่านยูซัน ข้ามีพลังคำสาปสายฟ้าเช่นกัน จึงไม่มีวันบาดเจ็บจากพลังของเธอแล้ว...” เมธัสยกมือขวาที่เปล่งแสงเจิดจ้าวางลงบนหน้าผากเธอ เพียงเลื่อนมือขึ้นสัญลักษณ์ดาวแปดแฉกก็อันตรธานไป “พลังของข้ามันใกล้เคียงกับท่าน ดังนั้นข้าจึงจำเป็นต้องทำตามคำสั่งท่านอีกต่อไป”

“ใช่! บนโลกใบนี้ ผู้แข็งแกร่งคือผู้ตัดสินทุกอย่าง” วีรบุรุษแห่งอดีตกาลเผยรอยยิ้มเศร้า “แม้จะเป็นเรื่องน่าเสียดายที่ต้องลงมือฆ่าคนที่น่าจะเป็นลูกน้องชั้นหนึ่ง ทว่าข้าก็คงจะทำได้เพียงร้องไห้ให้แก่ความทุกข์ในใจนี้”

ยูซันลุกขึ้นใช้เท้าซ้ายเหยียบท้องของเดวิดเบาๆ ร่างของบุรุษผมทองก็หายไป

“ฮาเตส ท่านไม่เป็นไรนะ” น้ำเสียงห่วงใยของริชาดังขึ้นจากด้านหลัง

พอเขามองไปก็พบว่าเดวิดนอนอยู่ด้านขวาของริชา จังหวะนั้นเองผืนดินและลูกศิลาพลันเปลี่ยนเป็นเหล็กกล้า

“น้องเอ๋ย จงพักผ่อนก่อนเถอะ ไร้ข้าเล่นกับเมธัสเสร็จแล้ว พวกเราค่อยมารำลึกความหลังกัน หึๆ” ยูซันเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

เมธัสอุ้มคิวิหายตัวกลับเข้าไปในคุกเหล็ก แล้วหันไปพูดกับพวกโอลิเวียที่ยืนอยู่ด้านขวา “พวกเจ้าดูแลนางด้วย ถึงนางจะมีพลังมหาศาลจนอาจจะเป็นราชินีแห่งความตายได้ แต่สำหรับข้า...” เขาใช้สองมือพยุงสตรีเก่าเบียด “นางคือเด็กสาวที่น่าสงสารคนหนึ่งเท่านั้น”

โอลิเวียยกสองแขนรับร่างของคิวิเอาไว้อย่างทะนุถนอม คล้ายกลัวจะทำให้เธอตื่นจากการหลับใหล “ท่านเมธัส ท่านมั่นใจว่าจะโค่นชายคนนี้ได้จริงๆ หรือคะ”

ชายหนุ่มหันไปมองยูซันที่ส่งยิ้มนุ่มให้เขา วีรบุรุษแห่งอดีตกาลลอยตัวออกห่างจากพวกเมธัสพร้อมกับตะโกนก้อง “เชิญสังเวยให้พอใจเถิดหลานข้า”

เมธัสต้องยอมรับความอหังการของอีกฝ่าย “ข้าเองก็ไม่มั่นใจเหมือนกัน เพราะชายคนนี้เคยควบคุมแผ่นดินมากกว่าสองร้อยปี แถมจากที่ข้า...”

เขามิอาจพูดต่อ เพราะฟาร์ได้ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้าพร้อมกับประทับจูบเขาแผ่วเบา ก่อนจะถอยห่างออกไปด้วยสีหน้าและดวงตาที่ทอแวตืดเดียว “หากท่านมิกลับมา” เธอยิ้มหวานพรางค้อมศีรษะให้เขา “ข้าจะปลิดชีพตามไปรับใช้ท่านในแดนสรวงนะเจ้าคะ”

“ฟาร์ เจ้ามิควรทำแบบนั้น” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว

ซาลีพุ่งเข้ามาสวมกอดเขาจากด้านขวา “ท่านเมธัสห้ามแลกชีวิตกับยูซันนะ เจ้าคะ ท่านต้องชนะกลับมาให้จงได้”

ชายหนุ่มหนักใจ เพราะศัตรูในครั้งนี้มิใช่คนปกติ ทั้งสติปัญญาและฝีมือเหนือล้ำกว่ายอดนักรบในสวรรค์เจ็ดชั้นทั้งหมดรวมกัน แถมอีกฝ่ายยังบอกว่าจะรวบรวมแผ่นดินภายในหนึ่งเดือน อันเป็นการบอกโดยตรงว่า ใครตามข้าอยู่ ใครขวางข้าตาย

“ท่านเมธัส!”

“ท่านขุนพล!!” ผู้คนรอบด้านพากันร้องเรียก

ซาลีปล่อยแขนเขา ชายหนุ่มจึงหมุนร่างไปด้านซ้าย สองตามองผู้คนทั้งหมดในกรุงซังเหล็กที่ต่างส่งสายตาดูความหวังไว้กับเขา

ทันใดนั้นเดวิดกับริซาก็ฝ่าผู้คนมาคุกเข่าต่อหน้าเขา บรูซผมทองหลังน้ำตาพร่ำอมกับค้อมศีรษะลง “เมธัส ข้าเสียใจด้วยที่เป็นต้นเหตุให้เจ้ากับตระกูลของเจ้าต้องลำบากเยี่ยงนี้”

ริซายกสองมือขึ้นจับมือซ้ายเขาพาลงพูดเสียงสละอื่น “ท่านเมธัสคะ ได้โปรดปลดปล่อยพวกเราออกจากรกขุมนี้ด้วยเถิด” เธอปล่อยมือของเขาพร้อมกับเงยหน้าและหลับตาลง “พวกเราไม่อาจทนเห็นผู้คนล้มตายเพราะบาปของพวกเราได้อีกแล้ว”

“อย่าเพิ่งสิ้นหวังสิ” เมธัสเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น เมื่อทุกสายตาส่งใจจ้องมา เขาก็คลี้อยมุ่มพร้อมกับพูดอย่างปลอดโปร่ง “ไว้พบกันใหม่นะ”

ทุกคนยกมือขึ้นปาดน้ำตา แล้วผงกศีรษะพร้อมกับเผยรอยยิ้มผืน

“เมธัส ข้าจะรอวันที่ได้ไปจับสาวกับเจ้าอีกนะ” ทหารเรือทโบกมือซ้ายไปมา

“เจ้าบ้าเอ๊ย!!” เฉลีสที่ยืนอยู่ด้านขวาของทหารเรือทโบกมือซ้ายขึ้นเชกศีรษะเพื่อนดังโป๊ก ขณะที่ทหารเรือทโบกมือกุมศีรษะ บรูซผมฟ้าผ่าคำสาปมั่งกรวาร์กีซูนิ้วหัวแม่มือซ้ายขึ้น “เมธัส ข้าจะรอเจ้ากลับมาเลี้ยงฉลองงานแต่งงานของเดวิดกับเจ้าหญิงริซันนะ”

“ได้ ข้าจะรีบไปรีบกลับ” เมธัสคลี้อยม เขาผงกศีรษะแล้วหมุนกายไปมอญซัน หลังจากสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดก็หายตัวออกไป

“ท่านพ่อ...” มีเสียงของคิวบิดังขึ้นจากด้านขวา เขาจึงหมุนกายไปมองอีกฝ่ายซึ่งกำลังจ้องมองเขาด้วยดวงตาสุกใส เธอเดินออกจากอ้อมแขนของโอลิเวีย แล้วยกมือขวาจับแขนเสื้อข้างซ้ายของเขา “ท่านพ่อจะไปไหนคะ”

เมธัสยกมือขวาลูบศีรษะอีกฝ่ายอย่างอ่อนโยน “พอจะไปทำลายฝันร้ายของลูก
ลูกจนนอนหลับต่ออีกสักคืนเถอะนะ” ชายหนุ่มโน้มใบหน้าลงให้หน้าผากของตนชนกับ
หน้าผากของอีกฝ่าย “พอพอกลับมา พวกเราจะไปเที่ยวเล่นกันให้สนุกสุดเหวี่ยงเลย”

“สัญญาจะคะว่าจะไปเที่ยวด้วยกัน” คิวบียกสองมือขึ้นมาจับมือขวาเขาแน่น

“แน่นอน พ่อไม่เคยผิดสัญญากับลูกอยู่แล้ว” เขายับกายขึ้น เลื่อนริมฝีปาก
ประทับลงบนหน้าผากของอีกฝ่ายพร้อมกับใช้พลังคำสาปลับไหลไล่คิวิ “ฝันดิ้นะ”

“อ่า...” ร่างของสตรีเก้าเปียวโอนเอนไปมา ก่อนจะล้มไปอยู่ในอ้อมกอดของโอลิ-
เวียที่ส่งยิ้มให้เขา

“ท่านเมธัส พวกข้าจะรอท่านกลับมาเปลี่ยนโชคชะตาของแผ่นดินนะค่ะ” สตรี
ผมฟ้าส่งยิ้มหวานทั้งน้ำตา

ชายหนุ่มผงกศีรษะอย่างเงิบงัน แล้วหมุนกายไปมองวิรูปบุรุษแห่งอดีตกาล
เพียงแค่คิดใช้พลังคำสาปข้ามมิติ ร่างกายก็ไปปรากฏอยู่เบื้องหน้ายูชันซึ่งมีรอยยิ้ม
อ่อนโยน รวากับบิดาที่เฝ้ารอให้ลูกของตนเดินทางมาหา

มิติต้องพูดจา ร่างกายของเขาก็ร้อนผ่าวด้วยพลังเฮฟเว่น เมธัสเร่งใช้พลังคำสาป
หลากหลายสายอย่างไม่กลัวตาย “ย้าย!!!”

ผิวหนังกลายเป็นโลหะ ร่างกายทุกส่วนขยับไวเหนือเสียง หมัดขวาพุ่งเข้าหา
ศัตรูเบื้องหน้าที่อยู่ห่างเพียงสามเมตร

ตูม!!! หมัดแรกอัดใส่แก้มซ้ายของยูชัน เสียงของมันดังก้องราวกับอุกกาบาต
พุ่งชนแผ่นดิน ทำเอาร่างโลหะของอีกฝ่ายลอยขึ้นเหนือพื้น

ชายหนุ่มมีรอยยิ้ม หมดซ้ายพุ่งตามไปติดๆ อัดใส่แก้มขวาของบุรุษเบื้องหน้า ทำให้
เกิดเสียงดังเบรียง พลังทำลายของหมัดนี้ก่อให้เกิดแรงกระเพื่อมของอากาศ

ขณะที่เมธัสกำลังจะต่อยมัดขวา เสียงของอีกฝ่ายพลันดังขึ้นที่ข้างหู “ฮ่าๆ ข้า
ต่อให้เจ้าสองหมัดแล้วนะหลานข้า”

พิ้ว! พริบตานันเท้าซ้ายของอีกฝ่ายกลับตัวตวัดขึ้นแล้วตอกสันใส่ศีรษะเขาอย่าง
ฉับพลัน

ชายหนุ่มรีบยกแขนขวาชั้นกัน ทว่าสองเท้าที่กำลังจะลอยขึ้นกลับตกลงพื้นเสียง
ดังโครม ผลจากแรงปะทะทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือนราวกับเกิดแผ่นดินไหว

เมธัสไม่มีเวลาแม้แต่จะรู้สึกลีบปวด เพราะสันเท้าขวาของอีกฝ่ายกำลังพุ่งลงมา

อัดใส่แขนขวาเขา ชายหนุ่มมัดเร็วแรงทั้งหมัดชกหมัดซ้ายใส่สันเท้าของศัตรูจนเกิดเสียงดังเปรี้ยง

ฟ้าว!!! แรงอัดอากาศทำเอาฝุ่นดินปลิวออกไปไกลเกือบร้อยเมตร

พวกโลธอร์ที่ชมการศึกจากในกรงต้องยอมรับว่า นี่คือการต่อสู้ของสองบุรุษที่มีพลังทำลายล้างสูงสุดบนโลกใบนี้แล้ว

สิ่งเดียวที่พวกเขาทำได้คือคุกเข่าสวดภาวนา ขอให้พระเจ้าอันทราพิมช่วยวีรบุรุษแห่งปัจจุบันการาบวีรบุรุษแห่งอดีตกาล...

ตอนนี้พวกเขาต่อสู้กันกลางอากาศเหนือพื้นดินประมาณสิบเมตร

“ว้าว!! เจ้าช่างยอดเยี่ยมยิ่งนักเมธัส” ยูชันยิ้มว่า เขาใช้มือขวาปิดลูกเตะซ้ายของเมธัสพลงเอยอย่างลึงโลด “ในยุคของข้า คนที่มีพลังฝีมือระดับนี้ไม่มีถึงสิบคนต่อให้เป็นเจ้าฮาเดสเองก็คงยากจะโค่นเจ้าได้ในหนึ่งพันกระบวนท่า”

เพลงหมัดของวีรบุรุษที่ผ่านการลั้ประยุทธ์กับศัตรูร้ายมาเกือบสองร้อยปีนั้นว่า สมบูรณ์พร้อม ราวกับสายน้ำที่หมุนเสริมไม่มีวันหยุด สายลมที่ไม่วันจับต้องได้ และสายฟ้าที่ผ่าใส่ผืนพสุธาในเวลาเพียงชั่วพริบตา

เมธัสลอบตีตระหนกวิชาต่อสู้ของอีกฝ่าย ‘เฮ้ย ยุคอดีตมันมีคำสาปยอดฝีมือหรือเปล่าพะเน้ย ทำไมกระบวนท่าของยูชันถึงได้ไร้ช่องโหว่แบบนี้’

ยูชันที่ฝานพลังร่างโลหะขึ้นพระเจ้าเข้ากับพลังแรงดึงดูดและพลังระเบิด ได้ต่อหมัดซ้ายใส่ทรวงอกของเมธัสด้วยความเร็วที่เขาอาจจะมองทัน แต่ด้วยความชำนาญในวิชาต่อสู้ เมธัสยังสามารถเคลื่อนตัวหลบพร้อมกับสวนหมัดขวาใส่ปลายคางอีกฝ่าย

ทว่าพริบตาที่หมัดของเมธัสอยู่ห่างจากปลายคางยูชันเพียงปลายนิ้ว ที่กำคอของเขาหลังโดนของแข็งบางอย่างฟาดใส่อย่างรุนแรง ทำเอาเขาแทบจะสิ้นสติเลยทีเดียว

แก๊ง!!! ตูม!!! ร่างของเขาจมลงสู่พื้น และยังรู้สึกปวดร้าวไปทั่วสรรพางค์กาย

เมธัสรีบตั้งสติพุ่งตัวออกจากจุดเดิม ทว่าเขาต้องตกใจเมื่อพบว่า ยูชันไม่ได้ลงมาซ้ำเติมเขาให้ตาย อีกฝ่ายยังคงลอยตัวอยู่ที่เดิม อีกทั้งยังผิวปากพลงสะบัดแขนขาไปมาราวกับว่าร่างกายของตนเป็นยางยืด

‘เฮ้ย เล่นมีคำสาปร่างยางพสานกับโลหะ แบบนี้ก็ไม่มีวันโจมตีเข้าและแข็งแกร่งสุดๆไปเลยนะสิ’

ยูซันคล้ายจะอ่านใจของเขามากจนพูดลอยๆ “โอ๊ะโอ! อย่าเพิ่งตื่นตกใจไปเมธัส ข้าจะยอมเล่นกับเจ้าสักครึ่งชั่วโมง เพื่อเป็นการทดสอบความก้าวหน้าของวิชาการต่อสู้ ในยุคนี” อีกฝ่ายยิ้มกว้างพร้อมกับสับตีนัวชี้มือซ้ายใส่เขา “ดังนั้นเจ้ามีอะไรก็จงใช้ออก มาให้หมด ไม่งั้นเดี๋ยวพอเจ้าตายคงได้ไปนั่งร้องไห้ร้องไห้บนสวรรค์ที่ดันเก็บงำ ทำไม่ตายไว้ หึๆ”

เมธัสได้แต่ยิ้มแห้ง “ในเมื่อท่านเชื่อเรื่องสวรรค์และเทพ แล้วทำไมท่านถึง ไม่ยอมเลิกก่อบาปสร้างกรรม”

“อ้าว หากข้าไม่ลงนรกแล้วใครจะลง” ยูซันมีสีหน้าขบขัน “ไหนๆ ก็จะต้องลงนรก อยู่แล้วขอสนุกให้สุดเหวี่ยงไปเลยดีกว่า!” จู่ๆ อีกฝ่ายก็มีแววตาครุ่นคิด “อืม...จะว่าไป การที่เผ่าคำสาปเราเกือบสูญพันธุ์อาจจะเป็นการลงโทษจากท่านเทพอันทราพิมก็เป็นได้” วัชรบุรุษแห่งอดีตกาลพลันยิ้มกว้าง “แต่ก็ไม่ใช่ไร้ トラบิตที่ข้ายังไม่สิ้น เผ่าคำสาปของเรา ก็ยังคงอยู่ตลอดกาล ฮ่าๆ”

ยูซันหัวเราะดังลั่นจนคล้ายคนบ้ามากกว่าคนดี ทำให้เมธัสต้องส่ายหน้าพร้อมกับ แรงพลังทั้งหมดใส่สองแขนเกร็งฝ่ามือดุจคมดาบ พยายามตัวไปอยู่เบื้องหน้าอีกฝ่าย ก็สับตีนไปมาดุจจิ้งจอก

พัว!! อีกฝ่ายกลับสามารถถอยตัวหลบได้อย่างง่ายดาย แถมยังยกสองแขน เลียนแบบท่าทางของเขาด้วย

แก๊ง!! กิ่ง!! เคี้ยง!! เสียงเหล็กปะทะกันดังสะท้านทั่วบริเวณ

“ฮ่าๆ เจ้าเร็วกว่านี้ได้หรือไม่เมธัส” ยูซันท้าทายเขาด้วยการใช้แขนเพียงข้างเดียว

“ได้ตามคำขอ รับไปเลย ย้าก!!” เมธัสเร่งความเร็วมากกว่าเดิม เขาหายตัว ไปมาพร้อมกับโจมตีอีกฝ่าย

วืด!!! กิ่ง!! วืด!! กิ่ง!! เสียงกรีดอากาศและเสียงปะทะของร่างโลหะดังสลบ ไปไม่มีขาดสาย

แต่ไม่ว่าเมธัสจะโหมบุกสักเพียงใด ยูซันกลับตั้งรับได้อย่างสบาย อีกทั้งยังโจมตีสวนกลับเป็นช่วงๆ ทำเอาเมธัสต้องถอยหนีออกมาอีกครั้ง

“แฮกๆ” เมธัสสลายพลังร่างโลหะพร้อมกับหอบหายใจด้วยความเหนื่อยล้า

ยูซันยังคงลอยตัวอยู่ที่เดิม เขาตวัดมือคล้ายกำลังทบทวนเพลงดาบคู่ที่เมธัสใช้ เมื่อครู่ “อืม...กระบวนท่าเมื่อกี้แปลกดีนะ นับว่าพัฒนาล้ำหน้าเผ่าคำสาปมารยุทธ์ไป

หนึ่งถึงสองชั้น”

“หา! เมื่อก่อนมีตัวที่ใช้วิชาดาบคู่แบบเราได้ด้วยรี แต่ทำไมชื่อพวกนี้ไม่คุ้มเลย พะ เฮ้ย! ไม่ใช่สิ! เราต้องนึกทบทวนกระบวนท่าที่สามารถบุกเข้าไปได้ในเวลานี้ ตั้งสมาธิเข้าเมธัส นี่คือห้วงวิกฤตของจริงแล้ว’ เขาลอบเคร่งเครียดกับความอ่อนแอที่ตนมีอาจก้าวข้ามไปได้

ยูซันคงอ่านสีหน้าของเขาออก จึงเปิดปากร้องอ้อ ก่อนจะยัมพลางอธิบาย “เผ่าคำสาปมารยุทธ์เป็นพวกคลั่งวิชาต่อสู้ มีความสามารถด้านการต่อสู้มือเปล่าอยู่ในขั้นสูง เติ่นลี่ยค่อนข้างชอบความรุนแรง” อีกฝ่ายเล่าอย่างสนุกสนาน “ในช่วงสร้างนรก คนพวกนี้ได้เข้าร่วมกับเผ่ากินวิญญาณ...ไม่ใช่! สมควรบอกว่าพวกเผ่าคำสาปของศัตรูทั้งหมดที่ข้าเคยไว้ชีวิตได้เข้าร่วมกับเผ่ากินวิญญาณ เพื่อทำสงครามสังหารล้างเผ่าผู้ว่างเปล่า”

วีรบุรุษแห่งอดีตส่ายหน้า “ข้าเริ่มเบื่อหน่ายกับการให้โอกาส ก็เลยอาศัยจังหวะนั้นฆ่าล้างพวกมันจนหมด ถ้าเจ้าจะไม่เคยได้ยินหรือไม่เคยเจอก็ไม่ใช้เรื่องแปลกอะไรหรอก” อีกฝ่ายมองหน้าเขาพร้อมกับพูดเสียงดู “ข้าก็บอกเจ้าแล้วไงว่า ข้าได้ทำการกวาดล้างพวกเผ่าอันตรายไปหมดแล้ว เพื่อเป็นการตัดไฟแต่ต้นลม”

เมธัสถามอีกครั้ง “ท่านจะไม่เปลี่ยนใจจริงหรือ”

“เส้นทางที่ข้าเลือกแล้ว ข้าจะไม่เปลี่ยนแปลง” ยูซันเลื่อนมือซ้ายขึ้นมาชี้เขา “แล้วเจ้าล่ะ ไม่เปลี่ยนมาเข้าข้างข้ารี อย่างน้อยข้าจะให้เมโลดี้...” อีกฝ่ายยกมือซ้ายกลับไปลูบปลายคาง “อืม...เจ้าเรียกนางว่าคิวบิสนะ งั้นข้าจะเรียกนางว่าคิวบิตตามเจ้า” บรูซเบื่องหน้าพูดต่อ “ข้าจะให้คิวบิอยู่เคียงข้างเจ้าในฐานะลูกสาวตามที่เจ้าต้องการ ข้อเสนอนี้เป็นไง เจ้าอยากมาเป็นลูกน้องของข้าหรือยังเมธัส”

ยูซันคลี่มือบ่อน คล้ายกำลังชักชวนเขาไปเป็นคนในครอบครัวจริงๆ

เมธัสยิ้มอย่างเสียใจ “แล้วท่านจะไม่มอบความเมตตาครั้งนี้ให้พวกฮาเดสสักหน่อยรี”

“นี่ก็คือความเมตตาในแบบของข้าไงเมธัส” อีกฝ่ายพูดด้วยเสียงนุ่ม “ในเมื่อพวกเขามีความรักแบบเจ็บปวด อยากมีรักแท้ในขุนนรก อยากอยู่กินกันทุกชาติภพ ข้าก็ยอมทำทุกอย่างให้พวกเขาแล้วไงล่ะ”

เมธัสได้แต่กลืนน้ำลายกับวาจานี้ เพราะน้ำเสียงและแววตาของยูซันบ่งบอกว่า

นี่คือความจริงใจมิได้เสแสร้งแม้แต่น้อย ‘เฮ้อ พวกฮาเดสดันพูดพล่อยๆ ต่อหน้าชายคนนี้ได้อย่างไร ดูสิ! คนทั่วแผ่นดินเลยช่วยเพราะคำพูดบ้าๆ ของแกไปด้วย หากไม่ติดว่าอยู่ในร่างเดวิดละก็ จะขอตั้งหน้าสักครั้งแล้ว’

เขาขบคิดครั้งสุดท้าย “แล้วทำไมท่านยูซันถึงไม่มองว่า นั่นเป็นเพียงวาจาล้อเล่นล่ะ”

“แล้วทำไมเจ้าไม่ลองคิดว่า เขาอธิวหาจะได้ใช้ชีวิตอยู่ในห้วงวิกฤตแบบนี้ล่ะ” ยูซันเหลียวมองไปยังคุกเหล็ก พอเขามองไปก็เห็นเดวิดกับริชากำลังคุกเข่าโอบกอดกันแน่นพร้อมกับมองมายังพวกเขา “ดูสิ แม่เจ้าจะเสี่ยงภัยแทนพวกเขา แม้ตอนนี้ข้าที่เป็นพี่ชายอาจจบชีวิตลงด้วยมือของเจ้า แต่ทั้งสองก็ยังรักใคร่กลมเกลียวกันดีมิใช่รึ”

“ถ้าเช่นนั้นพวกเราต้องแลกชีวิตเพื่อสร้างโลกในแบบที่เราต้องการใช้ใหม่” เมธัสเปลี่ยนน้ำเสียงเป็นเคร่งขรึม พร้อมกับสูดลมหายใจเข้าลึก เพื่อเตรียมตัวต่อสู้ด้วยพลังทั้งหมดในครั้งเดียว

นี่มิใช่การต่อสู้ที่จะออมพลังชีวิตได้อีกต่อไป!!

ยูซันยกไหล่ “มันก็เป็นแบบนี้แหละแล้ว ผู้ที่มีพลังย่อมเป็นคนตรากฏและชักนำโลกใบนี้ไปตามทางที่ตนคิดว่าถูกต้อง” อีกฝ่ายยกสองแขนขึ้นกอดอก พูดอย่างจริงจัง “แต่ข้าขอบอกไว้อย่างหนึ่งนะ วิชาการต่อสู้ของเจ้ายิ่งห่างชั้นกับข้าอย่างน้อยห้าสิบปี แล้วพลังคำสาปที่เจ้ามีมีย่นน้อยกว่าข้าเกือบสิบสองเท่า” วัชรบุรุษแห่งอดีตกาลสายศิระะ “เจ้าไม่มีทางชนะหรอกเมธัส”

“แต่ท่านเพิ่งจะตื่นและใช้พลังไปมาก สมควรมีอายุชั้ยเหลือไม่ถึงสามสิบปีแน่ๆ” ท้ายสุดเมื่อเราสองเฝ้าผลาญพลังชีวิตจนหมด ท่านต้องตายก่อนข้าอย่างมิต้องสงสัย” เมธัสกระตุกยืมพลังทางสองแขนออกไปด้านข้าง “พลังสนามมิติเป็นตาย”

เวบ!! จู่ๆ รอบตัวเมธัสหายไปเกือบสามสิบเมตรก็บังเกิดบอลสีทรางกลมขนาดใหญ่กลายเป็นสนามต่อสู้ลอยฟ้าของพวกเขา ซึ่งจากข้อจำกัดนั้น ต่อให้เป็นผู้ว่างเปล่าเองก็ยากจะหนีออกจากกำแพงมิตินี้ เพราะเขาได้ทดสอบด้วยตนเองกับสัตว์อสูรตัวหนึ่งที่เป็นเจ้าของพลังคำสาปนี้มาแล้ว ทว่าผลจากการใช้พลังก็ทำให้ผมเกือบทั้งศีรษะกลายเป็นสีขาวในทันใด

“ไม่เลวนี่ ข้านี้กว่าตัวเองสังหารพวกเผ่าคำสาปกำแพงมิติขึ้นสูงไปหมดแล้ว นึกไม่ถึงว่าจะมีเหลือรอดมาถึงยุคนี้” ยูซันหันไปมองรอบด้านด้วยสายตาชื่นชม ก่อนจะ

หันกลับมาจ้องเขาพร้อมกับพูดเสียงเศร้า “แต่เจ้าลืมไปแล้วหรือว่า ขอเพียงข้าสั่งหาเจ้าได้ กำแพงมิตินี้ก็จะสลายหายไปอยู่ดี”

เมธัสขยาลงมือเพื่อให้ใหญ่ขึ้นด้วยคำสาปจอมพลังพร้อมกับเปลี่ยนร่างตนเองเป็นโลหะ “ใช่! แต่อย่างน้อยข้าก็มั่นใจว่า เจ้าจะไม่ไปกินวิญญาณของคนอื่นเพื่อเพิ่มอายุขัยได้ในช่วงนี้”

“เจ้าเข้าใจผิดแล้วเมธัส เผ่าคำสาปกินวิญญาณชั้นสูงระดับหัวหน้าตระกูลนั้น” ยูซันมองเขาด้วยสายตาสมเพช “หนึ่งดวงวิญญาณจะสามารถยึดชีวิตได้ราวๆ สามร้อยถึงสี่ร้อยวัน อายุขัยปกติของหัวหน้าชนเผ่านี้มีประมาณสามร้อยปีเป็นขั้นต่ำ” อีกฝ่ายยกมือขวากวาดไปรอบด้าน “ก่อนที่จะจะดูดวิญญาณจากผู้คนแถวนี้ ข้ามีวิญญาณสะสมประมาณสามแสนดวง และสูงสุดที่ข้าสะสมได้คือหนึ่งล้านดวง เจ้าคิดว่าระหว่างข้ากับเจ้า ใครจะตายก่อนกันแน่”

เมธัสมีสีหน้าตกตะลึง ‘เฮ้ย!! ระดับหัวหน้าเผ่ากินวิญญาณนี่มันเป็นลัทธิประหลาดหรือไงเนะ อย่างนี้พวกคุเรในก้อนแอที่สุดของเผ่าเลยสินะ’

แม้จะรู้ว่าเบื้องหน้าคือศัตรูที่ไม่มีวันชนะ เขาก็ยังตอบอย่างปลอดโปร่ง “บนโลกใบนี้ยังมีปาฏิหาริย์อยู่ ไม่แน่ว่าพระเจ้าอันทราพิมจะเข้าข้างข้า ช่วยให้ข้าสามารถโค่นเจ้าได้”

ยูซันมีสีหน้าพึงพอใจต่อวาจาของเขา พอเปลี่ยนร่างเป็นโลหะก็พูดต่อด้วยเสียงสลด “เจ้าอาจจะเป็นบุตรแห่งพระเจ้าที่มีความคิดใกล้เคียงข้าที่สุด ช่างน่าเสียดายยิ่งนัก ที่วันนี้ข้าต้องสูญเสียผู้ที่น่าจะเป็นเพื่อนไปอีกหนึ่งคน”

“เตรียมตัวรับมือยูซัน!!!” เมธัสตะโกนพร้อมกับเร่งพลังเฮฟเว่นสร้างพายุเพื่อเร่งความเร็วและพลังทำลายล้างให้ตนเอง อีกทั้งยังสร้างน้ำออกมาบดบังสายตาของยูซัน จนราวกับว่าในบอลลทรวงกลมมีพายุหลายลูกพุ่งเข้าหาอีกฝ่ายพร้อมกับเกิดเสียงดังซুমสนั่นหวั่นไหว

ยูซันส่ายหน้าด้วยความเศร้า “ตราบดีที่เราสองยังห่างกันขนาดนี้ เจ้าไม่มีทางเปลี่ยนแปลงอะไรได้หรอกเมธัส”

วีรบุรุษแห่งอดีตกาลผู้ผ่านการต่อสู้มาอย่างโชกโชน ใช้พลังของตนทำลายทุกสรรพสิ่ง แหวกสายน้ำออกด้วยพลังวายุที่รุนแรงไม่แพ้กัน แล้วใช้หมัดขวาชกใส่เมธัสที่พุ่งเข้ามาพร้อมกับสายน้ำ

ตูม!! เบ๊รียง!! ไม่ว่าเมธัสจะโดนต่อยจนกระเด็นกลับไปกี่ครั้ง เขาก็ยังคงพุ่งเข้าไปใส่ยูชันไม่เลิกรา คล้ายจะใช้พลังคลื่นน้ำกัดเซาะร่างโลหะ ดุจเดียวกับน้ำที่หยดที่ละนิด แต่สามารถกร่อนคลาได้

บิก!! แก๊กรัก!! การโจมตีครั้งล่าสุดใส่บริเวณทรวงอกของยูชัน ทำให้ปรากฏรอยแผลเท่าฝ่ามือ ร่างโลหะส่วนหนึ่งปริแตกออก ทว่าส่วนที่ปริแตกก็ใหญ่เท่ากับเข็มเล่มหนึ่งเท่านั้น

ยูชันกระตุกยิ้มพลางพูด “เมธัส หากเจ้าใช้วิธีนี้สู้กับเผ่าคำสาปอื่นๆ ข้ามั่นใจว่าต่อให้เป็นพวกร่างโลหะชั้นหัวหน้าเผ่าก็สมควรเสียชีวิตในไม่ช้า” อีกฝ่ายส่ายหน้า “แต่เจ้าลืมไปแล้วหรือว่า ข้ายังมีพลังฟื้นฟูร่างกายของเผ่ากีนวิญญานอยู่ บาดแผลเล็กๆ พรรคนี้มีอาจลดทอนวิญญานที่ข้าสะสมเอาไว้ถึงสิบดวงหรือกะนะ” บุรุษเบื้องหน้าถามด้วยน้ำเสียงขบขัน “แล้วเจ้าล่ะ เล่นโหมใช้พลังคำสาปต่อเนื่องและขับช้อนถึงขนาดนี้เสียอายุขัยไปเท่าไรแล้ว”

ใช่! แม้เมธัสจะใช้พลังทั้งหมดโจมตีอีกฝ่ายอย่างต่อเนื่อง แต่ร่างของยูชันกลับสามารถฟื้นฟูได้แทบจะในทันที

คริน!!! น้ำวนยังคงหมุนไปมารอบกำแพงมิติ มันสะท้อนแสงของหมู่ดาวบนท้องนภา ก่อให้เกิดประกายระยิบระยับงดงามถึงที่สุด

ท่ามกลางแสงพราว เมธัสปรากฏตัวขึ้นในสภาพอ่อนล้า เสื้อผ้าขาดกระจุยกระจาย สีหน้าซีดเผือดเช่นเดียวกับสีของเส้นผมที่ขาวดุจหิมะ เขาหอบหายใจด้วยร่างปกติซึ่งมีบาดแผลฟกช้ำไปทั่วร่าง

ยูชันส่ายศีรษะพร้อมกับคลายร่างโลหะ มือขวาลูบบาดแผลที่บริเวณทรวงอกเบาๆ เพียงคราเดียว รอยเลือดและรอยช้ำก็อันตรธานหายไปจนหมดสิ้น “ดูสิ นี่คือผลลัพธ์จากความพยายามของเจ้า แล้วตอนนี้เจ้าจะยอมตายสบายๆ หรือยัง เพราะเจ้าไม่มีทางเอาชนะข้าผู้มีพลังเหนือล้ำเจ้านับร้อยปีได้หรอก”

เมธัสผงกศีรษะยอมรับ “ใช่ ข้ามั่นใจว่าพลังของพวกเราอาจจะห่างไกลกันเป็นพันปี”

ยูชันกระตุกยิ้ม เขาเปลี่ยนมือขวาเป็นโลหะพร้อมกับลอยเข้าหาเมธัสช้าๆ “แล้วเจ้ายังต้องการโอกาสกลับตัวอีกหรือไม่”

เมธัสตอบอย่างหนักแน่น “ไม่!!!”

ยูชันกลับไม่ถือสา เขาลอยตัวเข้าหาเมธัสด้วยความเร็วจุดเดิมพลังพูดด้วยความนับถือ “เจ้าเป็นคนที่น่ารักแถมดีมาก ข้าหวังว่าทายาทของข้าจะมีสักคนที่มีจิตใจดีเดี๋ยวแบบเจ้า ลาก่อนเมธัส นี่เป็นการต่อสู้ที่สนุก...”

พริบตาที่ยูชันเงื้อมือขึ้นพร้อมจะฟันลงตรงๆ เพื่อสร้างคมดาบสูญญากาศสังหารเมธัสนั้น...

ตูม!!! ชู!!! จู่ๆ ก็เกิดแรงลมกระชากจากทั่วทุกทิศ ทำเอายูชันที่กำลังอ้าปากพูดคำลา ต้องตาเหลือกค้าง เลือดในร่างทะลักออกมาจากทุกรูขุมขน และร่างกายแทบจะกลายเป็นน้ำแข็งในทันใด

เมธัสกลับไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น เพราะเขาอยู่ในกำแพงมิติอีกอันหนึ่งที่เต็มไปด้วยน้ำพร้อมกับพูดพึมพำเบาๆ “แม้ผมจะมีพลังห่างจากคุณนับพันปี แต่ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ของพวกเราก็น่าจะต่างกันไม่ต่ำกว่าหมื่นปีเช่นกัน”

ใช่แล้ว! ตอนนี้พวกเขาลอยตัวอยู่นอกโลก เมธัสก็ได้ทุ่มเทพลังไปเพื่อต่อสู้กับยูชัน หากแต่ใช้พลังทั้งหมดเพื่อพาเซตแดนของเขาลอยออกนอกโลกอย่างลับๆ โดยมีให้ยูชันไหวตัวกับสภาพแวดล้อมด้านนอก

ร่างของยูชันเริ่มฟื้นคืนด้วยพลังของผู้กักขังวิญญาณ ทว่าสิ่งที่เขารับรู้คือความเจ็บปวดแสนสาหัสจากทุกองคาพยพ ทุกครั้งที่ร่างกายกำลังจะปรับสภาพให้กลับมามีชีวิต โลหิตที่ฟื้นคืนกลับฉีดพุ่งออกจากร่างไม่หยุด

สภาพของยูชันตอนนี้ดูน่าสมเพชเวทนายิ่งนัก เมธัสจึงพ่นพลังเฮฟวี่เว่นครั้งสุดท้าย สร้างคมมีดสายน้ำสะบัดออกจากเซตมิติของตน มันเปลี่ยนเป็นดาบน้ำแข็งตัดร่างของยูชันขาดเป็นชิ้นๆ ทำเอาซากศพของอีกฝ่ายแหลกและจมมิดอาจฟื้นคืนชีพได้อีก

แวบ!!! แสงสีขาวหรือดวงวิญญาณที่ยูชันได้สะสมไว้ไหลทะลักออกจากร่างเป็นการบอกว่า วิญญาณแห่งอดีตกาลได้จบชีวิตลง ณ ที่แห่งนี้

‘ลาก่อนวิญญาณแห่งอดีตกาล ขอให้ท่านได้กลับไปอยู่ในสรวงสวรรค์เถิด’ เขาเหม่อมองลงไปยังเบื้องล่าง เพื่อเตรียมตัวจะกลับไปหาเหล่าคนที่กำลังเฝ้ารอคอยเขา...

วูบ!! ทันใดนั้นดวงวิญญาณนับแสนที่แตกกระจายออกจากร่างยูชัน แล้วยลอยละล่องออกไปทั่วบริเวณ จนคล้ายกับแสงหิ่งห้อยท่ามกลางทุ่งหญ้ายามราตรี พลันหมุนกลับมารวมตัวกันเป็นดวงแสงกลืนเมธัสเข้าไปทั้งร่าง

หลังจากนั้นเขาที่อยู่ในกลุ่มแสงก็เห็นยูชันในชุดเกราะหุรหุราจับจ้องเขาด้วย

สายตายากจะเข้าใจ

เมธัสเบ่งตาแทบถลน ‘เฮ้ย มีเปลี่ยนร่างเป็นวิญญาณมาสู้อีกกันหรือ แล้วในโลกนี้มีพลังคำสาปปราบผีใหม่เนี่ย’

“ฮ่าๆ นึกไม่ถึงเลยว่าข้าจะมาเสียที่ให้สภาพอากาศที่แปลกประหลาดนี้” ยูซันไม่มีสีหน้าเคียดแค้น เขาคลี่ยัมมะรีนราวกับว่าเป็นจุดจบที่เหมาะสมกับตนเอง

‘เฮ้ย! บนอวกาศไม่มีตัวกลางให้เสียงเดินทาง แต่ทำไมเราได้ยินเสียงหมอนี่ชัดเจนถึงขนาดนี้ หรือว่ากลุ่มก้อนวิญญาณก็มีสภาพเป็นวัตถุประเภทหนึ่ง...’ เขาพลันนึกคิด ‘เฮ้อ! คิดมากอีกแล้ว มันก็แค่เกมนี้หว่า’

เมธัสลองพูดตอบอีกฝ่าย “ท่านยังสามารถฟื้นชีพได้อีกหรื”

“ฮ่าๆ ไม่ต้องกลัวข้าหรือกเมธัส” ยูซันยิ้มขบขัน “นี่เป็นพลังพิเศษของเผ่าคำสาปกินวิญญาณชั้นสูง ที่จะปล่อยให้ผู้ที่เพิ่งจะสิ้นชีพได้ถ่ายทอดพลังวิญญาณที่ตนมิไปยังทายาท” อีกฝ่ายมองไปยังเบื้องล่าง “ข้าคงต้องส่งพลังทั้งหมดนี้ให้ควิบิละมั้ง”

“ถ้าเช่นนั้นข้าคงต้องขอโทษด้วยที่สังหารท่าน” เมธัสค้อมศีรษะเล็กน้อย

“ไม่เป็นไร การที่ข้าสิ้นชีพายแบบนี้ คงเป็นพระประสงค์ของท่านอันธราพิม” ยูซันมีแวตาศรัทธาต่อความเชื่อของตน “ที่ต้องการให้ข้ายุติแผนการ เลยส่งผู้เก่งกาจและเปี่ยมไปด้วยปัญญาอย่างเจ้ามากำจัดข้า” ยูซันเผยแวตาทักวอล เหมือนไม่ใช่คนเดียวกันกับคนที่ออกมาไล่ล่าผู้คนดูเผือกปลา “แล้วเจ้าละ เหลือชีวิตอีกสักเท่าใดพอที่จะกลับไปถึงพื้นดินหรือไม่”

อีกฝ่ายถามอย่างห่วงใยประหนึ่งญาติสนิท ทำเอาเมธัสถึงกับตอบไม่ถูก “อืม... น่าจะอีกประมาณร้อยกว่าวัน พลังเฮฟเว่นยังเหลือพอจะลงไป เพียงแต่เพื่อความมั่นใจเลยอยากจะพักผ่อนก่อนสักชั่วคราว”

ยูซันถอนหายใจ “เฮ้อ แบบนั้นก็ดีแล้ว แต่ถ้าเป็นไปได้เจ้าจงรีบลงไปยังเบื้องล่างเถิด เพราะมีคนกลุ่มหนึ่งกำลังจะบุกไปจับกุมพวกควิบิลแล้ว นางอาจไม่เป็นไร แต่กับคนอื่นๆ ข้าไม่มั่นใจนักหรอกนะ”

“ใครกัน พวกผู้กินวิญญาณนั่นหรื” เมธัสมองลงไปยังเบื้องล่าง เขาไม่มีพลังตาพิพยจึงมองไม่เห็นสิ่งใด นอกจากความมืดมิดของโลที่เต็มไปด้วยผืนทะเลอันกว้างใหญ่ ทว่าในใจพลันนึกถึงคนกลุ่มหนึ่ง ‘อืม...สงสัยจะเป็นพวกซุยจันสินะ ถ้าเช่นนั้นก็ตรงกับมิติที่เราเห็น ถ้าเป็นเมื่อก่อนอาจจะลำบากใจ แต่ตอนนี้เราไม่มี

ข้อจำกัดเรื่องอายุขัยอีกแล้ว'

ยูซันคลีอี้มพลางพูดเสียงอ่อนโยน "มิต้องห่วงไปเมธัส พวกนั้นเป็นเพียงพวกอ่อนแอ แต่ข้าขอเตือนเรื่องหนึ่ง..." อีกฝ่ายมีสีหน้าจริงจัง "คิวบิจะไม่มัววันตายหากนางไม่ตั้งใจฆ่าตัวตายเอง หากเจ้าไม่ยอมให้นางต้องทนทุกข์ทรมานเป็นเครื่องมือของคนต่ำช้า ก็จงรีบหาทางแก้ไขเถิด"

แวบ!! พอลึ้นวาทา อีกฝ่ายก็เปลี่ยนร่างเป็นดวงแสงขนาดใหญ่เกือบเท่าดวงจันทร์ แล้วพุ่งลงสู่เบื้องล่างมุ่งไปยังที่ที่พวกคิวบิถูกขังไว้

'ท่าทางจะเป็นพวกซุซันจริง เราคงต้องเร่งกลับไปเตรียมการรับมือ แต่คิวบิไม่เคยอยู่ในภพนิมิตของเราเลยนะ สงสัยต้องลองออกไปสอบถามเรื่องนี้กับพวกผู้ดูแลสักหน่อยแล้ว' เมื่อนึกถึงปมสุดท้ายที่ต้องจัดการ เมธัสก็ตั้งใจลงสู่พื้นโลก ทว่าทันใดนั้นทางตากลับมองเห็นบางสิ่ง

ทางด้านขวาทางไปเกือบสองร้อยเมตร มีวัตถุรูปร่างคล้ายสถานีอวกาศรุ่นเก่าลอยคว้างอยู่

เมธัสต้องนึกถอน 'นั่นมันอะไรกัน หรือว่าแท้จริงแล้วโลกใบนี้มีไซโลโลกซ่อนอยู่ แต่เป็นโลกอนาคตที่มีวิทยาการล้ำยุค แต่เกิดภัยพิบัติจนย้อนกลับมาเป็นแบบสมัยโบราณ'

ชายหนุ่มคิดจะลอยตัวไปยังสถานีอวกาศ แต่ก็ต้องชะงักทันควัน เพราะรอบข้างพลันปรากฏประตูลีขาวหลายสิบบานหมุนวนไปมารอบตัวเขา

แวบ!! ประตูบานหนึ่งเปิดออก มีแสงสว่างส่องไล่หน้าเขา ทำเอาเขาารู้สึกสับสนตาพริบตานั้นเขากลับรู้สึกว่าได้เท้าของตนมีพื้นให้เหยียบ รอบข้างมีบรรยากาศคล้ายพื้นที่ปกติ เพียงแต่อยู่ในห้องที่ฉายภาพอวกาศเท่านั้น

แปะ! แปะ! แปะ!

บุรุษหนุ่มผมดำยาวจัดข้อเท้าสวมชุดคลุมสีขาวยาวจัดข้อเท้ากับรองเท้าผ้าใบสีขาว เดินออกมาจากประตูที่เปิดทิ้งไว้ เขาตบมือพลางส่งยิ้มให้เมธัส "ยินดีด้วยท่าน

¹ บอส (Boss) ใช้เรียกแทนชื่อสัตว์อสูรระดับหัวหน้า ซึ่งปกติในเกมมักจะมีบอสประจำพื้นที่ ซึ่งถ้าเป็นต้นเจี้ยนระดับสูง บอสเหล่านั้นก็จะถูกเรียกว่า บอสใหญ่ เหยียบได้กับสัตว์อสูรระดับมหาราชาใน RWO ปกติ

ผู้เล่นแมธัส ท่านได้สำเร็จภารกิจปราบบอสใหญ่¹ ของมิติอันธราพิม ส่วนข้าคืออันธราพิม เป็นผู้ดูแลประจำมิตินี้”

แมธัสสังเกตเห็นเครื่องแบบสีขาว มีภาพเจดีย์เจ็ดชั้นกลับหัวบนเสื้อของอีกฝ่าย ก็มั่นใจว่านี่คงเป็นผู้ดูแลตัวจริง “เออ แล้วภารกิจสุดท้ายที่วานันคืออะไรครับ ในช่องทางต่างภารกิจก็ยังมีภารกิจให้ทำอยู่เรื่อยๆ นี่นา”

อันธราพิมหันหลังไปยังทิศที่ตั้งสถานื่อวาศพลางพูด “เพื่อความสะดวกของท่านผู้เล่น ข้าขอเชิญท่านไปพักในที่ทำงานของข้าก่อนก็แล้วกัน”

วากยังไมทันจะสิ้น ร่างของเขากับอันธราพิมก็เข้ามาอยู่ในห้องโล่งกว้างลิบเมตร ยาวลิบเมตร เพดานสูงจากพื้นห้าเมตร

“เชิญนั่งพักผ่อนตามสบาย หากอยากกินอะไร หรือต้องการเสื้อผ้าแบบไหน เชิญจินตนาการได้เลย ทุกอย่างถือเป็นบริการพิเศษจากข้า” อันธราพิมเอนตัวนั่งบนอากาศ ทว่าก่อนที่ผู้ดูแลมิตินี้จะทิ้งก้นลงพื้นกลับมีเก้าอี้นุ่มสีขาวปรากฏขึ้นให้อีกฝ่ายนั่งอย่างสบาย และเมื่อยกมือขวาขึ้นมาเบื้องหน้า ในมือพลันปรากฏแก้วไวน์ใสซึ่งเต็มไปด้วยไวน์แดงสะท้อนแสงวาววับขึ้นมาดูเล่นกล

แมธัสเริ่มเข้าใจแล้วว่า ที่แห่งนี้คือห้องสร้างอุปกรณ์ประจำมิตินี้ จึงหลับตาลงวูบหนึ่ง แล้วพอลืมตาขึ้นร่างของเขาก็สวมชุดขุนนางหรูหราที่เขาใส่ประจำในโลกนี้ ด้านหลังมีเก้าอี้ เบื้องหน้ามีโต๊ะไม้ที่เต็มไปด้วยอาหารและเครื่องดื่มสารพัด เขาที่รู้สึกหิวโซ จึงลงมือตักกินอย่างรวดเร็ว เพราะเบื้องล่างยังมีงานชิ้นใหญ่รอให้เขาไปจัดการ

อันธราพิมมีสีหน้าครุ่นคิด ก่อนจะเอ่ยขึ้น “ก่อนอื่นข้าต้องบอกท่านผู้เล่นก่อนว่า มิติแต่ละมิติจะมีภารกิจเฉพาะ หากท่านผู้เล่นดำเนินไปถูกทางก็อาจจะเจอภารกิจเหล่านั้น” อีกฝ่ายดื่มไวน์อีกหนึ่งก่อนจะพูดต่อ “อย่างเช่นกำจัดบอสใหญ่ประจำมิติ หรือแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะให้มันดำเนินไปตามที่ผู้ดูแลมิตินั้นกำหนด”

“ยูชันคือบอสใหญ่ของโลกนี้หรือครับ” แมธัสถามด้วยความสนใจ

“ใช่ครับ” ผู้ดูแลหนุ่มมีสีหน้าครุ่นคิด “อ้อ! ก่อนอื่นข้าขอบอกก่อนว่า ข้ามิได้ต้องการให้ยูชันเป็นบอสใหญ่หรอก” อีกฝ่ายพูดอย่างจริงจัง “ที่จริงแล้วตั้งใจว่า ขอเพียงมีผู้เล่นสักคนเข้ามาในมิตินี้สักสามปี ข้าก็จะปล่อยปีศาจที่แข็งแกร่งออกมาล่กชุดให้ผู้เล่นคนนั้นปราบ”

“เอ! แล้วอย่างผมถือว่าชนะที่นี่หรือยัง” เขาถามด้วยความตกใจ เพราะหากจะ

มีปีศาจออกมาจริง หลังจากกลับลงไปข้างล่าง เขาจะต้องหาทางเตรียมตัวป้องกันสัตว์อสูรกลุ่มนั้น

“ท่านผู้เล่นชนะแล้วครับ ฮ่าๆ” อันทราฟิมยิ้มช้า “ไม่ต้องห่วงหรอก พวกปีศาจที่ข้างจะปล่อยออกมานั้น หากนำไปเทียบกับยูซันแล้ว พวกมันคงเป็นเพียงมินิบอสเท่านั้น”

“โอ้ แล้วก็ไม่บอกก่อน ฮือ...” ชายหนุ่มถอนหายใจด้วยความโล่งอก แล้วเริ่มกินอาหารต่อ

“ด้วยเหตุนี้ ข้าจึงเปลี่ยนภารกิจให้เป็นหฤद्यุชันด้วยวิธีนี้ได้” อันทราฟิมแจจอย่างสนุกสนาน “ไม่ว่าจะเกลี้ยกล่อม สยบด้วยพลัง สังหารหรือผนึกเอาไว้เช่นเดิม ซึ่งท่านผู้เล่นก็ทำได้สำเร็จ” ผู้ดูแลหนุ่มพูดติดตลก “แต่ข้าขอบอกก่อนว่า ต่อให้เข้าไปเป็นผู้เล่นแบบท่าน ข้าก็ไม่มั่นใจว่าจะสามารถพิชิตยูซันได้นะ ฮ่าๆ”

เมธัสลอบสายหน้าให้ความช่วยเหลือของตน ‘โอ้โฮ สรุปว่าเรารู้สึมเจอของแข็ง ชนิดยากที่สุดของที่สุดเลยใช้ไหมเนี่ย’

“แล้วจะส่งผมกลับไปเลยหรือครับคุณอันทราฟิม” ชายหนุ่มถามด้วยความกังวล อันทราฟิมยิ้มเล็กๆ มือซ้ายเลื่อนขึ้นมาตืดนิ้วเสียงดังเปาะ

แวบ!! ทันใดนั้นที่กลางโต๊ะพลันมีจอภาพขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นบนหนึ่ง มันฉายภาพของพวกโลธอร์ที่ยังอยู่ในกรงขังเหล็ก ทุกคนต่างเงยหน้ามองท้องฟ้าด้วยสีหน้าซีมเศร้า

“ตอนนี้ท่านผู้เล่นมีโอกาสดูออกจากโลกใบนี้ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องส่วนตัวแล้ว มีไชร์” อันทราฟิมมีสีหน้าสนใจ “หรือว่าท่านคิดจะอยู่ในโลกใบนี้ต่ออีกนิด” อีกฝ่ายพูดเสียงเข้ม “แต่ข้าขอเตือนก่อนนะว่า เรื่องของรางวัลนั้น นอกจากทักษะประจำมิติแล้ว ตอนนี้ท่านไม่สามารถนำสิ่งอื่นออกจากโลกใบนี้ได้”

เมธัสเข้าใจในวาจาของอีกฝ่าย เพราะจากกฎทั้งหมด เขาไม่มีสิทธิ์นำสิ่งของ เงินทอง และสัตว์อสูรติดตามไปยัง RWO ปกติ แต่หากตรึงตรวจสอบวาจาของอีกฝ่ายอย่างรอบคอบจะพบว่าโอกาสยังมีอยู่ “ถ้าเช่นนั้นผมขอถามหน่อยว่า หากผมอยากรนำสิ่งของเงินทอง หรือสัตว์อสูรกลับไปยัง RWO ปกติ จะต้องทำเช่นใด”

พอหน้าจอหายไป อันทราฟิมก็ยิ้มกว้าง “ข้าบอกได้เพียงว่า ภารกิจพิเศษในโลกที่สองยังไม่หมด แต่ท่านจะหาภารกิจนั้นเจอหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับตัวท่านเอง” อีกฝ่ายจิบ

ไวน์จนหมดแก้ว ทว่าพอเลื่อนมือกลับลงมา ในแก้วกลับมีไวน์เกือบเต็มแก้วเช่นเดิม
“แต่ท่านจะยอมเสียเวลาต่อสู้น้อยเปล่าอีกอย่างหนึ่ง”

เปาะ! ผู้ดูแลหนุ่มยกมือซ้ายขึ้นตีดนิ้วอีกครั้ง

แวบ!! มีหน้าจ่อจำนวนมากลอยอยู่ด้านหลังอันทราฟิม พวกมันฉายภาพ
สัตว์อสูรของเมธัส รวมถึงอาวุธชิ้นสูงไปจนถึงชั้นธรรมดา ยอดเงินที่ยาวจนน่าใจหาย
ทุกครั้งที่ได้เห็น อีกทั้งยังมีอัตราการพัฒนาของไร่นา เหมืองแร่ และเขตประมง ที่
สามารถผลิตอาหารและวัตถุดิบได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

“จากที่ข้าตรวจสอบมา ท่านมีสัตว์อสูรจำนวนมาก ศาสดาเทพชั้นสูงหลายชั้น
และทรัพย์สินมากมายมหาศาล ต่อให้ท่านเหมาทั้งโลกนี้ไป เกรงว่าจะยังไม่ถึงกึ่งหนึ่ง
ที่ท่านมี” อันทราฟิมยกมือซ้ายขึ้นตีดนิ้วอีกครั้ง หน้าจ่อทั้งหมดก็อันตรธานไป

เมธัสลองถาม “ผมจะกลับมาที่นี่...”

“เมื่อท่านออกจากโลกที่สองแล้วจะกลับมาไม่ได้อีก” อันทราฟิมตัดบทเสียงเข้ม
“สถานะของโลกใบนี้ถือว่าจบลงแล้ว และจะทำการปิดตัวตลอดกาล” อีกฝ่ายแจกแจง
อย่างฉับไว “ท่านจะรู้เหตุผลเมื่อออกไปยังโลก RWO ปกติ และถ้าหากท่านผู้เล่นเกิด
พลาดทำต่อสัตว์อสูรจนเสียชีวิต มิได้ออกจากโลกที่สองอย่างถูกต้อง” ผู้ดูแลหนุ่มพูด
อย่างเสียใจ “ท่านจะหมดสิทธิ์ได้รับทักษะพิเศษด้วยนะ ขอท่านไตร่ตรองให้ถี่ถ้วน”

เมธัสลอบหันใจอีกครั้ง หากถามว่าตอนนี้เขาให้เทียมทานหรือไม่ ชายหนุ่ม
มั่นใจว่าหากสู้กันซึ่งหน้า ไม่มีใครฆ่าเขาได้แน่ แต่ถ้าโดนศัตรูแบบพวกคุเรโนวางยาพิษ
เขาก็ยังเป็นคนอ่อนแอที่พร้อมจะตายได้ทุกวินาที ส่วนทักษะที่อันทราฟิมบอกมานั้น
มันจะต้องเป็นทักษะที่เลอเลิศจนทั้งไม่ได้แน่ๆ แต่การทิ้งพวกคิวิให้เผชิญกับชะตา-
กรรมที่เขาเองก็ไม่แน่ใจว่า พวกเขาจะสามารถผ่านไปหรือไม่ นั่นมันช่างเป็น
เรื่องชวนกลุ่มใจยิ่งนัก

แล้วจู่ๆ เขาก็คิดถึงรูบี้ขึ้นมา!!

วิญญาณเด็กน้อยในห้องสมุดกำลังนั่งร่ำไห้เพราะไร้คนอยู่เคียงข้าง

หากเปรียบเทียบกับคิวิในตอนนั้น เธอก็แทบไม่แตกต่างจากรูบี้ในตอนนั้นเลย
แถมสถานภาพยังแย่ยิ่งกว่า เพราะเธอจะต้องตกเป็นเป้าของผู้คนหลายกลุ่ม ที่หวัง
ในพลังพิเศษของเธออย่างที่ยูซันย่าเตือน

เมธัสลุกขึ้นถาม “ทางกลับไปสู่พื้นโลกอยู่ไหนหรือครับ”

อันทราพิมซีไปยังด้านขวามือของเขา ตรงจุดนั้นพลันมีประตูแสงบานหนึ่งปรากฏขึ้น “ท่านผู้เล่นมั่นใจแล้วว่าจะลงไปเล่นต่อ”

“ผมถือคติว่า เมื่อเลือกทำอะไรไปแล้วก็จะทุ่มสุดตัว” เมธัสพูดอย่างจริงจัง “แถมเวลาที่มีเรื่องค้างคาใจผมจะกินไม่ได้นอนไม่หลับ” เขาค้อมศีรษะให้อีกฝ่าย “ขอบคุณสำหรับอาหารและคำเตือนนะครับ”

“ข้าคงบอกได้คำเดียวว่า ขอให้ท่านผู้เล่นโชคดี และขอใจที่ท่านช่วยปลดปล่อยยูชันออกจากห่วงโซ่ที่นั่น” อันทราพิมค้อมศีรษะให้เขา

เมธัสอดถามอีกฝ่ายไม่ได้ “คุณอันทราพิมเปรียบเหมือนพระเจ้าของมิตินี้ ถ้าอยากจะช่วยยูชันก็ลำบากเพียงยกมือ แล้วทำไมถึงไม่ช่วยหรือหยุดเขาล่ะครับ”

อันทราพิมคลี่ยิ้มเศร้า “แล้วพระเจ้าเคยฝ่าฝืนธรรมชาติซุบซิบตีตมมนุษย์หรือ ฉันใดฉันนั้น พวกข้าเองก็ต้องเคร่งครัดกับกฎการสร้างและการดูแลมิติ” ผู้ดูแลหนุ่มวางแก้วไวน์ลงบนโต๊ะที่บัดนี้ไม่เหลือจานอาหารใด “มีเช่นนั้นหากวันหนึ่งท่านผู้เล่นกำลังจะลงมือสังหารสัตว์อสูรตัวโปรด ข้าก็อาจจะเพิ่มพลังให้มัน ส่งผลให้ท่านมีปัญหาก็ได้เช่นกัน” อีกฝ่ายมีสีหน้าจริงจัง “หากเราเคยทำผิดสักคราหนึ่ง ย่อมมีหนทางสองและสามตามมา”

เมธัสรู้สึกได้ถึงความหดหู่จากกันบึ้งในหัวใจอีกฝ่าย ทำทางจะเป็นพวกเคร่งครัดกฎระเบียบสินะ อย่างนี้คงพูดไม่ถูกว่าดีหรือไม่ดี แต่อย่างว่า...ต่างคนต่างก็มีวิถีชีวิตของตน’

เขาโค้งกายพลาบอกลาอีกฝ่าย พริบตานั่นเสื้อผ้าของเขาก็เปลี่ยนไป ชายหนุ่มเดินผ่านประตูแสงไปอย่างรวดเร็ว เพราะความตายไม่เคยหยุดรอเช่นเดียวกับสายน้ำที่ไม่เคยหยุดไหล

ณ บริเวณอาคารพเนิกมาร

พวกโลธอร์ที่อยู่ในกรงขังซึ่งอยู่ในเขตสลายพลังของยูชัน เริ่มมีสีหน้าเคร่งเครียดมากขึ้น เพราะรอบข้างมีกองทหารมาตั้งวงล้อม ดูจากสีน้ำตาลเข้มลายขวางของชุดเกราะและธง บ่งบอกว่าเป็นกองทัพของอาณาจักรโซพิว

แม้ทัพนายหนึ่งเดินนำหน้าทหารประมาณร้อยเศษ แต่ละคนกระชับอาวุธเอาไว้แน่น ครั้นอยู่ห่างจากกรงขังยี่สิบเมตรก็ร้องตะโกน “พวกเจ้าเป็นใคร ทำไมถึงโดนขังท่ามกลางซากศพเยี่ยงนี้”

โลธอร์รีบตอบ “ข้าคือโลธอร์แห่งตระกูลวีรบุรุษแห่งยาหลุม เดินทางมาเพื่อต่อสู้กับชนเผ่าปีศาจกินวิญญาณ”

แม่ทัพอาณาจักรโซพิวูทานด้วยความตกใจ “เผ่าปีศาจ...โลธอร์แห่งยาหลุมอย่างนั้นหรื ถ้าเช่นนั้นศพเหล่านี้คือปีศาจที่พวกท่านว่าใช่ไหม แต่ทำไมถึงต้องสังหารกันอย่างโหดเหี้ยมเยี่ยงนี้ด้วยละ”

“อาวุธมีคมไร้นัยน์ตา ในช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายยากที่จะยังมือเอาไว้ได้” โลธอร์พูดเสียงเข้ม “หากท่านแม่ทัพไม่มีเรื่องอื่นใด ขอเชิญท่านนำกองทัพลูกกลับไปได้”

แม่ทัพแห่งอาณาจักรโซพิวกลับเดินเข้ามา และยังเร่งพลั้งคำสาปสร้างแห่งเพลิงขนาดใหญ่ เพื่อมองดูสภาพรอบด้านให้ชัดเจน “ข้าจะกลับก็ต่อเมื่อมีพวกท่านกลับไปด้วย และค้นหาต้นตอของดวงแสงที่ตกลงมาอย่างที่แห่งนี้ให้ได้ก่อน”

โลธอร์ถอนหายใจ พลังก้าวออกห่างจากลูกกรงเหล็ก “เชิญตามสบาย”

แม่ทัพแห่งโซพิวูมิได้พาตแห่งเพลิงใส่กรงเหล็ก หากแต่พุ่มพลังทั้งหมดโจมตีใส่ลูกเหล็กกล้า

ฟุบ!! แม้อยูชันจะเสียชีวิตไปแล้ว ทว่าพลังคำสาปอันแรงกล้าของเขาก็ยังทรงอำนาจ ทำให้แห่งเพลิงสลายไปจนหมด

แม่ทัพแห่งโซพิวูหันไปสั่งการอย่างลนลาน “ในหมู่พวกมันมีผู้ว่างเปล่าจริงๆ ด้วย พวกเจ้ารีบไปรายงานท่านจักรพรรดิเร็วเข้า”

โลธอร์ลอบกลืนน้ำลายไปอีกใหญ่ เพราะคำว่าจักรพรรดิย่อหมายถึงสองจักรพรรดิแห่งอาณาจักรที่ใหญ่ที่สุดสองอาณาจักรของสวรรค์เจ็ดชั้น² แล้วการที่ยิ่งใหญ่ระดับนั้นเดินทางมาอยู่ที่แห่งนี้ แปลว่าใกล้จะเกิดสงครามขึ้นบนดินแดนตอนเหนือแห่งนี้แล้ว

² หมู่บ้านผืนภุมารตั้งอยู่ในอาณาจักรแซร์ยัน ซึ่งเป็นอาณาจักรที่เล็กที่สุดในสวรรค์เจ็ดชั้น อาณาจักรแห่งนี้มีชายแดนทิศเหนือติดกับอาณาจักรโซพิวซึ่งเป็นพันธมิตรที่ดีต่อกัน ส่วนทิศตะวันออกเฉียงใต้ติดกับอาณาจักรซุยจัน ส่วนตะวันตกเฉียงใต้และทิศใต้ติดกับอาณาจักรซูพรีเลียน ซึ่งสองอาณาจักรหลังนี้มักจะเปิดสงครามเล็กๆ คอยลิดรอนพื้นที่อาณาจักรแซร์ยันมาตลอดสิบปี

โลธอร์ตะโกนถาม “พวกเจ้ามิใช่ทหารจากโซพิวจันรี ถ้าอย่างนั้นมาจาก
อาณาจักรใดกันแน่ระหว่างซูพรีเลียนกับซุยจัน”

“เจ้ามิต้องรู้หรอก สิ่งที่เราควรจะรู้คือ พวกเจ้าต้องคายความลับทั้งหมด และ
บอกมาว่าที่ผนึกมาร้ายอยู่ที่ใด” แม่ทัพเปลี่ยนน้ำเสียงเป็นเย็นชา แวดาตุก้าวร้าวกว่า
ตอนต้น

เพียงพริบตาเดียว นุรุษัยกลางคนผมสีฟ้ายาวสยายถึงกลางหลัง ดวงตาสีฟ้า
เข้ม ใบหน้าดุดัน สูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร สวมชุดเกราะสีฟ้าอ่อนขลิบทอง
ควบอาชาสีขาวมาหาพวกโลธอร์ เบื้องหลังเต็มไปด้วยอัศวินเกราะสีฟ้าที่เปล่งพลัง
เฮฟเว่นจนลั่นทะเล็ก สัมกับเป็นอาณาจักรใหญ่ของแผ่นดิน

โลธอร์พูดเสียงเครียด “ที่แท้ก็เป็นจักรพรรดิโพลันแห่งอาณาจักรซุยจันนี่เอง มิ
ทราบว่ามีบาทหลวงประสงฆ์สิ่งใดในดินแดนกว้างนี้”

“ข้าได้ยินมาว่าอาณาจักรแซลยันได้ซุกซ่อนฆาตกรร้ายที่กล้ำกลืนมือกับตระกูล
วีรบุรุษของเรา” โพลันตอบด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ข้าจึงคิดจะตามมาล่ามัน และบดขยี้
อาณาจักรแซลยันที่อาจเป็นผู้ใช้สอยมือสังหารคนนี้ไปเช่นฆ่าเหล่าวีรบุรุษทั่วแผ่นดิน”

เหล่าผู้ที่ล่วงรู้ตัวจริงของฆาตกร เริ่มส่งสัยข้อมูลของจักรพรรดิโพลันขึ้นมาทันที

โลธอร์ที่มากประสบการณ์ ย่อมอ่านแผนร้ายที่ซุกซ่อนไว้ในการป้ายสีครั้งนี้ได้
จึงพูดอย่างไม่ไว้น้ำอึกฝ่าย “เสียที่ที่เจ้าเป็นผู้ใหญ่ กลับฉวยโอกาสยกกองทัพนุกาณา-

จักรเชลล์ยัน ที่เพิ่งจะเสียพระราชโอรสไปเมื่อสองเดือนก่อน หากข้าจำไม่ผิด ผู้ปกครองอาณาจักรเชลล์ยันในตอนนี้เป็นเพียงเด็กสาวที่อายุยังไม่ถึงสิบห้าปีด้วยซ้ำ เจ้านี้ช่างไม่มีศักดิ์ศรีของจักรพรรดิเอาเสียเลย”

เหล่าทหารและอัศวินของซุยจันต่างมีท่าหน้าเหวอตา หว้โพลันกลับไม่แยแส เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงขบขัน “ในโลกใบนี้ ผู้ยิ่งใหญ่ย่อมได้ครอบครองทุกสรรพสิ่งใช่ไหม”

“ใช่ขอรับ” เหล่าอัศวินด้านหลังขานรับด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“เอาเป็นว่าเรามาเข้าเรื่องสำคัญกันดีกว่า” โพลันหันมองไปมารอบด้านพลางพูด “สายลับของข้าส่งข่าวมาว่า หมู่บ้านผืนนิคมมารที่เคียวอดไว้วาทำหน้าที่พิทักษ์ความลับจากอดีตกาลได้รื้อร่างมาเกือบหนึ่งเดือน” อีกฝ่ายพูดต่ออย่างหัวเสีย “หากไม่ติดที่มีหมู่บ้านคร่ำครึแห่งนี้ อาณาจักรของข้าคงยึดภาคเหนือสำเร็จไปตั้งนานแล้ว”

พาร์ที่เงิบนิ่งมานานหัวเราะเสียงสูง “โหะๆ โพลันเจ้าลืมนึกเอาตอนที่พวกเราส่งไปเมื่อห้าปีก่อนแล้วหรือไงว่า ถ้าหากเจ้าส่งกองทัพบ้างที่แห่งนี้ ชีวิตของเจ้าจะจบลงเยี่ยงไร”

ดวงตาโพลันลุกวาว ในอดีตเขาคิดจะรุกรานเชลล์ยัน แต่กลับมีจดหมายเตือนฉบับหนึ่งเสียดด้วยมิดปักคาไว้ที่หมอนเขา มันทำให้เขาต้องระงับแผนการทันที แล้วเปลี่ยนเป็นรวบรวมข้อมูล จนได้รู้ว่าที่นี่เป็นสถานที่ผืนนิคมมารร้ายจากยุคอดีต ซึ่งเขาได้ตั้งปณิธานเอาไว้ว่า จะหาทางปลดผืนนิคมมารร้ายตัวนั้นออกมา แล้วใช้กำลังควบคุมมันมาเป็นอาวุธทำลายล้างอาณาจักรศัตรู

หลังจากที่เสียเวลานานเนิ่นนาน ในที่สุดเขาก็ได้พลังที่จะควบคุมปีศาจร้ายมาไว้ในกำมือ

โพลันส่ายยิ้มเย็น “เด็กหญิงเยี่ยงเจ้าจะเข้าใจสายตาที่มองการณ์ไกลของข้าได้ยังไง” จักรพรรดิแห่งซุยจันยกมือซ้ายที่กำแน่นขึ้นสู่วระดับอกพร้อมกับพูดอย่างหัวหาญ “วันนี้ข้าจะมาปลดผืนนิคมมารร้ายแห่งอดีต และจะใช้มันเป็นอาวุธสงครามของอาณาจักรข้า”

พวกโลธอร์ล้วนอิงกับความคิดอันบ้าบิ่นนี้ แต่เมื่อเหลียวมองไปยังคิบบิ ก็มั่นใจว่าหากมีปัญหาและความกล้าเช่นเมธัส การจะควบคุมเด็กคนนี้ก็ง่ายดุษฎีพลิกฝ่ามือตอนนี้ทุกคนจึงลอบคิดในใจพร้อมกันว่า...

โอ้! โชคดีนะที่เมธัสอ้างว่าตัวเป็นบิดาควบคุมคิวมิเอาไว้อีก่อน

โอ้! เมธัส พวกเราต้องขอขอบคุณความหน้าด้านของท่าน

โพลันตะโกน “พวกเจ้าบอกมาว่าแผนการร้ายนั้นอยู่ที่ไหน แล้วข้าจะไว้ชีวิตพวกเจ้า”

ใครบ้างจะเชื่อว่าจันนี่ ลองส่งรู้ความลับอันยิ่งใหญ่ หากมิถูกปิดปากในทันที ก็คงโดนทรมานเพื่อสืบข้อมูลไปจนตาย

โลธอร์สายหน้าพรางพูดอย่างเบื่อน่าย “ข้าจะถือว่าไม่เคยได้ยินความคิดอันโง่เขลาที่จากเจ้ามาก่อน” บุรุษชรายกมือซ้ายสะบัดไล่อีกฝ่าย “จงรีบกลับไปชะเถอะ ก่อนที่คนที่ยารอคอยจะกลับมาสังหารพวกเจ้าจนหมด”

โพลันที่หน้ามึนกระซอกเสียง “หากเจ้าคิดว่าตัวเองมีผู้วางเปลา่คอยรับใช้อยู่ฝ่ายเดียวละก็ เจ้าคิดผิดแล้วโลธอร์ พวกเจ้าจงออกมา”

ลั่นคำสั่งของจักรพรรดิ อัศวินสามนายก็ลงจากอาชาพลงพลีกายมาหยุดอยู่ด้านข้างโพลัน

โลธอร์พินิจอัศวินทั้งสามนาย แล้วหันไปถามเสียงเคียด “โพลันเจ้าไปค้นหาผู้วางเปลา่มา เพื่อจับมาร้ายไปปรับใช้เจ้าอีกทีเนี่ยนะ”

โพลันหัวเราะลั่น “ใช่แล้ว คราวนี้แผ่นดินนี้จะกลับมาเป็นปึกแผ่นภายใต้ธงราชวงศ์ซุยจันของข้า ฮ่าๆ”

ตึง!!! โลธอร์กระแทกเท้าขวาใส่พื้นเหล็กดั่งกังวาน

“เจ้าบ้า!! การใช้พลังอันยิ่งใหญ่เพื่อความทะเยอทะยานของเจ้า มันจะนำพาความพินาศมาสู่แผ่นดินต่างหาก” บุรุษชราแห่งตระกูลตะวันตกยกมือซ้ายชี้หน้าโพลัน “เจ้าคิดว่าเด็กก่อนหัดสามตัวนี้จะทำอะไรได้”

จักรพรรดิแห่งซุยจันพูดอย่างรำคาญ “พวกเจ้าสามคนไปแสดงฝีมือลายมือให้เจ้าแก่นั่นดูหน่อยซิ”

“ขอรับท่านจักรพรรดิ” สามอัศวินขานรับแล้วใช้พลังวายุ เพลิง และวารี โจมตีใส่คุกเหล็กอย่างสุดกำลัง

วูบ!!! ทว่าเมื่อพลังทั้งสามสายกระทบถูกกรงเหล็ก มันก็สลายหายไปในพริบตา บ่งบอกถึงพลังสลายคำสาปอันลึกล้ำของผู้วางเปลา่ฝ่ายโลธอร์

โพลันอดรู้สึกเสียหน้ามิได้ จึงตวาดใส่สามอัศวิน “พวกเจ้ามีพลังเพียงเท่านั้นเอง

รี”

สามอัศวินผู้ว่างเปล่ารีบลงมืออีกครั้ง ทว่ามันก็ยังไมอาจผ่านลูกกรงได้เช่นเดิม โพลันเริ่มหมดอารมณ์เล่น จึงหันไปสั่งทหารให้เตรียมพลธนูออกมาตั้งขบวนทัพ แล้วถามด้วยรอยยิ้มเย็น “เจ้าจะบอกได้หรือยังว่าที่ผนึกมารร้ายอยู่ที่ใด”

โลธอร์ไม่ได้หวั่นใยชีวิตของตน แต่กับคิวิที่เมธัสฝากให้พวกเขาดูแลนั้น มันเป็นคนละเรื่องเลยทีเดียว เพราะเขาเคยได้ยินชื่อเสียงด้านความโหดเหี้ยมของขุนพลวชิรมรณามาเต็มสองรูหู อีกทั้งยังได้เห็นเต็มสองตาว่าปัญญาและความเจ้าเล่ห์ของชายคนนี้มีมากเพียงใด

หากเกิดเหตุผิดพลาดประการใด อาณาจักรซุยจันอาจจะกลายเป็นดินแดนแห่งความตายในชั่วข้ามคืน

โลธอร์นึกคิดอะไรได้จึงพูดขึ้น “ผนึกคลายออกแล้ว และพวกผู้ก่ินวิญญาณก็พาเจ้านายของพวกมันกลับไปแล้ว” นุรุษชรายกสองมือเขย่าลูกกรงแล้วทำหน้าที่เหนื่อยใจ “ส่วนพวกข้าโดนคัดจับไว้ หากพวกเจ้าไม่กลัวตายก็อยู่รอพวกปีศาจมาฆ่าแล้วกัน”

เมื่อพูดเสร็จก็ก้าวถอยหลังไปยืนใกล้คิวิที่ยังหลับใหลอยู่ เพื่อเตรียมตัวใช้ร่างของตนเป็นโล่ให้เด็กสาว

โพลันพูดชมเชยอีกสองครั้ง ทว่าโลธอร์ยังยืนยันกรณาคำเดิม ทำให้จักรพรรดิผู้เร่งร้อนเดินทัพ ต้องสั่งปล่อยธนูด้วยความรำคาญ “ฆ่าพวกมันทิ้งซะ!!”

พ้าว!! ควับ!! พลธนูหลายร้อยนายปล่อยลูกศรตามคำสั่งในทันที

ผู้คนทั้งหมดต่างต้องยกอาวุธและโล่ที่ติดตัวขึ้นมาป้องกันร่างกาย

กึ่ง!! กึ่ง!! ทว่าลูกธนูกลับสะท้อนกับบางสิ่งที่ล่องหนอยู่กลางอากาศ ทำให้พวกโลธอร์ระบายลมหายใจด้วยความโล่งใจ

“พวกเจ้ากำลังทำอะไร” มีเสียงทุ้มต่ำดังขึ้นจากเบื้องบน

คนทั้งหมดมองไปยังต้นเสียง ก็เห็นเมธัสกำลังลอยลงมาจากฟ้า ตอนนั้นขุนพลวชิรมรณาสวมชุดคลุมยาวสีขาวขลิบทอง ผมสีขาวยาวถึงกลางหลังถูกปล่อยสยายใบหน้าทอแวเมตตาและอบอุ่น หากไม่รู้จักคงต้องนึกว่านุรุษผู้นี้เป็นนักบวชชั้นสูงจากลัทธิไคล์ทึทึหนึ่งอย่างแน่นอน

โพลันพูดเสียงเย็น “เจ้าเป็นใครถึงกล้ามาขัดขวางข้าจักรพรรดิโพลันแห่งอาณาจักรซุยจัน”

เมธัสคลี่ม้วนลพลงตอบอย่างฉะฉาน “ข้าคือทูตสวรรค์ที่ใช้ร่างของเมธัสขุนพลจิมรณา เพื่อทำงานชิ้นหนึ่งให้พระบิดาอันทราพิม พระเจ้าที่แท้จริงแห่งโลกใบนี้”

พวกโอรธรรู้ว่าเมธัสนั้นทั้งกลมทั้งกลิ้งและไหลลื่นจนหยุดไม่อยู่ จึงปิดปากสงบจิตตั้งใจฟังแผนวจิมรณฉบับใหม่ ที่ครั้งนี้สงสัยจะอ้างนามของพระเจ้ายุคก่อน

โพลันกระซกเสียง “เจ้าบ้าเอ๊ย หากเจ้าคืนชีพจากความตายได้จริง งั้นข้าจะส่งเจ้ากลับไปลงนรกอีกครั้ง ทั้งหมดสังหารมัน...เฮ้ย!!”

ครืน!!! เมธัสโบกมือซ้ายเบาๆ แผ่นดินรอบข้างก็ยุบลงอย่างฉับพลัน มีเพียงลูกกรงเหล็กเท่านั้นที่ปลอดภัย

“หากพวกเจ้าไม่หยุดสงคราม และยุติการล้างผลาญชีวิตผู้บริสุทธิ์อย่างไร้ค่าละก็ ข้าผู้นั้นบัลลังก์เบื้องขวาของพระเจ้า จะส่งพวกเจ้าลงสู่ขุมนรกที่ลึกที่สุดด้วยตนเอง” เมธัสใช้สายตาเรียบนิ่งไร้อารมณ์มองดูผู้คนทั้งหมด

โพลันยังคงไม่ยอมรับนับถือ จึงสั่งผู้ว่างเปล่าทั้งสามโดยพลัน “ใครฆ่ามันได้ ข้าจะยกเมืองหลวงของแซลย์นให้”

สามผู้ว่างเปล่าไม่ได้รับผลกระทบใดๆ จากแรงดึงดูด จึงพุ่งเข้าหาเมธัสอย่างบ้าคลั่ง “รางวัลนี้ต้องเป็นของข้า”

“ผิดแล้ว มันต้องเป็นของข้าต่างหาก”

เมธัสเห็นอีกฝ่ายเร่งพลังเต็มที่ หัวใจจะโจมตีเขาให้ตายในกระบวนท่าเดียว จึงส่ายหน้าพาลงพุดอย่างเสียใจ “เหล่าผู้หลงใหลมัวเมาในลาภยศเอ๋ย จงตกลงสู่ขุมนรกไปชดใช้กรรมของเจ้าเถิด”

พุบ!! เขามือมมือแม่แต่น้อย ชายหนุ่มเลียนแบบกระบวนท่าของยูซัน เปลี่ยนมือขวาเป็นโลหะ แล้วสร้างคมดาบสูญญากาศสะบัดศีรษะของผู้ว่างเปล่าทั้งสามในเสี้ยววินาที

ฉะ!! จูต!! ตับ!!! ร่างไร้วิญญาณของคนทั้งสามตกลงสู่พื้น ส่งผลให้พวกทหารของซุยจันถึงกับตาค้าง เพราะนี่มันเร็วเกินกว่าที่สมองของพวกเขาจะทันรับรู้ว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้นกันแน่

เมธัสเดินเหยียบอากาศดูกำลังเดินลงบนบันไดล่องหน เขาเข้าไปหาโพลันที่พยายามแปลงพลังคำสาปของตนอย่างสุดความสามารถ ‘เฮ้อ เป็นแค่มินิบอส ยังจะดื้อดึงอยู่ได้ นี่ถ้าเป็นยูซันเจ้าคงได้ตายอนาถแน่ๆ...เฮ้ย! เล่นไม้สั้นเลยแล้วกัน’

เขาเปล่งเสียงนุ่ม “เด็กน้อยแห่งซุยจัน ผู้หลงลืมความเคารพนับถือต่อพระเจ้า แท้จริง เจ้าพร้อมจะรับการลงทัณฑ์หรือยัง”

โพลันแค้นเสียงอย่างเย็นชา “มันก็แค่พลังของผู้วางเปล่าเท่านั้น อย่ามาอ้างวจา สบายหรือเลย หากคิดจะสังหารข้าก็ตามสบาย แต่จงจำเอาไว้ว่า ยาลูมจะต้องลุกเป็นไฟ”

“โอ้! เจ้าคนบาปหนา ในเมื่อเจ้าพูดเยี่ยงนี้ย่อมหมายความว่า เจ้าคิดทำร้าย ผู้บริสุทธิ์เพียงเพื่อสนองตัณหาของตนเอง” เมธัสยิ้มอย่างอ่อนโยน เขางอสองแขนออกไปด้านข้าง “ทว่าพระองค์ทรงเมตตาพร้อมจะให้ภัยบาปทั้งมวลที่เจ้าก่อขึ้น ข้าเมธัสในฐานะผู้หนึ่งบัลลังก์เบื้องขวาของท่านอันทราพิม จะขอส่งเจ้าสู่สวรรคต เพื่อกลับไปสู่อ้อมกอดของท่านอันทราพิมชั่ววันจันทร์”

ทันทีที่ชายหนุ่มมาถึงเมืองหน้าของอีกฝ่าย เขาก็วางมือซ้ายลงบนหน้าผากของจักรพรรดิแห่งซุยจัน จากนั้นมือของเขาก็เปล่งแสงสว่างเจิดจ้า...

แวบ!!! พอสว่างดับลง ร่างของโพลันที่นอนติดพื้นก็ปรากฏปีกสีขาวบริสุทธิ์ขึ้นที่แผ่นหลัง พอสะบัดเบาๆ ไม่กี่ครั้งมันก็พาร่างของโพลันลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า

“โอ้!!! ข้าได้ยินเสียงของพระองค์แล้ว” โพลันมีใบหน้าสงบนิ่ง สองมือกุมแน่นอยู่กลางหน้าอกพร้อมกับพูดเสียงนุ่ม “ขอบคุณท่านเมธัส ผู้หนึ่งบัลลังก์เบื้องขวาของพระเจ้า ข้าจะได้กลับไปสู่แดนสวรรค์ที่ปราศจากความรุนแรงและความโหดร้ายของสงครามตลอดกาล” อีกฝ่ายหันไปรอบด้านพลางพูด “เหล่าทหารหาญแห่งซุยจันเอ๋ย พวกเจ้าจงปลดอาวุธแล้วหันหน้าเข้าหาพระเจ้าเถิด จงค้นหาทางแห่งความสงบสุขเพื่อมาพบข้า ณ ดินแดนสุดท้ายของพระองค์”

หลังจากกล่าววจาสุดท้ายจบ โพลันก็ได้ลอยหายไปบนท้องฟ้าที่มีแสงสว่างเจิดจ้าคล้ายสวรรค์เปิดทางให้จักรพรรดิองค์นี้เสด็จสู่แดนสวรรค์

เหล่าทหารแห่งซุยจันก็เห็นเหตุการณ์ต่างรีบคุกเข่าร้องกันระงม “โอ้! ขอขอบคุณพระเจ้าที่ประทานอภัยให้องค์จักรพรรดิ”

“ท่านจักรพรรดิจงเจริญ!!!”

“ท่านเมธัส ผู้หนึ่งบัลลังก์เบื้องขวาของพระเจ้าจงเจริญ”

ตอนนั้นแม้แต่พวกโลธอร์กี้ก็เกือบจะหลงเชื่อแล้วว่า เมธัสได้รับการชุบชีวิตจากพระเจ้า

คงมีเพียงเมธัสที่รู้เท่าใจดีว่า โพลันเสียชีวิตอยู่ใต้ผืนดินไปเรียบร้อยแล้ว ทั้งหมด

เป็นเพียงภาพลวงตาที่เมธัสสร้างขึ้นเท่านั้น

‘อืม...สงสัยถึงเวลาที่เราต้องอ้างนามของพระเจ้าแล้วสินะ’ เขานึกถึงหนังสือทั้งหมดที่เคยดู ทำให้ต้องคิดอย่างขบขัน ‘แล้วจะตายแบบไหนดีหว่า แบบสลายเป็นเถาถ่าน หรือติดปีกบิน หรือจะแสดงปาฏิหาริย์ล่องหนหายตัวไปเลย หึๆ’

หลายวันผ่านไป

ณ ห้องของเจ้านิกายโรจนพิสุทธ์ในเมืองนูลบิล

“ท่านจะทำเช่นนั้นจริงรี” อาเรสนั่งไขว่ห้าง มือซ้ายถือถ้วยชาสีขาว สายตาดูเครื่องเครียดจริงจัง

“ท่านไม่เห็นด้วยหรือ” เมธัสถือลูกแก้วด้วยมือซ้าย ส่วนขวาลูบศิระพระคิวกิที่แต่งตัวเป็นเมชีนิกายโรจนพิสุทธ์ เธอนอนหนุนตักของเขายาวน่ารักน่าเอ็นดู

อาเรสนิ่งเงยไปครู่ใหญ่ “แล้วข้าจะได้อะไรจากงานนี้”

เมธัสตอบอย่างเฉื่อยชา “ตำแหน่งผู้นำศาสนาสูงสุดของเทพอันทราพิม”

อาเรสมีสีหน้าเบื่อหน่าย “แบบนี้ก็แค่เปลี่ยนชวด แต่ไม่เปลี่ยนน้ำ ข้าไม่เล่นด้วยหรอก”

เมธัสสังเกตเห็นแววตาเจ้าเล่ห์ของอีกฝ่ายจึงพูดข้อเสนอเพิ่ม “ผู้นำศาสนานี้สามารถแต่งงานและมีลูกได้ อีกทั้งยังดำรงตำแหน่งได้นานสูงสุดเพียงสิบปีเท่านั้น ส่วนเรื่องเงินได้...”

“แน่ใจว่าจะแต่งงานได้ และขอเพียงทำงานอีกสิบปีก็ได้กลับไปเป็นคนธรรมดา” อาเรสตัดบท ดวงตาทอแววลึงโลด

“ข้าไม่เคยผิดสัญญากับสหายอยู่แล้ว” เมธัสยิ้มแยมพรางผงกศิระะ

“โอ้! ว้าว! ยะฮู้! งั้นข้าจะไปจัดการเตี้ยนี้แหละท่านเมธัสผู้นั่งบัลลังก์เบื้องขวาของพระเจ้า...” เจ้านิกายหนุ่มตะโกนอย่างราเริงพร้อมกับวิ่งออกไปจากห้อง ทว่าเสียงร้องยังคงดังแว่วมา “ดินแดนแห่งเสรีภาพจ๋า ข้ากำลังจะไปหาเจ้าแล้ว!!!”

เมธัสต้องยิ้มขำให้กับรูษผู้นี้ ‘เฮ้อ...คุณลืมแล้วหรือว่าผมมีฉายาว่าอะไร หึๆ’

เที่ยงของวันถัดมา

ในมหาวิหารของนิกายโรจนพิสุทธ์ ที่ห้องสวดภาวนาซึ่งเพดานผนังและพื้นล้วน

ทำจากหินอ่อนขาวนวล เสาศิลาด้านข้างแกะสลักเป็นรูปเทพแห่งแสง บนเพดานมีสัญลักษณ์ดวงตะวันสีทองขนาดใหญ่ ที่มุมด้านในสุดมีแท่นบัลลังก์ทองคำ ทางเดินตรงกลางที่ปูด้วยพรมสีทอง สองฟากข้างเป็นเก้าอี้ไม้ยาวบุนวมสามร้อยตัว สามารถรองรับผู้คนมานั่งฟังคำสอนได้พร้อมกันถึงสามพันคน

อาเรสนั่งนิ่งอยู่บนบัลลังก์จ้าวนิกายที่ทำจากทองคำ ตามเก้าอี้ยาวนอกจากนักบวชและอัศวิน ยังมีสาวกหนุ่มสาวนั่งเบียดเสียดอย่างสงบ ถึงเจ้านิกายหนุ่มจะหลับตาเหมือนคนนอนหลับ ทว่ากลับทำให้สาวกและศาสนิกชนรอบข้างจ้องมองเขาด้วยสายตาชื่นชม เพราะอาเรสปฏิบัติธรรมแบบนี้เสมอ และเมื่อเริ่มเปิดปากก็จะมีวิเศษณ์ที่น่าฟังเป็นอย่างยิ่ง

อาเรสแสดงความสามารถนี้หลังจากที่ออกบวชยังไม่ทันจะถึงครึ่งปี และเมื่อบวชครบหนึ่งปี อาเรสก็ได้รับการเลื่อนสมณศักดิ์อย่างพรดพราดเป็นพระครูและอัศวาสวกโดยตรงของเจ้านิกายรุ่นก่อน และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นธรรมทูต ออกไปแสดงธรรมทั่วแผ่นดิน ทำให้มีศาสนิกชนและสาวกในนิกายโรจนพิสุทธ์เพิ่มมากขึ้นเกือบเท่าตัวในระยะอันสั้น เพราะผู้คนชื่นชอบท่าทีที่สุภาพเรียบร้อยและเงียบสงบแม้กระทั่งเวลาเดินหรือนั่งของอาเรส

คงมีเพียงเจ้านิกายองค์ก่อนกับคนเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่า ความเงียบนี้เกิดจากความขี้เกียจที่จะพูดหรือทำทุกสิ่ง เลยแสร้งเป็นนั่งกรรมฐาน โดยอ้างว่าถอดจิตเพื่อไปเข้าเฝ้าเทพแห่งแสง แล้วค่อยพูดพล่ามไร้สาระเมื่อตื่นนอนเป็นคำเทศน์ที่ฟังง่าย มีสาระ และรู้สึกผ่อนคลายมากกว่าคำเทศน์ของนักบวชรูปอื่น

แต่ความจริงแล้ว อาเรสจะแอบใช้พลังแห่งแสงทำให้ทุกคนหลับสนิทพร้อมกับพินพูรงกายให้หายเหน็ดเหนื่อย เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมก็จะใช้พลังคำสาปแสงปลุกให้ตื่น ซึ่งในช่วงเวลาที่เพิ่งจะตื่นนั้น ทุกคนจะรู้สึกสดชื่นแจ่มใสราวกับว่า การฟังเทศน์ช่วยปลดปล่อยความทุกข์ได้อย่างลิ้นปี่

แม้ความจริงจะเป็นเช่นนี้ ทว่าด้วยอากัปกริยาเปี่ยมเสน่ห์ ก็ช่วยให้อาเรสเป็นที่นับถือเลื่อมใสจากเหล่าผู้ไม่รู้ความมาจวบจนถึงปัจจุบัน...

อาเรสที่นั่งเงียบมาพักใหญ่พลันลั่นน้ำตาพร้อมกับร้องตะโกน “โอ้!! ท่านเทพแห่งแสง ข้าขอขอบพระคุณท่านยิ่งนัก!!”

เหล่าสาวกและศาสนิกชนต่างงุนงงกับวาจาที่โพล่งขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ถึง

การนั้นพวกเขาก็ได้แต่ตั้งใจฟังสิ่งที่อาเรสพบเห็นในขณะที่เข้ามา

“ข้ามาข่าวดีมาแจ้งให้เหล่าสาวกและศาสนิกชนทุกท่านทราบ” อาเรสพูดลุกขึ้นพร้อมกับส่งยิ้มยินดีไปทั่วทั้งห้อง “ท่านเทพแห่งแสงบอกกับข้าว่า ท่านเทพสูงสุดผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้จุติลงมายังโลกมนุษย์ เพื่อเผยแผ่คำสอนของเทพเจ้าที่แท้จริงแห่งผืนแผ่นดินนี้” เจ้าnikายหนุ่มเลื่อนสองมามีอูมที่หน้าอก “องค์เทพผู้นั้นได้ปรากฏกายขึ้นเมื่อหลายวันก่อน ณ ดินแดนทางเหนือ และส่งจักรพรรดิโพลันแห่งอาณาจักรซุยจันขึ้นสวรรค์ไปเรียบร้อยแล้ว”

เรื่องของโพลันเป็นที่โจษจันไปทั้งแผ่นดินจากปากคำของเหล่าแม่ทัพนายกองและอัศวินชั้นสูงที่บอกว่าเห็นพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์โดยเทพองค์ใหม่ที่มีนามว่าเมธัสผู้นับลบล้างเบื้องขวาของพระเจ้า ซึ่งเป็นเพียงข่าวลือที่ไม่มีใครยืนยันว่าจริงหรือเท็จ

แต่เมื่อเจ้าnikายผู้ยิ่งใหญ่อันดับหนึ่งแห่งสวรรค์เจ็ดชั้นกล่าวยืนยันด้วยตนเองเรื่องราวทั้งหมดจึงกลายเป็นความจริงในบัดดล

ทันใดนั้นมีเสียงเพลงดังขึ้นพร้อมกับมีแสงสว่างสดใสส่องลงมาจากเพดานของมหาวิหาร จากนั้นร่างของชายหนุ่มที่สวมเสื้อคลุมยาวสีขาวก็ร่อนลงมาจากกลุ่มแสงอย่างแผ่วเบา

เหล่าสาวกและนักบวชชั้นสูงต่างตกตะลึงกับเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ด้วยเสียงร่ำอวยนิตีของอาเรสทำให้ผู้คนไม่กล้าคิดร้ายกับคนแปลกหน้าที่โผล่ออกมาจากกลุ่มแสงนี้

“โอ้ ท่านมาแล้วหรือท่านทูตสวรรค์ ผู้นับลบล้างเบื้องขวาของพระเจ้า ข้ามีนามว่าอาเรส เป็นเจ้าnikายโรจนพิสุทธ์ ซึ่งถูกตั้งขึ้นโดยท่านเทพแห่งแสง” อาเรสคุกเข่าลงกับพื้นพร้อมกับกุมมือภาวนา

“ข้ารู้เรื่องราวของเจ้าจากเทพแห่งแสงแล้ว” เมธัสคลี่ยิ้ม “เขาบอกข้าว่าเจ้าคือคนที่ได้รับความรักจากมวลมนุษย์มากที่สุด และยังเป็นผู้ที่เคร่งครัดในศีลธรรมจิตใจตั้งมั่นในคำสอน” ชายหนุ่มผายสองมือไปยังเจ้าnikายหนุ่ม “อีกทั้งยังเหมาะสมที่จะเป็นผู้ช่วยเผยแผ่คำสอนของศาสนาแท้จริง”

“โอ้ ท่านทูตสวรรค์ ข้าขออ้อมรับด้วยความซื่อสัตย์และภักดี” อาเรสขานรับด้วยความปลาบปลื้ม “ข้าจะขอรับฟังคำสอนของท่าน และออกเดินทางไปเผยแผ่หลักธรรมแท้จริง โปรดเจ้านามของท่านด้วยเถิด”

“นามของข้าบนสวรรค์นั้นไม่มี เพราะพระบิดาผู้สร้างได้มอบตำแหน่งให้ข้าเป็น

ผู้หนึ่งบัลลังก์เบื้องขวาของพระองค์” เมธัสตอบด้วยเสียงนุ่ม “ท่านมักเรียกข้าว่าจิกคักดีลีสท์ ส่วนเหล่าทวยเทพทั้งมวลเรียกข้าว่า ท่านวณะจักดีลีสท์” ชายหนุ่มยกสองมือขึ้นวางลงบนอกโดยมือขวาทับมือซ้าย “ดังนั้นหากเจ้าต้องการทราบนามของข้า ข้าคงได้แต่ใช้ชื่อมนุษย์ผู้เป็นภานะที่พระบิดาเลือกให้ข้าหยิบยืมมาใช้ นามของข้าจึงเป็นเมธัส”

“โอ้ ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าขอเรียกท่านว่าเทพวณะจักดีลีสท์เมธัสนะขอรับ”
อาเรสก็มารบอย่างเคารพนบ

ผู้คนรอบข้างต่างรีบลงจากเก้าอี้ยาว นั่งคุกเข่าบนพื้นพร้อมใจกันร้องขานนามทูตสวรรค์พลาทอนด้วยความรู้สึกที่ไม่รู้ว่าเป็น ยินดี ตกใจ หรือมีนงงกันแน่

“ท่านเมธัสจงเจริญ”

“ท่านเทพวณะจักดีลีสท์”

ท่ามกลางความยินดีปรีดาของการเกิดศาสนาใหม่ ย่อมมีผู้ขัดอกขัดใจอย่างเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งทั้งหมดเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์จากศาสนาเก่า และยังไม่มั่นใจว่าตนจะอยู่ในจุดใดของศาสนาใหม่ อีกทั้งไม่ว่าจะมองจากมุมใด นี่ก็เป็นเพียงการจัดฉากเพื่อสร้างฐานอำนาจให้อาเรสและเมธัส สองจอมเจ้าเล่ห์แห่งยุค

นักบวชชั้นสูงผู้หนึ่งเปล่งพลังเฮฟเว่นพลาทอนก้อง “พวกเจ้ากล้าดูหมิ่นเทพแห่งแสงผู้เป็นเทพแท้จริงอย่างนั้นรี อาเรส เมธัส”

นักบวชชราอีกรูปหนึ่งรีบพูดเสริม “สาวกและศาสนิกชนแห่งนิกายโรจนพิสุทธ์เอ๋ย เจ้าไม่ควรหลงวาทะสวดยุทธของเมธัส ผู้เป็นเหมือนปีศาจร้ายแห่งสมรภูมิ” อีกฝ่ายหมุนกายไปรอบด้าน พลาทอนด้วยเสียงนุ่มชวนฟัง “ใครบ้างไม่รู้ว่ามันเป็นคนเจ้าเล่ห์ นี่คงใช้วิธีแก้ง่ายแล้วสร้างเป็นทูตสวรรค์ เพื่อหลอกลวงเหล่าผู้มีจิตใจบริสุทธิ์เช่นพวกเจ้าไปเป็นฐานอำนาจให้มัน”

“ถูกต้องแล้ว ท่านหัวหน้าคณะกล่าวถูกต้อง” นักบวชวัยกลางคนตะโกนลั่น “เมธัสคงใช้พลังบางอย่างควบคุมท่านอาเรส หรืออาจจะสังหารท่านอาเรสตัวจริงไปแล้ว” บุรุษผู้นี้ยกมือขวาชี้หน้าอาเรส “เจ้านี่คงเป็นลูกน้องมันปลอมตัวมา เพื่อสร้างฐานกำลังเสริมความทะเยอทะยานของมันเอง”

หลังจากนั้นก็มึ่นักบวชแมชีที่ทั้งสูงวัยและอ่อนเยาว์เกือบห้าคนออกมาพูดต่อต้านพร้อมเตรียมต่อสู้กับเมธัสและอาเรส ประชาชนที่ไม่รู้ว่าสิ่งใดจริงสิ่งใดเท็จ จึง

ทำได้เพียงมองตาปริบๆ สลับไปมาระหว่างสองฝ่าย

อาเรสสบตามเมธัสพร้อมกับพูดเสียงเศร้า “ท่านทูตสวรรค์ ข้ามีอาจลงมือกับเหล่า
ลูกแกะผู้หลงทางเหล่านี้ หากเป็นไปได้ ท่านทรงโปรดให้พวกเขาได้ประจักษ์ถึงตัวตน
แท้จริงของท่านด้วยเถิด”

ทั้งอาเรสและเมธัสรู้ดีว่า การต่อต้านจะต้องเกิดขึ้นในลักษณะนี้ เพราะสิ่งใหม่
ที่กำลังจะเกิดขึ้นจะทำลายทุกอย่างที่เคยมีมาตลอดพันปีจนและไม่เหลือชิ้นดี การที่
อีกฝ่ายไหวตัวทัน ไม่ปล่อยให้พวกเขาก่อตั้งศาสนาได้ นับว่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง

หากเป็นยามปกติ เมธัสกับอาเรสอาจจะใช้ไม่อ่อนกับคนพวกนี้ แต่ตอนนั้น
พวกเขามีเป้าหมายใหญ่คือ ทำให้แผ่นดินสงบสุขในเวลาที่ดีที่สุด เพราะหากปล่อยให้
ยัดยี้ยื้อ ผู้เสียหายจากการศึกครั้งใหม่ก็จะเพิ่มมากขึ้นตามกาลเวลา

เรื่องสุดท้ายที่ทำให้เมธัสไม่จำเป็นต้องอ้อมมือให้คนกลุ่มนี้คือ พวกเขาล้วนเป็น
นักบวชและพระชั้นสูงที่ใช้อำนาจของลัทธิไปในทางที่ผิด

บ้างอ้างว่าหากใครไม่ลงเงินทำบุญถึงขั้นหนึ่งจะไม่ได้ขึ้นสวรรค์

บ้างก็อ้างว่าหญิงสาวชาวบ้านหน้าตาดีบางคนมีบาปหนา ต้องเข้ารับการดูแล
โดยตรงจากพระผู้ใหญ่

หากนักบวชรูปใดคิดขวางทางก็จะถูกใส่ร้ายป้ายสี จนโดนโทษขับไล่หรืออาจจะ
ถึงขั้นโดนโทษประหาร และยังมียีกหลายเรื่องที่แม้แต่อาเรสเองก็ยังไม่รู้ แถมด้วยอำนาจ
อิทธิพลและกฎบางข้อ อาเรสที่เป็นเจ้านิกายจึงได้แต่หลับตาข้างหนึ่งมาตลอด พอวันนี้
สบโอกาสเขาจึงเรียกคนเหล่านี้มาวัดใจครั้งสุดท้าย

เมธัสคลี่ยิ้มมุมพลางร่อนลงเบื้องหน้ากลุ่มคนที่ต่อต้าน “มนุษย์เอ๋ย เจ้าต้องการ
ให้เราพิสูจน์สิ่งใด”

หัวหน้าคณะวัยชรารูปหนึ่งเดินมายืนอยู่หน้าคณะนักบวชที่ไม่เห็นด้วย แล้วเอ่ย
เสียงนุ่ม “หากท่านเป็นทูตสวรรค์จริง ท่านเป็นผู้มีอำนาจใดละ” อีกฝ่ายแบสองมือออก
ไปด้านข้าง “หากเป็นเพียงการใช้ปัญญาทำลายผู้คน หรือใช้พลังสว่างภาพลวงตาให้ผู้คน
เห็นว่าท่านช่วยให้ผู้คนขึ้นสวรรค์ได้” ชายชราพูดด้วยน้ำเสียงเวทนา “ข้าก็เห็นว่าท่าน
เป็นเพียงลึบแปดมงกุฎเท่านั้น”

“นับว่ามีปัญญาไม่เลว สามารถคาดคะเนแผนการของเราล่วงหน้าได้” แถมพูด
แบบนี้สงสัยจะมีคนที่มีความสามารถทำลายภาพลวงตาหรือเชื่อมั่นในพลังเฮฟเว่นของ

ตนมากเลยสินะ อืม...สงสัยต้องใช้พลังเต็มทีไปเลย'

เมธัสขบคิดเสร็จก็ส่ายหน้าพลาทตอบอย่างเอือมระอา “มนุษย์ที่หลงอยู่ในกิเลส ลามยศเอ๋ย เจ้าช่างโง่เขลาที่คิดลองดีกับเราผู้หนึ่งบัลลังก์เบื้องขวาของพระเจ้า” เขาวางมือซ้ายบนหน้าอก “ก่อนที่จะเราเข้าสู่ร่างของชายคนนี้ พระบิดาทรงกำชับว่า จงเมตตาต่อมวลมนุษย์ อย่าทำลายเหล่าผู้หลงทางและตาบอด” เขาส่งยิ้มให้ทุกคน “จงมอบโอกาสให้พวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้กลับตัวกลับใจ เพราะพวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นบุตรของพระองค์”

ทุกคนที่ฟังมาถึงจุดนี้ล้วนรู้สึกถึงความอบอุ่นและอ่อนโยนของพระเจ้าผู้สร้าง คงมีเพียงพวกนักบวชฝ่ายค้านเท่านั้นที่ป็นสีหน้าเคร่งเครียด

นักบวชฝ่ายค้านรูปหนึ่งเกรงขาศกเสียง “เมธัส เจ้ามิต้องเล่นลิ้น เจ้ามิใช่ทูตสวรรค์ หากแต่เป็นยมทูตจากนรกที่คิดจะมาสร้างนรกบนแผ่นดิน”

เมธัสผงกศีรษะรับด้วยรอยยิ้ม “ที่เจ้ากล่าวมานั้นเกือบใกล้เคียงความเป็นจริง เพราะทวยเทพบนสวรรค์ได้ขอร้องให้ข้ามาพาวิญญาณของคนดีขึ้นสวรรค์” เขามองลงสู่พื้นเบื้องล่าง “ส่วนนรกก็ขอร้องให้ข้าช่วยระงับคนเลวและความชั่วร้ายในตัวมนุษย์ เพราะตอนนี้มีวิญญาณบาปจนแทบจะล้นนรกแล้ว”

ชายหนุ่มยกมือซ้ายขึ้นกุมขมับพร้อมกับส่ายหน้า “เหล่าปีศาจที่ทำหน้าที่ลงทัณฑ์ วิญญาณคนบาปต่างทำงานตัวเป็นเกลียว จนเหล่าวิญญาณที่ต้องเข้าแถวต่อคิวรอรับการชำระบาปยาวหลายสิบปี” เขาเลื่อนมือซ้ายลง พูดอย่างละเหยใจ “วิญญาณบางดวง น่าสงสารกว่า เพราะพวกปีศาจเหนื่อยล้าจากการทำงาน จึงปล่อยให้มันทนทุกข์อยู่ในหม้อต้มน้ำมันนานกว่าปกติห้าถึงสิบปี”

เมธัสทำหน้าที่เหมือนนี้กะไรขึ้นได้ “อ้อ!! นั้นยังดี บางรายก็แยกว่านั้น เพราะเมื่อสถานที่เข็ลงทัณฑ์วิญญาณบาปมีไม่พอ เลยต้องไปรับการลงทัณฑ์ในนรกขุมที่ลึกกว่าเดิม” เขาเผยสีหน้าสงสาร “จนตอนนี้แทบจะเรียกได้ว่า มีวิญญาณมนุษย์นับล้าน ถูกส่งลงไปยังขุมที่ไม่ใช่โทษความผิดของตน” ชายหนุ่มเผยรอยยิ้มเศร้า “ข้าจึงได้แต่มาชะลอความตายให้ผู้คนโดยยุติสงครามโดยไว มิเช่นนั้นเหล่าคนบาปที่ล้มตายช่วงนี้ จะได้รับการสมนาคุณพิเศษให้ลงนรกขุมที่ลึกกว่าปกติ”

ผู้ฟังส่วนใหญ่ล้วนหน้าซีดเผือด เพราะมีใครบ้างเล่าที่ไม่เคยกระทำผิด สิ่งที่ตนได้ยินนั้นช่างเป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก ต่อให้เคลือบแคลงใจว่าเมธัสมิใช่ทูตสวรรค์

ตัวจริง แต่ใครเล่าจะกล้าฟันธงว่า สิ่งที่เมธัสพูดมามีใช้ความจริง คงมีเพียงนักบวชฝ่าย
ค่านที่รู้ว่า เมธัสใช้กลเม็ดอย่างนรกเพื่อสร้างศรัทธา

นักบวชหนุ่มรูปหนึ่งรีบทวาด “นี่เจ้า...”

“ข้าในนามเทพวณะศักดิ์สิทธิ์ ผู้นั่งบัลลังก์เบื้องขวา” เมธัสพูดตบเท้าพร้อมกับ
ยกมือซ้ายไปทางกลุ่มคณะนักบวชที่มาคัดค้าน “ขอใช้พลังที่ท่านมอบให้ สิ่งให้มนุษย์
เหล่านี้ไร้วิญญาณในบัดดล”

วูบ!! พริบตานั่นแสงจากพลังเฮฟเว่นของนักบวชฝ่ายค้านปล้นอันตรายกันไปจน
หมด จากนั้นพวกเขาก็ล้มลงทีละคนสองคน สีหน้าของทุกคนฉาบด้วยความตกตะลึง
“ว้าย!!”

“เหวอ!!” ผู้คนรอบข้างพากันนุทานด้วยความตกใจ

เมธัสพูดเสียงนุ่มนวล “เหล่าวิญญาณคนบาปที่กล้าคัดค้านพระบิดา ข้าจะมีให้
พวกเจ้ามีโอกาสได้ขึ้นสวรรค์” เขายกมือขวาขึ้นสูง “จงลงไปต่อแถวรอการชำระบาปที่
ก่อขึ้นในวันนี้ จนกว่าจะถึงวันที่พวกเจ้าสำนึกในบาปที่ตนเองกระทำให้เกิด”

พริบตานั่นปรากฏแสงสว่างดวงหนึ่งผุดออกมาจากร่างของบรรดานักบวชฝ่าย
ค้าน แล้วพุ่งขึ้นสู่เพดานมหาวิหาร ทว่าจุดที่มันกำลังไปนั้นมิใช่ทางสว่างแบบดวงแสงที่
เมธัสปล่อยออกมา แต่เป็นกลุ่มก้อนความมืด ซึ่งมีเสียงร้องโหยหวนดังออกมาราวกับ
เป็นประตุนรก พอดวงแสงลูกสุดท้ายเข้าไปในช่องโพร่งนั้น เสียงร้องโหยหวนและ
กลุ่มก้อนความมืดก็หายไป

เมธัสค่อยๆ ลอยตัวไปหาอาเรส “อาเรส สวาทเทพแห่งแสงเอ๋ย เจ้าจง
ป่าวประกาศไปให้ทั่วภพมนุษย์ว่า ข้าเทพวณะศักดิ์สิทธิ์ จะทำการรวบรวมแผ่นดิน
ให้เป็นปึกแผ่น และหลอมรวมลัทธิทั้งเจ็ดให้กลายเป็นศาสนาเดียว”

เจ้าในกายหนุ่มรีบถาม “ศาสนาใหม่นี้มีนามใดที่ท่านเทพวณะศักดิ์สิทธิ์”

“นามนั้นคือชีวิตแดนสวรรค์ นับถือพระเจ้าสูงสุดคือพระบิดาอันทวาพิม ผู้ที่สร้าง
พวกเราจากความว่างเปล่า และมอบชีวิตให้พวกเราทั้งปวง” เมธัสกางสองแขนออกพร้อมกับ
เงยหน้าขึ้น “ข้าผู้เป็นทูตสวรรค์จะดำเนินแผนการนี้ด้วยตนเอง ใครตามข้าจะได้ขึ้น
ไปเสพสุขบนสวรรค์ชั่ววินิจนิตย์” เขาหันไปด้านหลังพร้อมกับลิ้มดื่มน้ำที่มีแสงสว่าง
เรืองรอง “ส่วนใครขวางทางข้าก็ต้องทุกข์ทรมานในนรกชั่วกับชั่วกัลป์”

“อ้าว!! ท่านเทพวณะศักดิ์สิทธิ์ทรงฤทธิ์ถึงเพียงนั้นเลยหรือ” อาเรสอุทานด้วย

ความหวาดผวา

“ใช่ เพราะข้าคือวณะศักดิ์สิทธิ์ ผู้นั่งบัลลังก์เบื้องขวาและมีอำนาจรองจากพระองค์” เมธัสตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ทำเอาจิตใจของผู้ฟังสั่นไหว

“ขอโน้มรับพระบัญชาเทพวณะศักดิ์สิทธิ์” อาเรสรับขานรับพลางก้มกราบลงกับพื้น

ผู้คนทั้งหมดรีบขานรับในทันที ทุกคนต่างลอบยิ้มอย่างยินดี เพราะขอเพียงเชื่อฟังทูตสวรรค์ พวกเขาก็จะได้ขึ้นสวรรค์ไปเสพสุขชั่วนิรันดร์

หลังจากนั้นอาเรสก็ส่งจดหมายเชิญบรรดาผู้นำลัทธิและผู้นำอาณาจักร พร้อมทั้งข่าวประกาศศาสนาใหม่นามซีวีแดนสรวงไปทั่วบาಲುมตะวันออก โดยส่งจดหมายสั่งห้ามมิให้ก่อสงครามและยังมีคำเตือนอันเรียบง่ายทั้งทำยาว่า...

‘ใครเชื่อฟังทูตสวรรค์องค์นี้ ยามสิ้นชีพจะได้เสพสุขบนสวรรค์ แต่ถ้าขวางทางจะต้องตายสถานเดียว อีกทั้งได้รับการพิเศษส่งลงนรกขุมที่ลึกที่สุดอีกด้วย’

แน่นอนว่านอกจากอาณาจักรซุซันกับแซลยันแล้ว ที่เหลือล้วนไม่เห็นด้วย อีกทั้งยังมีนักบุญสายนักรบจากลัทธิอื่น นำกองกำลังทหารประจำลัทธิออกมาท้าทายเมธัสกับอาเรสซึ่งหน้า

นอกเมืองนูลบิล

เมธัสเหลือบมองไปยังกำแพงเมือง ซึ่งมีอาเรสยืนอยู่ทางซ้ายของนูลัน เมื่อพระราชทานุ่มผู้มีหน้าตาหล่อเหลาเค้าน้ำคล้ายริชาได้พบน้องสาวของตน เขาก็เริ่มเชื่อใจในตัวเมธัสผู้เป็นทูตสวรรค์มากยิ่งขึ้น

‘เอม...พริชา’ ได้ความทรงจำของอูริน่ามาก็ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้น อีกทั้งยังมีไหวพริบมากกว่าเดิม และยังใช้พลังคำสาปเสียงชักนำคนรอบข้างได้อย่างเป็นธรรมชาติ ไม่สงสัยแล้วว่าทำไมชนเผ่านี้ถึงเป็นตัวอย่างอันตรายต่อคนปกติ เพราะแค่พูดก็ทำให้คนอื่นยอมแพ้ได้แล้ว’

เมื่อหลายวันก่อนที่เขาจัดการกับนักบวชกลุ่มต่อต้าน เขาได้ให้คิวบีใช้พลังกระชาภาภิญโญณ ซึ่งเป็นพลังขั้นสูงของเธอ ลังหารพวกนักบวชฝ่ายค้านในพริบตา เพราะขอเพียงเขาช่วยเธอทำลายพลังคำสาปคุ้มครองกายของพวกนักบวช คิวบีก็สามารถฆ่าคนกลุ่มนั้นได้ง่ายดุจพลิกฝ่ามือ

ส่วนเรื่องเสียงร้องโหยหวน เขาได้ฝากให้ริชาใช้พลังคำสาปเสียงสร้างเสียงกริรร้อง เพื่อฝังความรู้สึกหวาดกลัวลงไปในจิตใจผู้ฟัง ทำให้พวกเขาคล้ายต้องมนตร์สะกด และเอาเรื่องนี้ไปประกาศในฐานะสาวกชุดแรกของศาสนาซีวี่แดนสรวง

“ท่านพ่อคะ จะให้ข้าจัดการคนพวกนั้นเลยไหมคะ” มีเสียงคิวิดขึ้นข้างตัว

เมธัสไม่ได้เหลียวมองไป เพราะอีกฝ่ายล่องหนยืนอยู่ข้างเขากับพวกโอลิเวียเสมอ หากมีใช้เวลาแอบนำ ลูกสาวของเขาก็แทบจะไม่เคยออกห่างจากตัวเขาเลย รวากับว่าเป็นงามมีชีวิตของเขาเลยทีเดียว

เขาพึมพำเบาๆ “ไม่ต้องหรอก คนกลุ่มนี้แค่พลังของพ่อก็เกินพอแล้ว”

ใช่! เมธัสไม่ต้องพึ่งพลังของพวกคิวิด เพราะเขาได้เติมอายุขัยด้วยไข่มุกวิญญาณ จึงไม่ต้องกลัวพลังคำสาปของผู้คนอื่นอีกต่อไป

ชายหนุ่มทะยานร่างไปลอยตัวอยู่เหนือกองกำลังนักรบจากลัทธิอื่น ซึ่งมีนักบวชของนิกายโรจนพิสุทธ์จากสาขาอื่นปะปนอยู่ด้วย เพราะคนกลุ่มนี้ต่างอ้างตนเองเป็นเจ้านิกายโรจนพิสุทธ์คนใหม่ แทนที่อาเรสที่กลายเป็นมหาสังฆราชแห่งศาสนาซีวี่แดนสรวง ซึ่งวิธีที่จะได้รับการยอมรับเร็วที่สุดคือ มาสังหารจอมพลอกลวงแห่งยุคและตั้งแทนเผ่าอาเรสที่กล้าทรยศต่อเทพแห่งแสง

“พวกเจ้าคิดดีแล้วหรือที่มาต่อกรกับข้า หากใครคิดว่าตนเองมาที่แห่งนี้เพราะถูกคนอื่นบังคับมา จงเดินถอยออกไปซะ แล้วข้าจะสอนศาสนาให้เจ้าใหม่ตั้งแต่ต้นในฐานะบุตรแห่งพระเจ้า” เมธัสใช้สายตาอ่อนโยนมองคนทั้งมวล

นักบวชคนหนึ่งตะโกนตอบ “เจ้าคือมารร้ายจากนรกที่คิดจะสร้างความพินาศให้แผ่นดิน เจ้าลัทธิของพวกเราจึงได้รับคำสั่งจากปวงเทพให้มาสังหารเจ้ากับอาเรส”

“ใช่ เจ้ามารร้ายจงยอมรับการลงทัณฑ์ของพวกเราซะ”

“ฆ่าเจ้าเมธัส!”

“เผ่าอาเรส!!”

เมธัสเห็นว่าไม่มีใครถอยหนีหรือเปลี่ยนใจ จึงใช้พลังแรงดึงดูดชั้นสูงสุดอัดร่างของคนทั้งหมดจมลงไปในดิน เพียงชั่วพริบตาผืนดินที่ยุบตัวก็เปลี่ยนเป็นบ่อโลหิตขนาดใหญ่มาก ชายหนุ่มออกแรงอีกครั้ง เกิดเสียงดังครืน ผืนดินก็พลิกกลับพร้อมกับกลบฝังร่างของผู้ตายมากกว่าร้อยคนในพริบตา

ภาพการจัดการศัตรูของทูตสวรรค์ ถ้าเป็นศัตรูคนอื่นมาเห็นคงเข้าอึ้งหมด

เร็วแรงไปตามกัน แต่กับผู้ที่นับถือเลื่อมใส พวกเขามีแต่จะตะโกนร้องชื่อเมธัสดังสุดเสียง ถึงกระนั้นชายหนุ่มก็ไม่ได้ยอมฆ่าฟันผู้คนโดยไร้ความจำเป็น เขาจึงต้องขบคิดแผนการสุดท้ายที่จะทำให้การรวบรวมแผ่นดินดำเนินไปโดยชอบธรรมมากกว่าเดิม

‘เห็นที่ต้องเล่นไม้สั้นซะแล้ว...’ เขามองขึ้นไปบนท้องฟ้าพลางถอนหายใจให้การศึกไร้สาระครั้งสุดท้ายในมิตินี้

ยามเที่ยงคืน

ณ ห้องทำงานของอาเรส

หลังเสร็จจากการต่อสู้กับพวกนักรบลัทธิอื่น เมธัสก็เดินทางไปให้พรูลัน ราชานุ่มที่ปวารณาตนเป็นผู้นับถือศาสนาซีวีแดนสรวง จากนั้นค่อยกลับมาয়ংมหาวิหารเพื่อวางแผนการขั้นถัดไปกับอาเรส ซึ่งนอกจากอาเรสแล้ว ก็มีเพียงพวกคิวกิกับคนสนิทของอาเรสเท่านั้นที่ได้ร่วมรับฟังแผนการนี้

“ทั้งหมดมีเพียงเท่านั้น ท่านพอจะช่วยซ้ำได้หรือไม่” เมธัสส่งสายตาดูอาเรส

“อืม...แผนการนี้ก็ติดอยู่ แม้มันจะรุนแรงไปนิด แต่ข้าก็เห็นด้วย” อาเรสมีที่ทำหนักใจ “แต่ท่านมั่นใจหรือว่าแผนนี้จะสำเร็จ และเราจะสามารถไปช่วยเหลือผู้ประสพภัยทัณฑ์ทั้งที่”

คำถามนี้ได้รับความสนใจจากคนเกือบทั้งห้อง มีเพียงพวกโอลิเวียและคิวกิเท่านั้นที่ไม่คิดค้านแผนการของเขา

“แต่ไหนแต่ไรมา ประชาชนไม่เคยหันหลังให้ประเทศ มีแต่ประเทศที่หันหลังให้ประชาชน” เมธัสตอบด้วยรอยยิ้ม “ส่วนเรื่องช่วยกันหรือไม่ ข้าเองก็ไม่แน่ใจ ทว่าสิ่งที่ข้ารับรองได้คือ สงครามจะหมดไปจากยุคนี้ โลกจะเข้าสู่ยุคใหม่อย่างแท้จริง”

“ช่างเป็นคำนิยามที่อธิบายกฎของโลกได้ดีจริงๆ” อาเรสหลับตามงกคิระหวนวาทของเมธัส “นับแต่โบราณกาลมา ผู้ที่ทอดทิ้งประชาชนตาต่างๆ คือประเทศของพวกเขา ส่งผลให้เกิดการกบฏและปฏิวัติตามลำดับ” อีกฝ่ายพูดเสียงเข้ม “ถ้าเช่นนั้นข้าขอไปดำเนินแผนการตามที่ท่านสั่ง...อ้อ! ข้าเกือบลืมไป เมื่อสองชั่วโมงก่อนองค์หญิงโมลิเซ่แห่งอดิตอาณจักรเทออสขอเข้าพบท่านเป็นการส่วนตัว มิทราบว่าคุณจะให้นางเข้าพบหรือไม่”

“หากนางมาเมื่อใดก็ให้นางเข้ามาหาข้าได้ทุกเมื่อ” เมธัสนึกถึงธงปัญญาอีกใบที่

จะช่วยให้เขาได้ “ถ้าหากมีผู้ติดตามที่ชื่อโซเวนซ์มาด้วย ขอท่านช่วยเชิญเขามาพบข้า เพราะชายคนนี้มีไหวพริบห่างจากท่านเพียงขั้นเดียว”

อาเรสยิ้มระรื่น “โอ้ มีคนฉลาดใกล้เคียงข้าด้วยหรื แล้วเขาสามารถเป็นมหา-
สังฆราชแทนข้าได้หรือไม่”

“เขาแทนที่ท่านได้สบายๆ เลยอาเรส”

อาเรสดีใจจนกระโดดโลดเต้นดูเด็กน้อย “ยอดเยี่ยม ข้าจะได้เป็นสามัญชน
เสียที น้องหนูจำ สูดหล่อกำลังจะไปหาแล้วนะจ๊ะ”

เมธัสรีบยกมือซ้ายห้ามอีกฝ่ายที่คล้ายจะรีบวิ่งออกไปจากห้อง “เดี๋ยวก่อนอาเรส
ข้าไม่ได้บอกว่าหลังจากโซเวนซ์แทนที่ท่านแล้ว ข้าจะไม่มอบตำแหน่งใหม่ให้ท่านนะ”
ชายหนุ่มนึกถึงแผนการที่ตนวางไว้ “คราวนี้ข้าจะมอบตำแหน่งร่างทรงเทพผู้ต้อง
ถือครองพรหมจรรย์ไปชั่วชีวิตให้ท่านก็แล้วกัน”

“เฮ้ย!! เล่นแบบนี้ ข้าไม่ยอมมอบตำแหน่งนี้ให้คนอื่นแล้วเพ้ย เมธัส เจ้ามันคือ
ทูตทรกของข้าจริงๆ” อาเรสทำหน้าบึ้งตึง แล้วเดินออกจากห้องไปทันที โดยมีพวก
นักบวชและองครักษ์รีบเดินตามหลังไป

เมธัสได้แต่หัวเราะเบาๆ ให้นิสัยของชายคนนี้ แต่ก็แอบนับถืออีกฝ่ายมากกว่า
เดิม เพราะด้วยตำแหน่งเจ้าnikาย รูปโฉมที่หล่อเหลา และพลังคำสาปที่น่าสะพรึงกลัว
ชายคนนั้นกลับไม่เคยทำเรื่องผิดประเวณีต่อสาวกและศาสนิกชนที่ยอมถวายกายและใจ
ต่อเขาเลย

“ข้างเป็นคนที่มศีลธรรมสูงจริงๆ ถึงจะขัดกับความต้องการแท้จริงของตนก็เถอะ
จะมีสักกี่คนที่สามารถควบคุมพฤติกรรมตัวเองได้ขนาดนี้”

โลธอร์ที่นั่งอยู่บนโซฟาผุดลุกขึ้นพลางพูดอย่างสุภาพ “ท่านเมธัสช่างมีวิสัยทัศน์
และปัญญาเหนือล้ำจริงๆ หากมีสิ่งใดต้องการให้ข้ากระทำ โปรดบอกมาได้ทุกเวลา”
บุรุษชราที่มีสีหน้าจริงจัง “เพราะข้าเองก็ปรารถนาจะเห็นโลกใหม่ที่ท่านว่าด้วยสายตาของ
ข้าเอง”

“ท่านผู้เฒ่าช่างอุทิศตนยิ่งนัก ข้าเองก็หวังจะให้ท่านมาช่วยงานข้าขึ้นหนึ่งใน
อนาคตอันใกล้ ส่วนจะเป็นเรื่องอะไรนั้น เอาไว้เมื่อถึงเวลาข้าจะบอกท่านเอง ส่วนนี้...”
เมธัสล้วงถุงผ้าใบหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ แล้วยื่นให้อีกฝ่าย “นี่คือยาต่ออายุขัย มันมาก
พอที่จะช่วยให้ท่านมีอายุยืนยาวไปได้ไม่ต่ำกว่าสามสิบปี แม้มันจะไม่อาจคืนใบหน้า

เยาว์วัยให้ท่านได้ แต่ข้าก็หวังให้ท่านทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อสันติสุขจะได้หรือไม่”

โลธอร์มีสีหน้าขบคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนจะพูดอย่างหนักแน่น “หากทำเพื่อสันติสุข ข้าก็ได้แต่ขออยู่ต่ออีกช่วงหนึ่งตามที่ท่านต้องการ” บรูซชราแย้มยิ้มด้วยความสุขใจ “ถ้าเช่นนั้นข้าขอกลับไปพักที่บ้านก่อน และจะเผื่อวันที่ได้ช่วยงานท่านอย่างใจจดใจจ่อ”

ผู้เฒ่าแห่งคำสาปตะวันตกลุกขึ้นแล้วโค้งกายให้เขา จากนั้นก็เดินออกจากห้องไปพร้อมกับคนที่เหลือ เตรีซ่า เดวิด และพวกคิบบิยังคงอยู่ภายในห้อง ซึ่งกับพวกคิบบินั้นมิใช่เรื่องแปลกอันใด เพราะพวกเธอจะรอจนกว่าเขาเข้านอน ถึงค่อยแยกย้ายกันไปพักผ่อน คงมีเพียงฟาร์กับคิบบิเท่านั้นที่นอนนอนเตียงเดียวกับเขา ส่วนหกผู้รับใช้เทพที่เหลือล้วนแยกย้ายไปอยู่ตามห้องพักพิเศษ หรือก็คือห้องใต้ดินของมหาวิหารที่ตอนนี้กลายเป็นที่พักส่วนตัวของเขาไปแล้ว

เมธัสหันไปถามพวกเดวิด “เดวิด...อืม...ฮาเดส ท่านยังต้องการสิ่งใด หรือว่ามีเรื่องจะเสนอแนะเพิ่มเติม”

หลังจากเดวิดได้รับความทรงจำของฮาเดส เขาก็มีอกาปิริยาและความคิดเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ซึ่งก็คงไม่แปลกนัก เพราะหากให้เทียบความทรงจำระหว่างสามร้อยปีกับสิบแปดปี ไม่ว่าจะมองจากมุมใด ส่วนที่จะถูกกลืนไปคงเป็นเดวิดเสียมากกว่า

ส่วนอูริน่าแทบจะเป็นนกในกรงทองของพวกยูซัน ซึ่งไม่แตกต่างจากชีวิตของริซ่าเท่าไรนัก จึงมีผลกระทบเพียงความคิดความอ่านและความรู้ที่เพิ่มขึ้นในบางเรื่องเท่านั้น

“ท่านเมธัส มาเรียเพื่อนของข้าอยากขอพบท่านในวันพรุ่งนี้ยามสาย เพื่อถามเรื่องบางอย่าง” ริซ่าหันไปสบตาเดวิดเที่ยวหนึ่ง “ส่วนฮาเดส...เอ่อ เดวิด มีเรื่องบางอย่างจะขอสนทนากับท่านตามลำพัง มิทราบว่าคุณมีเวลาว่างหรือไม่”

เมธัสใช้มือซ้ายลูบหลังคิบบิที่นั่งอยู่ด้านซ้ายมือ “ลูกพ่อ เจ้าไปรอพ่อที่ห้องนอนนะ เอาไว้พ่อเสร็จธุระกับเดวิดแล้วจะลงไปเข้านอนพร้อมเจ้า”

คิบบิขานรับเสียงใส “ได้ค่ะท่านพ่อ แล้วรีบลงมาเร็วๆ นะคะ”

พวกโอลิเวียไม่รอให้เมธัสสั่ง ก็เดินมาจับมือคิบบิ แล้วหายตัวลงไปตามด้านล่างในช่วงพริบตา

ริซ่าเองก็เดินออกจากห้องพลางส่งยิ้มให้เดวิด “ท่านเดวิด ข้าจะรอท่านที่ห้อง

สวตมนต์นะคะ”

เดวิดคลี่ยิ้มมุม แม้มันจะดูอบอุ่น แต่แวตาที่ดูคร่ำโลก ทุกข์ตรม และแฝงความอ่อนล้าในข้างแตกต่างจากเดวิดเมื่อกาลก่อน

เมธัสถามขึ้นก่อน “เดวิด ท่านต้องการแนะนำสิ่งใด”

“ข้าไม่ได้คิดจะคัดค้านท่านหรือเมธัส แต่มีคำขอเรื่องหนึ่งที่ข้าอยากให้ท่านช่วยสักหน่อย” เดวิดโค้งกายจนปลายคางจดอก

“ลองพูดมาก่อน หากข้าทำได้ก็จะทำ”

เดวิดเงยหน้าพูดอย่างจริงจัง “มันเป็นเรื่องง่ายๆ ข้าแค่อยากให้ท่านช่วยสังหารข้า”

เมธัสโผล่ด้วยความตกใจ “เฮ้ย เรื่องง่ายแบบนี้ข้าทำไมไหวหรือเดวิด ไม่สิ! นี่เป็นความคิดของเดวิดหรือฮาเดสผู้ทุกข์ตรมแสนสาหัสกันล่ะ”

เดวิดส่ายศีรษะ “มิใช่ของฮาเดส แต่เป็นสำนักของข้าเดวิด ที่ได้เห็นความจริงบางอย่างของฮาเดส ซึ่งตัวเขาเองก็สำนึกเสียใจจนอยากจะตายเช่นกัน”

“เดวิด เจ้าอย่านำเรื่องของฮาเดสในชาติก่อนมาคิดเลย มันเป็นเพียงอดีตไปแล้ว” เมธัสพูดในมโนอีกฝ่าย “หากจะกล่าวให้ถูก ท่านเองก็เป็นเพียงหนึ่งในผู้เคราะห์ร้าย ที่โดนอุรุษนำผู้ต้องการอิสรภาพและความรักจากคนที่ใกล้ชิด ใช้พลังในมโนจิตใจเท่านั้น” เขาถอนหายใจ “เฮ้อ และที่เรื่องราวมันเลยเถิดถึงเพียงนี้ ล้วนเป็นเพราะยูซัน”

“ไม่ใช่เช่นนั้น ด้วยพลังคำสาปที่เหนือล้ำกว่า ข้าไม่มีทางเสียทำให้นางหรือ แต่เป็นข้าเองที่ใช้พลังเสียงล่อลวงให้นางหลงรักข้า” ฮาเดสยกสองมือกุมศีรษะ “ทั้งที่จริงแล้วคนที่นางรักคือท่านพี่ที่ไปช่วยชีวิตนาง แต่ข้ากลับพลอยหลงรักเด็กสาวที่ตนสมควรเป็นเพียงโล่ เพียงอาวุธ และพี่ชายเท่านั้น” บุรุษสองวิญญาณส่ายศีรษะ “ข้าควรถูกส่งลงนรกขุมที่ลึกที่สุด ด้วยสองมือของท่านที่สังหารพี่ชายข้า”

เมธัสรู้สึกหนักใจ แม้เวลาจะผ่านไปถึงพันปี แต่สำหรับฮาเดสที่ข้ามกาลเวลามาด้วยผลึกวิญญาณ เรื่องคงคล้ายเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

เดวิดน้ำตาไหลพราก เขาพูดอย่างจริงจัง “เมธัส เจ้าอย่าเข้าใจผิดว่านี่เป็นเพียงความรู้สึกของฮาเดส แต่เป็นข้า...เดวิดที่จดจำทุกสิ่งที่ยาเดสกระทำได้” บุรุษผมทองเลื่อนสองมือวางลงบนตักพร้อมกับค่อมศีรษะ “ในฐานะเพื่อน เจ้าจะช่วยจบชีวิตที่เต็มไปด้วยบาปของข้าได้หรือไม่เมธัส”

‘เฮ้อ เรื่องหัวใจสงสัยต้องให้เจ้าจิโรยะมาแก้ซะละมั้ง ถ้าเป็นเจ้าจิโรยะต่อให้โลกทั้งใบจะแตกเพราะมันรักคาโยะ มันก็คงไม่สนใจแน่ๆ ส่วนเจ้าหนูโจอาตี้คงบอกว่า ต่อให้จักรวาลสลาย ขอแค่ได้มีเซลมาก็คุ้มค่าแล้วแน่ๆ ฮีๆ’

เมธัสอดคิดถึงคนรู้จักของเขามีได้ โดยเฉพาะเมื่อเห็นชายหนุ่มที่ทุ่มเทความรักทั้งหมดให้ผู้หญิงที่ตัวเองชอบ โดยไม่สนใจอนาคตและอุดมการณ์ของตน ซึ่งนอกจากจิโรยะและโจอาตี้แล้ว เขาก็ยังไม่เคยเจอใครอีกเลย

ฮาเดสเงยหน้าขึ้น เมื่อเห็นรอยยิ้มขบขันของเขา บุรุษที่เต็มไปด้วยความเศร้าก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นขุ่นเคือง “เมธัส ข้าขอร้องให้เจ้าช่วยฆ่าข้า ไม่ใช่หัวเราะเยาะข้าแบบนี้”

ชายหนุ่มส่ายหน้าพาลงพุดอย่างเอือมระอา “เดวิดเอ๋ย แล้วเจ้าจะฝากนางไว้กับใคร ถ้านางไม่ฆ่าตัวตายตามเจ้าไปเสียก่อนนะ”

“ข้าเชื่อว่านางจะไม่ฆ่าตัวตาย เพราะตอนนี้เรามีโอกาสโผบินอย่างที่ท่านต้องการ” เดวิดพุดอย่างไม่ใส่ใจ “อีกทั้งนางจะได้มีโอกาสเลือก ไม่ต้องมาจมปลักอยู่กับคนบาปเยี่ยงข้า ที่อาจจะทำให้วิญญาณของนางมีมลทิน”

“เจ้านี้บ้าได้ใจจริงๆ เจ้าคิดบ้างไหมว่าหลังจากที่เจ้าตายไป ผู้ชายที่ใกล้ชิดนางมากที่สุดจะมีใครบ้าง” เมธัสพุดอย่างเหนื่อยใจ “ยกตัวอย่างเช่นทาบาธหรือสหายรักของเจ้าที่แสนจะเจ้าชู้ ตอนเจ้ายังอยู่มันคงไม่มองนางในฐานะสตรี” เขายิ้มขบขัน “แต่ถ้าเจ้าตายละก็ มันต้องเป็นอีกเรื่องแน่ๆ แถมเจ้าบ้านี่มันก็สุดยอดของความมีหัวใจเร็ว...” ชายหนุ่มใช้มือขวาล้วงลูกแก้วออกมาจากกระเป๋าคาดเอว “ให้ข้าทำนายตอนนี้เลยก็ยังได้นะ”

เดวิดเริ่มมีสีหน้าซีดเผือด เพราะเขารู้นิสัยของเพื่อนจอมเจ้าชู้เป็นอย่างดี

‘ฮ่าๆ เจ้าคนจริงจังนี่ มันน่าเกลียดแบบที่อาเรสว่าจริงๆ ฮะะ แต่เล่นคิดชิงหาขนาดนี้ สงสัยต้องขูให้หนัก’

เมธัสปั้นหน้าเคร่งเครียดพาลงมองดูลูกแก้วคูหนึ่ง ก่อนจะพุดอย่างตกใจ “โอ้! โชคร้ายของเจ้าทาบาธหรือที่ดันจีบนางไม่ติด”

เดวิดถอนหายใจด้วยความโล่งอก “เฮ้อ...คิดแล้วเชื่อว่าเจ้าทาบาธหรือไม่มีทางจีบริชาได้แน่”

“ใช่! แต่นางช่างอาภัพ เพราะหลังจากที่เจ้าสิ้นชีพไปได้เพียงเดือนเดียว อาเรสก็ไปลอบโยนนางอย่างใกล้ชิดถึงในห้อง” เมธัสส่ายหน้าด้วยความลำบากใจ “จากนั้น

นางก็ติดเจ้าอาเรสแจจนต้องโดนซ้ำจับให้แต่งงานกันด้วยข้ออ้างว่า เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”

“หา! แล้วมันยอมแต่งงานกับอูริน่าเธอ” ฮาเดสถามด้วยความกังวล

“ยอมสิ หลังจากนั้นอาเรสก็อยู่กับนางอย่างมีความสุข มีลูกด้วยกันสี่คน”
เมธัสตอบเสียงระรื่น “มีลูกชายสามคนนามว่ายูซัน ฮาเดส และเดวิด ลูกสาวหนึ่งคนชื่ออูริน่า”

เดวิดมีสีหน้าซาบซึ้ง “อืม...ถ้านางมีความสุขก็...”

“แต่พอครบกำหนดสิบปีที่เขาให้ไว้กับอาเรส” เมธัสตัดบท “คืนแรกหลังจากถูกปลดจากตำแหน่ง มันก็แอบหนีไปเมืองท่องเที่ยวแห่งหนึ่ง ปลดเปลื้องความเครียดที่สะสมมานานนับสิบปีนานถึงสองเดือนเต็ม” เขาสำยหน้า “ส่วนริชาต้องร้องไห้ร้องไห้เพราะนึกว่าสามีนางตายจากไปแล้ว แต่พอนางรู้เรื่องก็ตรงดิ่งไปตามล่าสามีกลับมา...”

ชายหนุ่มก้มหน้า “ทว่าผลลัพธ์ก็คือ เธอได้น้องสาวกลับมาถึงสิบห้าคน” เขาเงยหน้าขึ้นพูดอย่างนึกขึ้นได้ “อ้อ หากจะให้อธิบายแบบเข้าใจง่ายก็คือ อาเรสได้แต่งภรรยาใหม่ที่ทั้งอายุน้อย งดงาม และเอาใจมันได้เก่งกว่านาง ส่งผลให้ชีวิตมันปลายของนางเหมือนตกนรกยิ่งกว่าเดิม”

“แล้วแบบนี้ริชาจะเป็นยังไงต่อ” ฮาเดสถึงกับหน้าซีดเผือด

“นางโกรธจนแทบคลั่ง จึงใช้พลังคำสาปเสียงสะกดให้อาเรสฆ่าตัวตาย” เมธัสพูดเสียงเศร้า “หลังจากนั้นนางจะเขวนคอฆ่าตัวตายในคำคืนที่ตรงกับวันนี้ วันที่เจ้ามาขอให้ข้าฆ่าเจ้า เพราะหวังจะได้พบกับเจ้าในนรก”

เดวิดที่หลังน้ำตาให้ตนเอง ตอนนั้นกลับปล่อยมันไหลปรกให้คนที่ตนรักแทน “ข้าจะไปฆ่ามัน เจ้าอาเรส เจ้าคนชั่วที่ทำร้ายริชา”

สิ้นวจา รอยลักตะวันบนโหนกแก้มซ้ายก็เปล่งแสงสีแดงฉาน สองขาของวีรบุรุษแห่งตะวันเหี้ยมตรง ดวงตาที่เคยอบอุ่นเปลี่ยนเป็นเยียบเย็นจนน่าขนลุก

“ใจเย็นฮาเดส นั่นมันเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากเจ้าคิดสั้นในคืนนี้นะ” เขาริบเตือนอีกฝ่าย

“อ๊ะ...” เดวิดสะอึก แล้วกลับมานั่งสลด “ใช่ เพราะข้าทำเรื่องสั่นคิดอีกแล้ว...”

‘เฮ้อ...เกือบไปแล้วไหมล่ะอาเรส’ เขาลอบโล่งอก จากนั้นจึงพูดลุกขึ้นพูดเบาๆ “เจ้ายังอยากให้ข้าฆ่าเจ้าอีกไหม”

เดวิดส่ายหน้าระรัวพลางพูดอย่างตื่นตัน “ข้าขอบคุณเจ้ามากเมธัส ที่ช่วยให้ข้ารู้ว่า ข้าสมควรมีชีวิตอยู่ จนกว่าพระเจ้าจะมอบความตายให้ข้าเอง”

“ถ้าเช่นนั้นเชิญไปหานางเถอะ เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม ข้าจะช่วยจัดงานแต่งงานให้เจ้า...” เมธัสส่งยิ้มอ่อนโยนให้อีกฝ่าย “นางสมควรได้แต่งงานกับคนที่รักนางสุดหัวใจจริงไหมเดวิด”

“แม้ชาติก่อนข้าจะทำให้นางมีความสุขไม่ได้ แต่ชาตินี้ข้าจะทำให้นางมีแต่รอยยิ้มให้ได้” เดวิดรีบเดินออกจากห้องเพื่อไปหาคนที่ตนรักมาตั้งแต่ชาติปางก่อน

ส่วนเมธัสได้แต่โยนลูกแก้วไปมาระหว่างสองมือ ‘ขอโทษนะเดวิด ผมโกหกคุณอีกแล้ว เพราะอันที่จริงแล้ว นางจะขอออกบวชเพื่อภวนาให้พระเจ้าอภัยในบาปของคุณ แต่ถ้าผมพูดแบบนั้น คุณคงไม่อยากมีชีวิตอยู่สักเท่าไรหรอกจริงไหม’